

Li Hôn Lão Ba

Contents

Li Hôn Lão Ba	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	43
8. Chương 8	49
9. Chương 9	55
10. Chương 10	62

Li Hôn Lão Ba

Giới thiệu

Mình là Khương Trọng Vũ, năm nay chín tuổi, cha mẹ đã ly hôn khi mình mới ba tuổi. Anh trai sống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/li-hon-lao-ba>

1. Chương 1

- Mẹ, chú lái xe sắp đến rồi, con xuống dưới chờ nhé?

Khương Trọng Vũ đeo ba lô ra khỏi phòng, cao giọng nói tạm biệt với mẹ cậu không biết đang ở đâu.

Hôm nay là ngày cậu đến Đài Bắc cùng cha và anh ở hai ngày một đêm, tuy rằng cha cậu cũng chẳng có tí ý thức trách nhiệm gì. Mỗi lần cậu lên Đài Bắc đều chẳng lấy bóng người đâu, đến sáng Chủ nhật mới thấy cha xuất hiện. Nói chung cậu chẳng thích tới Đài Bắc chút nào, nhưng vì làm bạn với anh đáng thương nên vẫn cứ đi thôi.

Cậu đó, thật sự cảm thấy may mắn vì sinh sau anh trai một phút, đứng hàng thứ hai, nếu không bây giờ người đáng thương ở cùng cha chắc chắn là cậu rồi.

- Được!

Ngải Thái Nhi từ sau ban công thò đầu ra, nhìn về phía phòng khách nói:

- Trọng Vũ, thay mẹ ôm Bá Vũ một chút, nói với nó mẹ rất nhớ nó.

- Con không làm. Tuần sau anh đã đến rồi, lúc đó tự mẹ đi mà ôm.

Khương Trọng Vũ trả lời.

- Con nói cái gì? Cô chưa nghe rõ.

- Con nói con không làm, tuần sau anh tới rồi, đến lúc đó mẹ tự đi mà ôm. Khương Trọng Vũ lớn tiếng lặp lại lần nữa.

- Làm gì mà nhỏ mọn như thế, giúp mẹ một việc cũng không chịu

Ngải Thái Nhi đi vào phòng khách, ngồi xổm xuống chỉnh lại áo cho con trai.

- Con trai ôm con trai rất ghê tởm.

- Cũng không bảo con ôm người khác, là ôm anh trai con mà.

- Anh trai thì vẫn là con trai

- Mẹ chỉ bảo con ôm thôi chứ có bảo con thơm đầu mà sợ.

- Ặc!

Khương Trọng Vũ lập tức phát ra tiếng buồn nôn cộng thêm cái mặt quỷ khiến Ngải Thái Nhi nhìn vừa bực mình lại vừa buồn cười.

- Quên đi, quên đi, mẹ không thèm nhớ con. Mau xuống đi, đừng để chú Lí chờ.

- Con đi đây, bye bye

- Bye bye.

- Đúng rồi, mẹ.

Khương Trọng Vũ đi đến trước cửa, đột nhiên nhớ tới một chuyện, quay đầu lại.

Ngải Thái Nhi hơi nhíu mày, ung dung nhìn con, không biết nó quên cái gì.

- Hai ngày con không ở đây mẹ đi hẹn hò đi, đừng ở nhà một mình cả ngày.

Con nghiêm trang đắn đo khiến cô ngỡ người một lúc, suýt thì phì cười.

- Con muốn mẹ hẹn hò với ai đây? Cô dở khóc dở cười hỏi.

- Bạn trai. Khương Trọng Vũ đáp như đó là lẽ đương nhiên

- Mẹ làm gì có bạn trai? Cô bật cười lắc đầu.

- Nhưng là ...

Cậu đột nhiên phát hiện trong nhà có một số vật dụng của đàn ông như là thuốc lá, bật lửa, tất nam còn cả dao cạo râu. Đó chẳng phải là của bạn trai của mẹ để lại sao? Khương Trọng Vũ có chút nghi hoặc.

- Đừng nhưng nhị gì nữa, nhanh đi, đừng để chú Lí chờ lâu

Cô đẩy cậu nhóc ra khỏi cửa.

- Mẹ, nhớ đi hẹn hò đấy!

Khương Trọng Vũ đi vào thang máy rồi còn quay đầu lại chân thật nói:

- Tốt nhất là tìm một người đẹp trai, giàu có hơn cha đi, có thể đánh bại được cha, nếu mẹ thích người ta thì cứ kết hôn, con không ngăn cản đâu. Thật đấy!

- Được rồi, mẹ biết rồi, nhanh đi đi.

Cô buồn cười giả vờ đáp ứng, vẫy vẫy tay, chờ cửa thang máy, đi vào nhà đóng cửa lại, không nhìn được lại phì cười.

Ha ha ha..... Thật sự rất buồn cười!

Đẹp trai, giàu có hơn cha, có thể đánh bại được cha?

Con ơi là con, con cho rằng chuyện này đơn giản như vậy sao? Nếu mẹ theo điều kiện của con mà đi tìm bạn trai thì đời này chắc không thể tìm thấy mùa xuân thứ hai rồi. Hướng hồ chuyện tình cảm cũng không phải là có tiền hoặc đẹp trai là có thể được, ý nghĩ của trẻ con đúng là ý nghĩ của trẻ con.

Ngải Thái Nhi bật cười lắc lắc đầu, đi đến sau ban công phơi nốt quần áo rồi lại đun cà phê mang vào phòng, mở đàn rồi đàn lại bản nhạc mới sáng tác xong hôm qua ra để chỉnh lại lần nữa.

Cô là nữ nhạc sĩ, bút danh Thái Nhi, đại minh tinh Lam Tư ngày xưa đã chọn một ca khúc cô sáng tác mà trình diễn rất thành công, bây giờ trong giới nhạc sĩ cô cũng coi như là nổi tiếng, các công ty đĩa nhạc đều chủ động đến hợp tác, khiến cô không phải lo viết nhạc mà không ai cần.

Tiếng đàn du dương, mười ngón tay thon dài mảnh khảnh của cô đánh đàn như nước chảy mây trôi, tiếng nhạc động lòng người tràn ngập khắp căn phòng.

Đột nhiên trong lúc đó, một đôi bàn tay to ôm lấy cô từ phía sau khiến tiếng đàn của cô bị lạc nhịp.

Cô quay đầu, còn không kịp mở miệng hỏi thì đôi môi đã bị bao phủ, sau đó là một nụ hôn cuồng dã, nhiệt tình khiến cô đầu choáng váng, thiếu chút nữa không thở được.

- Yêu tinh. Hấn khàn khàn nói.

- Chờ một chút..... Phòng..... Cô yếu ớt nhắc nhở.

Hấn lại coi như không nghe thấy, bắt đầu cởi áo của cô.

Động tác của hấn quá nhanh chóng khiến cô khó mà phòng bị thì đã bị lột sạch. Hấn ôm côát trên đàn dương cầm khiến đàn phát ra tiếng vang lớn, cũng khiến cô kinh hãi trợn tròn mắt.

- Chờ một chút, không cần.... a

Hấn đặt cô cố định trên đàn, tiến tới hung mãnh khiến cô thở gọi to tên hấn, cùng với tiếng đàn hỗn loạn.

Hơi thở bọn họ đều dồn dập, tim cũng đập nhanh.

Trong phòng trầm tĩnh lại, tiếng đàn hỗn loạn cũng yên lặng xuống theo bọn họ, không còn vang lên nữa.

Một lát sau, đàn dương cầm đột nhiên vang lên một tiếng “đỉnh”. Hấn ngẩng mặt đầy mồ hôi, mỉm cười với cô:

- Có khỏe không? Giọng nói trầm thấp, khàn khàn.

- Nếu làm hỏng đàn của em, anh phải đền

Ngải Thái Nhi yêu kiều liếc hấn một cái, nhẹ nhàng nói với hấn trong cơn thở gấp.

- Được

Hấn không chút do dự trả lời, cúi đầu thong thả hôn môi cô. Tiểu phúc vẫn ở trong cơ thể cô theo nụ hôn mà dần cứng rắn lên, sau đó lại một lần nữa di động.

Hô hấp của cô không tự chủ mà lại rối lên, sự bình ổn vừa mới có được lại bị hấn trêu chọc mà rung động, thân thể miễn cưỡng không chịu được.

- Đừng như vậy – a.....

Cô xin tha muốn ngừng nhưng ai ngờ hấn lại kéo cô lại, khiến trong nháy mắt, hấn tiến sâu hơn vào cô.

Cô thở dốc kinh ngạc, hai tay lập tức ôm chặt cổ hấn, chân yếu kiêu vòng ôm lấy eo hấn, nửa là sợ té, nửa là không kìm lòng được, khiến hấn khàn khàn cười nhẹ.

Cô ngẩng đầu lên lườm hấn một cái, hấn cúi xuống hôn cô một cái. Cứ như vậy, cô quần lấy hấn, hấn ôm cô về phòng ngủ tiếp tục lần thứ hai, thứ ba.. của bọn họ, cho đến khi kiệt sức thì mới ôm nhau mà ngủ.

Ngoài cửa sổ, mặt trời dần lặn về phía tây, ánh trăng mọc lên ở phía đông.

Ban đêm bao phủ lên mặt đất.

- Cô ta là ai?

Khương Trọng Vũ trừng mắt nhìn người phụ nữ đang nấu bữa tối ình, mặt dần ra hỏi ông anh song sinh đang đánh điện tử trước TV

- Bạn gái mới của cha.

Khương Bá Vũ không thèm quay đầu đáp, hai mắt vẫn chăm chú nhìn màn hình.

- Lại đổi rồi? Người lần trước đâu?

Khương Trọng Vũ nhăn nhó mặt mày. Cậu nhớ rõ tháng trước đến, bạn gái của cha không phải là người này.

- Đi rồi.

- Đi đâu?

- Ai biết

- Em tưởng lần trước ông nội nói cha sẽ kết hôn cùng cô ta? Cậu nhú mày, hoàn toàn không giống một đứa trẻ chín tuổi chút nào.

- Mỗi người hẹn hò cùng cha được qua ba tháng thì ông nội đều nói thế

Khương Bá Vũ mải mê đánh điện tử trả lời, lại bổ sung thêm:

- Cha nói không cần để ý lời ông.

- Có ý gì?

- Ai biết.

Khương Trọng Vũ lắc lắc đầu, thật sự suy nghĩ điều này: “không cần để ý lời ông” là ý gì? Chẳng lẽ cha chỉ thích hẹn hò mà không nghĩ tới việc kết hôn à?

Suy nghĩ một chút, cha và mẹ đã ly hôn nhiều năm, từ trước khi cậu đi học nhà trẻ thì đã chia tay. Vì thế cậu với Liên Hi mới cùng nhau lớn lên. Như vậy, cha và mẹ ly hôn cũng được 5,6 năm. Tuy rằng cha vẫn hẹn hò bạn gái, hơn nữa bạn gái càng đổi lại càng đẹp, nhưng đến giờ vẫn chưa kết hôn lại, thế là vì sao?

Bởi vì một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng sao?

Không đúng, nói như thế chẳng phải ví mẹ là rấn sao? Mẹ còn lâu mới thế.

Cho nên, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cậu càng nghĩ càng khó hiểu, liền quay sang trưng cầu ý kiến anh trai.

- Anh, anh thấy thế nào?

- Thấy cái gì?

- Cha quen biết nhiều bạn gái thế sao lại không tái hôn?

- Ai biết. Khương Bá Vũ nhún vai.

Lại là hai chữ này. Khương Trọng Vũ nhìn anh chẳng thèm để ý, không nhìn được đứng dậy, chắn ngang ti vi không cho Bá Vũ đánh điện tử nữa.

- Anh ở cùng cha sao lại không biết? Cậu chất vấn.

Khương Bá Vũ trừng mắt nhìn em trai mình, thấy nó vẫn đứng không nhúc nhích trước ti vi, đành phải buông điều khiển, để trò chơi giữa chừng bị gameover.

Trò chơi này chơi rất hay, nghe em trai nói, nhạc ở trong trò chơi này một nửa là của mẹ sáng tác cho nên còn chưa đưa ra thị trường nhưng hai cậu nhóc được lấy phần của mẹ mà được chơi trước. Nhưng nếu cậu muốn chơi cho tận hứng thì nên chờ em trai trở về mới được.

- Thế em ở cùng mẹ một chỗ có biết vì sao mẹ không tái hôn không?

Cậu hỏi lại em trai, hy vọng nó có thể hiểu được câu hỏi của nó có bao nhiêu ngu xuẩn.

Ai nói ở cùng một chỗ thì nhất định sẽ biết được đối phương nghĩ gì? Hơn nữa hai cậu vẫn chỉ là trẻ con, sao biết được người lớn nghĩ gì?

- Mẹ không có bạn trai thì kết hôn với ai?

Khương Trọng Vũ trả lời rất đương nhiên, lúc sau, cậu đột nhiên thần thần bí bí nói:

- Anh, em nói cho anh biết nhé, hình như mẹ có bạn trai

Khương Bá Vũ nghe vậy lập tức mắt tròn.

- Em nói gì? Không phải em vừa nói mẹ không có bạn trai à? Sao giờ lại bảo có? Cậu vội hỏi lại.

- Vì em phát hiện một số điều kì quái!

- Cái gì kỳ quái?

- Thuốc lá, bật lửa, tất và dao cạo râu.

Khương Bá Vũ sửng sốt một chút. Thuốc lá, bật lửa và dao cạo râu thì cậu có thể hiểu nhưng là ... “tất?” Cậu nghi hoặc hỏi lại em trai.

- Tất đàn ông.

- Làm sao em biết được đó là của đàn ông, nhớ là của mẹ thì sao? Cậu nhú mày.

- Vì chân của mẹ còn nhỏ như chân em thôi, em đeo còn to thì mẹ làm sao mà vừa?

Khương Trọng Vũ liếc mắt xem thường:

- Hơn nữa dù tất đó là của mẹ thì chẳng lẽ dao cạo râu cũng là của mẹ.

Khương Bá Vũ nhăn mặt, không rõ lời em trai là đúng hay sai.

Mẹ thực sự có bạn trai?

Thế thì cha nên làm thế nào?

Cậu luôn cảm thấy dù cha có rất nhiều bạn gái nhưng trong lòng cha vẫn luôn yêu mẹ. Nhìn bức ảnh cưới cha vẫn giữ trong phòng là biết. Tuy rằng em luôn nói cha bận việc mà không có thời gian gỡ xuống thôi.

- Thật ra em rất đồng ý mẹ hẹn hò bạn trai, muốn kết hôn cũng được, chỉ cần mẹ thích là được

Khương Trọng Vũ nói ra lập trường của mình.

Khương Bá Vũ khó tin trừng mắt nhìn em:

- Em nói bậy bạ gì thế? Cậu tức giận kêu to.

- Em không nói bậy, em nói thật mà

Về mặt Khương Trọng Vũ rất nghiêm túc nhìn anh trai:

- Anh à, chẳng lẽ anh không muốn mẹ tái hôn sao?

- Vì sao anh phải mong?

- Cha luôn có bạn gái mới nhưng mẹ thì lại chỉ có một người, lúc em đi học cũng chỉ một mình mẹ, chờ sau này em lớn lên cũng chỉ còn một mình mẹ, vĩnh viễn chỉ có một người. Một người sẽ rất cô đơn, buồnhán, nếu mẹ lại kết hôn, còn có một người nào đó ở bên mẹ.

Khương Bá Vũ nhúu chặt mày, buồn không hé răng.

- Bá Vũ, Trọng Vũ, ăn cơm.

Lâm Lệ Ngọc làm việc trong phòng bếp nửa ngày bây giờ đi tới giả vờ thực nữ mà nhẹ nhàng gọi hai cậu.

Khương Trọng Vũ bấu môi không buồn động đậy.

- Trọng Vũ à, cô không biết con thích ăn gì nên cái gì cũng nấu nhiều một chút. Các con xem đi, thích cái gì, thấy cái gì ngon thì nói cùng cô, sau này cô sẽ làm nhiều hơn.

Cô ta cười lấy lòng.

- Vâng. Cảm ơn cô. Khương Bá Vũ lễ phép gật đầu đáp lại.

- Cha đâu? Cha không về ăn cơm chiều sao? Khương Trọng Vũ quay đầu hỏi anh trai.

- Cô vừa gọi cho cha con rồi, cha nói còn chưa làm xong việc, bảo chúng ta ăn trước. Lâm Lệ Ngọc ôn nhu nói.

Khương Trọng Vũ rất muốn đáp trả câu: “Cháu không hỏi cô!”. Nhưng nghĩ lại một chút, nếu cô ta mách lại với cha rằng cậu không lễ phép nhờ cha lại đổ trách nhiệm lên đầu mẹ thì chẳng phải là hại đến mẹ sao? Cho nên quên đi vậy, hợp tác một chút là được.

Cậu yên lặng đi tới bàn ăn, ngồi xuống, cầm lấy bát đũa, vùi đầu ăn cơm. Không khó ăn, nhưng ăn cũng chẳng ngon tí nào, so với đồ ăn mẹ nấu còn kém xa.

- Ăn ngon không? Lâm Lệ Ngọc hỏi lấy lòng.

- Ngon ạ. Khương Bá Vũ gật đầu.

- Mẹ nánghơn hơn. Khương Trọng Vũ nói thẳng. Vừa nói xong thì cảm giác anh trai đá mình một cái.

Khương Trọng Vũ trừng mắt nhìn anh, nhăn mày:

- Em chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.

Kết quả lại bị Bá Vũ đá thêm cái nữa, hai cậu không cam lòng yếu thế cũng đá lại Bá Vũ một cái, hai anh em đá tới đá lui dưới mặt bàn đến là vui vẻ nhưng Lâm Lệ Ngọc về mặt lại như ăn phải ớt, không biết có nên ngăn hai đứa lại không, bảo bọn chúng chuyên chú ăn cơm.

Mẹ kể khó làm thế sao?

Cô thật sự sẽ phải làm mẹ hai thằng quỷ này sao? Cô nhin không được tự hỏi.

Nhưng Khương Kham đẹp trai như vậy lại còn có tiền, rất hào phóng, nói chuyện rất dễ nghe, mới lần đầu gặp mặt đã hấp dẫn cô rất sâu, khiến cô tim đập thành thịch, thậm chí mong được gả cho anh, trở thành Khương phu nhân mà ai nấy ghen tỵ.

A.... cô thật sự rất thích, rất thích anh nha!

Cho nên, mặc kệ, cô vẫn muốn nhanh chóng gả cho Khương Kham, muốn làm Khương phu nhân.

Về phần hai con quỷ gây sự trước mặt này thì không thành vấn đề, chỉ cần chờ cô mang thai thì lập tức mẫu bằng tử quỷ.

Huống hồ hai con quỷ này đều đã lớn như vậy, rất nhanh sẽ sống độc lập, căn bản chẳng cần cô phải chăm lo, quản giáo, hơn nữa chắc gì chúng nó đã thích cô trông nom.

Đúng vậy, chính là như vậy, cho nên bây giờ tạm thời nhẫn nại một chút, chờ cô thành nữ chủ nhân ngôi nhà này rồi nói.

Nữ chủ nhân.....

Tưởng tượng thấy mình mặc áo cưới gả cho Khương Kham, khi mang thai được anh chăm sóc, che chở, Lâm Lệ Ngọc không tự chủ được theo mỉm cười đến rách cả mép, không để ý tới cặp sinh đôi kia đã dừng đánh nhau, hai đứa đều nghi hoặc nhìn cô.

Cô này không biết đầu óc có vấn đề gì không?

- Cha.

Khương Kham vừa mới nằm lên giường, tay cầm điều khiển định bật tivi xem tin tức trước khi đi ngủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng con trai gọi, quay đầu lại đã thấy cậu nhóc ôm gối đầu, đứng ở trước cửa phòng nhìn anh.

Anh có một đôi song sinh, con lớn Bá Vũ ở cùng anh, đứa sau là Trọng Vũ ở cùng vợ trước, hai thằng nhóc đều thông minh lanh lợi, trưởng thành sớm, hơn nữa lúc còn nhỏ, bất kể là đưa tới chỗ nào cũng luôn khiến anh cảm thấy kiêu ngạo vì hai đứa con này.

Anh vẫy tay với con.

Thằng nhóc lập tức vào phòng, đóng cửa, ôm gối đầu chạy lên giường.

Bình thường anh bận làm việc, thời gian ở cùng con trai rất ít, chỉ có lúc buổi sáng đưa con đi học hoặc thỉnh thoảng không phải tăng ca thì mới có cơ hội ở chung.

Đáng lẽ hai cha con ngày nghỉ có thể ở bên nhau nhưng cứ hai tuần con lại lên Tân Trúc cùng mẹ, đổi lại tuần sau thì đưa nhỏ lên Đài Bắc cùng hai cha con, sự quan tâm của anh lại phải chia đôi, không có cách nào mà quan tâm đến Bá Vũ nhiều hơn. Bởi thế, anh và con trai cùng có thỏa thuận, chỉ cần anh chưa tắt đèn ngủ, bất kể muộn thế nào, con đều có thể đến tâm sự cùng anh.

Vài lần như vậy, anh phát hiện thằng nhóc này chỉ cần đụng tới chuyện khó mở miệng hoặc khó nghĩ thì phải mất rất nhiều thời gian mới nói ra, nhưng nói ra thì sẽ hỏi đến tường tận cho đến khi ngủ thiếp đi mới thôi, rất đáng yêu.

- Sao thế con?

Chờ con đặt gối đầu rồi nằm xuống, Khương Kham mới hỏi cậu nhóc.

- Cha, con có chuyện muốn hỏi cha.

Khương Bá Vũ im lặng một chút rồi mới ngồi dậy, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn cha.

- Được, con hỏi đi. Anh cũng nghiêm túc nhìn con.

- Nếu, con nói là nếu.... Khương Bá Vũ muốn nói lại thôi, ánh mắt mơ hồ, vẫn đang do dự.

- Nếu cái gì? Anh hỏi.

- Con nói là nếu... nếu...

Khương Kham kiên nhẫn chờ con suy nghĩ kĩ lại vừa tò mò không biết chuyện gì khiến con khó mở miệng như vậy?

Anh nhớ rõ lần trước con cũng như thế này là vì muốn đến Tân Trúc cùng mẹ đón tết mà không muốn cùng anh về nhà bà nội, lúc ấy cậu nhóc cũng ôm gối sang phòng anh nếu nếu nửa ngày.

- Cha, nếu mẹ có người yêu, muốn kết hôn cha có đồng ý không?

Cuối cùng thì cậu cũng nói ra nhưng nội dung lại quá bất ngờ khiến anh hơi kinh ngạc.

- Vì sao con tự nhiên hỏi thế? Có phải Trọng Vũ nói gì không? Anh nghi hoặc hỏi lại

- Trọng Vũ nói hình như mẹ có bạn trai. Khương Bá Vũ rầu rĩ nói.

Về mặt Khương Kham đột nhiên trở nên có chút cổ quái.

- Trọng Vũ nói mẹ có bạn trai? Nó làm sao mà biết? Mẹ nói với nó sao? Anh truy hỏi.

Khương Bá Vũ lắc lắc đầu.

- Trọng Vũ phát hiện trong nhà có đồ dùng của đàn ông

- Là cái gì?

- Dao cạo râu, thuốc lá, bật lửa và tất.

Khương Kham nhú nhú mày.

- Trọng Vũ nói em đồng ý ẹ tái hôn, chỉ cần mẹ thích là được nhưng con không thích.

Cậu tỏ vẻ rất buồn chán:

- Nếu mẹ thực sự kết hôn, về sau con còn có thể đến nhà mẹ chơi sao? Mẹ còn có thời gian cùng bọn con chơi wii, đưa bọn con đi chơi sao? Hơn nữa, nếu Trọng Vũ gọi chú đó là cha thì con cũng phải gọi là cha sao? Nhưng con không thích gọi người khác là cha.

Một chút, Khương Bá Vũ ngẩng đầu, vẻ mặt mơ ước, kỳ vọng cha.

- Cha, cha thật sự không yêu mẹ nữa sao? Nếu mẹ thật sự cùng người khác kết hôn, cha cũng đồng ý sao?

Nhìn vẻ mặt chờ mong của con trai, Khương Kham đột nhiên không biết nên nói gì.

2. Chương 2

Ngày cứ thế qua đi, mẹ vẫn một mình, không có bạn trai, không hẹn hò, sao có thể như thế được?

Theo Khương Trọng Vũ thấy, mẹ so với tất cả các cô người yêu của cha đều xinh hơn, đôi khi mẹ đi đón cậu, cậu còn thấy có rất nhiều chú nhìn lên mẹ, còn có người cố ý đi lên trước chỉ để hỏi một câu:

- Cậu nhóc này là con cô sao?

Bọn họ tới gần mẹ thì ai nấy đều như kẻ ngu ngốc.

Mẹ rất được yêu thích, rất xinh đẹp nhưng sao lại không có bạn trai? Thật sự cậu không hiểu được.

Gần đây cậu tới chỗ cha, gặp một cô Lâm gì gì đó cười giả tạo kinh khủng, cậu vô cùng chán ghét cô ta, thật chẳng biết sao cha lại hẹn hò với cô ta nữa. Sao bây giờ ba không nhanh thay bạn gái mới đi, đúng là đáng ghét!

Đi ra khỏi thang máy, cậu lấy ra một chiếc chìa khóa tự mở cửa.

Trước đó có vài lần mẹ ở trong phòng đàn sáo tác đến quên cả thời gian, lại không nghe thấy cậu ấn chuông khiến cậu phải ngồi chờ ở cầu thang nửa ngày. Vì thế, để phòng vạn nhất, cậu tự đánh chiếc chìa khóa trẻ em ỉn.

Mở cửa vào nhà, Khương Trọng Vũ cúi đầu dỡ túi sách trên vai, ngồi trên ghế cởi giày rồi giơ giọng gào vào trong phòng:

- Mẹ ơi! Con về rồi.

- Cháu về rồi à Trọng Vũ.

Giọng nói dễ nghe của mẹ đột nhiên biến thành giọng nam trầm trầm, Khương Trọng Vũ ngây người, lập tức quay đầu lại với tốc độ nhanh nhất, chỉ thấy một chú cực kì đẹp trai đang thoải mái nằm trên sofa từ từ ngồi dậy, mỉm cười lại với cậu.

Quá đẹp trai, quả thực là đẹp đến... trực tiếp hạ bệ cha cậu.

Chờ một chút, vì sao cậu cảm thấy chú đẹp trai này nhìn quen như thế nhỉ? Đã gặp ở đâu rồi chẳng?

Cậu cố suy nghĩ một chút, sau đó không nhin được gào lên:

- Lam Tư!

- Có!

Đại minh tinh Lam Tư nhìn cậu mỉm cười.

Khương Trọng Vũ cứng họng nhìn Lam Tư, lần đầu tiên thấy người vốn chỉ xuất hiện trong TV lại sờ sờ ngay trước mắt khiến cậu thấy thật ngạc nhiên, lại có cảm giác hơi xấu hổ.

Nhưng chú ấy rất giống trong TV, cũng cao và đẹp trai y như thế.

Vấn đề là, đại minh tinh trong TV vì sao lại xuất hiện trong nhà cậu? Mẹ đâu rồi?

- Mẹ cháu đi siêu thị mua chút đồ, giờ còn chưa về

Để ý thấy cậu quay đầu tìm người, Lam Tư nói với cậu.

Tức là trong nhà giờ chỉ có chú ấy, hai mắt Khương Trọng Vũ sáng bừng, vẻ mặt cẩn thận ban đầu đã bị vẻ hiếu kì thay thế.

- Chú Lam Tư, chú là bạn của mẹ cháu à?

- Đúng.

Lam Tư gật gật đầu.

- Bạn thân ạ?

Hơn mười năm làm bạn. Mỗi khi anh mệt mỏi vì công việc, bị những người xung quanh làm phiền đến không chịu nổi, muốn tìm một người có thể hoàn toàn tín nhiệm để nghỉ ngơi, người đầu tiên anh nghĩ đến là Thái Nhi, như vậy, có lẽ bọn họ là bạn bè tốt.

- Đúng. Anh lại gật đầu.

- Là bạn trai ạ?

Lam Tư ngẩn ngơ, nhin không được phì cười.

Con của Thái Nhi thật thông minh, hiểu được cách hỏi từ xa tới gần này, giống con chó nhỏ đáng yêu.

- Bạn con trai. Anh sửa lại.

Nhưng Khương Trọng Vũ lại không chú ý tới điều này, hai mắt cậu sáng bừng lên.

Thì ra mẹ thật sự có bạn trai, hơn nữa còn là một đại minh tinh. Ha ha ha, chú ấy ăn đứt cha, chú ngôi sao so với cha vừa đẹp trai lại vừa giàu có hơn nhiều.

Hừ hừ hừ, cha thôi, đáng đời, ai bảo cha không thương mẹ, còn hẹn hò một đồng phụ nữ như thế, chờ đến lúc tức chết đi, hừ!

Ngoài cửa lớn đột nhiên truyền đến tiếng chìa khóa lách cách, sau đó khóa cửa mở ra, Ngải Thái Nhi đẩy cửa mà vào.

- Về rồi đây!

Cô cười với con rồi mới hỏi Lam Tư:

- Hai người tự giới thiệu chưa?

- Chưa, nhưng con cậu đã nhận ra mình là ai! Lam Tư mỉm cười. (vì hai người chỉ là bạn, hơn nữa Lam Tư còn nhỏ hơn Thái Nhi 2 tuổi nên không có anh em gì sát)

- Chứng tỏ cậu đúng là siêu sao, ngay cả trẻ con cũng nhận ra. Ngải Thái Nhi mỉm cười nói, cảm thấy vui vẻ thay cho anh.

Cô mang những thứ vừa mua về để vào phòng bếp rồi mới quay ra phòng khách, kéo con trai tới trước mặt Lam Tư, chính thức giới thiệu hai người.

- Đây là con mình, Khương Trọng Vũ, năm nay chín tuổi, học lớp ba, là tâm can bảo bối của mình

Trong giọng nói của cô có sự kiêu ngạo của người mẹ.

Nghe thấy mẹ giới thiệu như thế, Khương Trọng Vũ không nhịn được lườm một cái. Tâm can bảo bối? Ak.

Thấy cậu như vậy Lam Tư chỉ cảm giác thật buồn cười. Tiểu gia hỏa này thật đáng yêu.

- Trọng Vũ, đây là chú Lam Tư, chắc con đã từng thấy trên TV rồi đúng không? Chú ấy sẽ ở đây cùng mẹ con ta vài ngày, đó là bí mật không thể nói cho nên con phải giữ bí mật ẹ và chú, không được nói cho bất kì ai nhớ chưa? Ngải Thái Nhi dặn con.

- Vì sao chú lại ở nhà chúng ta mà không ở nhà mình? Khương Trọng Vũ tò mò hỏi.

- Bởi vì nhà chú ấy có rất nhiều chó săn (paparazi), còn rất nhiều người làm phiền chú ấy khiến chú ấy ngủ cũng không ngon.

Hợp đồng của Lam Tư và công ty quản lý đã đến hạn, vì muốn giữ chân con gà đẻ trứng vàng, cây hái tiền này mà các công ty khác đều muốn nhân cơ hội mà lôi kéo anh về công ty. Các tạp chí lớn cũng nhân cơ hội để săn tin, khiến ngay cả về nhà nghỉ ngơi cũng không được yên.

Anh không thể tiếp tục sống trong tình trạng này nên mới trốn đến nhà cô vốn là nơi vắng vẻ và cũng vì không có ai biết bọn họ là bạn bè.

- Chó săn? Khương Trọng Vũ tròn tròn mắt

- Là phóng viên.

- À! Cậu gật gật đầu, đã hiểu.

- Nhưng mẹ ơi, chú ở chỗ chúng ta thì chó săn không tìm được ạ?

- Bọn họ không biết mẹ và chú là bạn, chỉ cần con đừng nói cho ai biết Lam Tư ở nhà chúng ta thì chó săn sẽ không tìm tới được.

- Con không nói cho người khác đâu.

Khương Trọng Vũ lập tức cam đoan, trong lòng lại nghĩ thầm: anh trai và cha chắc hẳn không phải là người khác chứ?

- Con còn chuyện gì cần hỏi không? Ngải Thái Nhi hỏi con.

- Có.

Khương Trọng Vũ ra sức gật đầu, sau đó thành thật hỏi:

- Mẹ, mẹ sẽ kết hôn với chú Lam Tư ạ?

- Cái gì?! Ngải Thái Nhi ngây người, cứng họng nhìn con.

- Nếu mẹ kết hôn với chú Lam Tư thì con đồng ý cả hai tay, chú ấy đẹp trai hơn cha, hơn nữa nhất định cũng kiếm được nhiều tiền hơn cha.

Cậu lớn tiếng nói. Ngôi sao đều kiếm được rất nhiều tiền đúng không?

Ngải Thái Nhi kinh ngạc đến tròn mắt há hốc mồm, nói không nên lời.

Lam Tư ngồi trên sofa bỗng nhiên cười lớn, có thể nói là cười đến xiêu vẹo người, cười không thể dừng lại.

- Cảm ơn con đồng ý, chú nhất định sẽ chăm sóc hai mẹ con con thật tốt.

Anh cười cam đoan với cậu nhóc đáng yêu kia.

- Liễu Lam Tư, xin cậu đừng có nói lung tung nữa đi. Ngải Thái Nhi nghe vậy, lập tức quay đầu nhú mày tròng mắt nói.

Lam Tư vốn họ Liễu, tên đầy đủ là Liễu Lam Tư, chẳng qua không mấy người biết chuyện này, mọi người đều nghĩ anh họ Lam tên một chữ Tư mà thôi.

- Lấy mình không tốt sao? Mình là người đứng đầu danh sách các ngôi sao được bình chọn là người tình trong mộng của các thiếu nữ đây

Lam Tư ngừng cười, trưng ra vẻ mặt đẹp mê người.

- Cho mình cũng không thêm. Ngải Thái Nhi không chút khách khí nói, còn nhìn anh đầy khinh thường.

- Thế nên mình mới yêu cậu đó. Lam Tư lại cười vang lên.

- Trọng Vũ, chú này thỉnh thoảng lên cơn mê sảng con đừng cho là thật.

Cô quay đầu cảnh báo con:

- Còn nữa, mẹ và chú chỉ là bạn thôi, cho nên sẽ không kết hôn. Biết chưa?

Khương Trọng Vũ gật gật đầu nhưng cũng hơi nghi ngờ. Cậu có thể cảm thấy thái độ của chú Lam Tư khác hẳn các chú khác, rất tự nhiên, thân thiết, tựa như là người anh lớn tuổi của cậu, không chút khoảng cách nào. Hơn nữa, mẹ còn để chú Lam Tư ở lại nhà, đây là chuyện chưa bao giờ có.

Cho nên, mặc kệ mẹ nói cái gì, cậu vẫn cảm thấy nên nói chuyện cho anh trai, cho cha biết rằng mẹ có bạn trai so với cha tốt gấp vạn lần này.

Hừ, cha thôi!

- Cha!

Đang làm giữa giờ đột nhiên nghe tiếng con gọi, Khương Kham còn tưởng mình nghe nhầm, không ngờ ngẩng đầu lên thì thật sự thấy con trai đang đứng ở cửa văn phòng. Anh kinh ngạc nhìn, nhú mày tròng giọng hỏi:

- Bá Vũ, sao con chạy đến đây?

Mặt Bá Vũ làm như trời sắp sập tới nơi nhìn cha, không hề trả lời.

Khương Kham phất tay với thư kí Lí đứng sau con trai, ý bảo cô có thể lui xuống. Sau đó mới đứng dậy đi tới trước mặt con, ôm con vào phòng, đóng cửa phòng lại.

- Sao thế con?

Anh ôn nhu hỏi, rất hiếm khi thấy con như sắp phát khóc đến nơi rồi thế này.

- Cha.

Khương Bá Vũ lại gọi một tiếng nhưng không nói thêm gì.

- Sao thế? Xảy ra chuyện gì? Anh bế cậu nhóc ngồi lên sofa rồi lại hỏi.

Cậu nhóc đột nhiên ôm anh làm nũng khiến anh có cảm giác không ổn. Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó nghiêm trọng nếu không con đã không làm thế này.

- Bá Vũ, nói cho cha nghe đã xảy ra chuyện gì.

Anh nghiêm túc nói.

- Mẹ thật sự muốn kết hôn

Khương Bá Vũ lại trầm mặc một lúc mới buồn bã nói.

Khương Kham đột nhiên ngẩn ngơ, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

- Cái gì?

- Mẹ muốn kết hôn.

Đầu anh trống rỗng không hiểu cảm giác gì nữa. Chốc lát sau, anh nhú mày, vẻ mặt cổ quái hỏi con:

- Con nghe ai nói?

- Trọng Vũ.

Khương Bá Vũ cúi đầu buồn bã đáp.

- Chắc Trọng Vũ đùa con thôi

- Không phải, em còn gửi ảnh cho con xem.

- Ảnh gì?

- Ảnh chú đang ở cùng bọn họ.

- Cái gì ở cùng một chỗ? Ảnh ở đâu, đưa cha xem

Khương Kham đột nhiên trợn to hai mắt, không nhìn được kêu lớn.

Khương Bá Vũ lấy điện thoại di động ra, tìm bức ảnh em trai gửi đến cho cha xem.

Khương Kham trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm người đang ông trong bức ảnh. Đối phương rất anh tuấn khiến anh nhú mày, mím miệng, không hiểu vì sao anh cảm thấy người đàn ông này có vẻ rất quen, không biết đã gặp ở đâu rồi.

- Chú ấy là Lam Tư, chính là đại minh tinh hay xuất hiện trong TV

Cậu nhóc tháo gỡ sự nghi hoặc của anh, khó trách anh cảm thấy người đàn ông này rất quen.

- Con đã biết đó là ngôi sao rồi còn gì. Trọng Vũ có thể tùy tiện lấy ảnh của hắn ta mà gửi cho con, con còn tin em nói hươu nói vượn.

Khương Bá Vũ buồn không nói gì, cầm lấy điện thoại, bấm bấm vài cái rồi lại dúi vào tay anh và nói:

- Ảnh không phải chụp từ TV hay lấy từ mạng vì còn có ảnh Trọng Vũ và chú ấy chụp chung, đây còn là phòng của mẹ nữa.

Sắc mặt Khương Kham trắng bệch, không muốn tin lời con nhưng ảnh chụp trước mắt đúng là bằng chứng như núi. Bọn họ đúng là ngồi ở đầu giường Thái Nhi.

Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó, anh không tin! Loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra! Như vậy, ảnh chụp này là từ đâu mà có. Mẹ nó!

- Cha, cha định bóp vỡ điện thoại của con à?

Lời của con khiến anh hoàn hồn, vội buông điện thoại ra, miễn cưỡng đè nén cảm xúc trong lòng

- Con cũng biết mẹ là nhạc sĩ, quen biết một số ngôi sao cũng không có gì là lạ. Cha nghĩ cậu ta nhất định là tìm mẹ bàn chuyện công việc. Trọng Vũ chụp ảnh cùng cậu ta nhất định là nhân lúc đó thôi.

Anh trấn an con, cũng tự trấn an mình.

- Nhưng Trọng Vũ nói với con, chú đó đang ở cùng bọn họ, mẹ còn bắt em không được nói chuyện này cho bất kì ai.

Khương Kham cả người cứng đờ, không tự chủ được tay nắm chặt thành quyền, cắn chặt răng.

- Có lẽ Trọng Vũ đùa con thôi.

Anh mặt cười nhưng lòng không cười trấn an con, cho dù là giả bộ nhưng anh cũng sắp không cười nổi nữa.

Ở cùng một chỗ? Không thể nói cho bất kì ai?

- Trọng Vũ không đùa thế này với con đâu vì chuyện này tuyệt đối không buồn cười.

- Con nói đúng, đúng là không đáng cười chút nào.

Anh nghiêng rằng, sau đó hít sâu một hơi, quyết định:

- Cha tôi nay đi tìm Trọng Vũ hỏi cho rõ, nếu nó đùa con thì cha sẽ bắt nó xin lỗi con. Được rồi, cha còn có việc, sắp phải họp nữa, con về nhà trước hay đến nhà bà nội chờ tan tầm cha qua đón?

- Về nhà.

Anh gật đầu.

- Cha bảo lái xe đưa con về.

Nói xong anh đến bàn làm việc, gọi điện thoại nội tuyến bảo Lý thư kí kêu lái xe chuẩn bị xe.

- Cha, có phải mẹ sẽ kết hôn cùng chú ngòi sao kia không?

Tiếng cậu nhóc rầu rĩ lại vang lên từ phía sau.

- Không đâu! Anh trả lời chắc chắn như chém đinh chặt sắt.

- Thật không? Khương Bá Vũ hỏi lại.

- Thật!

Anh nói đầy kiên định nhưng không biết vì sao trong lòng lại có chút nôn nóng bất an.

Lam Tư?

Tên này từ đâu chui ra? Trọng Vũ nói với Bá Vũ là thật sao? Gã kia thực sự đang ở cùng mẹ con bọn họ? Mẹ đứa nhỏ thật sự bảo con không được nói cho bất kì ai? Bao gồm cả anh?

Anh nắm chặt tay thành quyền.

- Tổng Giám đốc. Lí thư kí nói qua điện thoại: - Lái xe Nhan đã đánh xe tới cửa chính.

- Tôi biết rồi.

Anh buông tay, vươn tay về phía con:

- Đến đây nào, cha đưa con xuống xe, bảo Nhan lái xe đưa con về.

Khương Bá Vũ gật gù đứng dậy cùng cha đi ra khỏi phòng, đi thang máy xuống lầu, vẻ mặt u buồn ban đầu cũng giãn ra nhiều.

Về phần Khương Kham, tuy rằng vẻ mặt không nhăn nhó, không u buồn nhưng cả người toát ra luồng khí lạnh khiến người hoảng sợ, tựa như núi lửa có thể phun trào bất cứ khi nào, mà người thấy thì như không có chỗ mà trốn, thật đáng sợ.

- Thư kí Lí.

- Vâng!

Thấy giọng sếp lạnh lùng, Lí thư kí nhảy dựng lên.

- Giúp tôi hủy hết lịch trình, kế hoạch sắp tới.

- Vâng, Tổng giám đốc muốn ra ngoài?

Cô nhìn Tổng giám đốc vừa vào phòng chưa được ba phút đã lại đi ra, tay cầm áo khoác như sắp đi ra ngoài.

- Đúng! Hôm nay tôi không quay lại nữa, có việc cần thì cứ tìm phó tổng Vương.

Câu trước như nghiêng rằng nói ra, câu sau thì lại bình thường.

- Vâng. Cô cẩn thận đáp, còn chưa dứt lời thì sếp đã vội vàng rời đi, nhanh chóng biến mất trong thang máy.

Lí thư ký thở phào nhẹ nhõm. Tạm thời thoát cơn nguy hiểm rồi.

Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn không nhịn được mà rung mình, cảm thấy thật đáng sợ.

Sếp của cô là Khương Kham, là nhân tài trẻ tuổi, phong độ, đẹp trai, dù đã từng li hôn, bên cạnh còn có một đứa con trai nhưng thân phận, địa vị và bề ngoài của anh cũng đủ để các danh môn thực nữ, các mỹ nữ đuổi theo nhiều vô kể, muốn lấy giám đốc, làm mẹ kế của con anh.

Trước kia khi cô vừa vào công ty được mấy tháng cũng từng có ảo tưởng này nhưng ảo tưởng nhanh chóng đã tan biến. Bởi lẽ cô phát hiện sự phong độ của giám đốc chỉ là bề ngoài thôi, vui giận bất thường, tuyệt tình lãnh khốc mới là chân thật.

Giám đốc đối bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo, chẳng bao giờ đối xử hòa nhã với bạn gái mà toàn mặt lạnh, lúc nào cũng chỉ coi trọng công việc và con. Bạn gái nếu hơi vì thế mà ghen tỵ hay nổi cáu thì sếp chẳng ngại ngần gì mà chia tay luôn. Hơn nữa tuyệt đối không bao giờ quay lại, bất kể bạn gái kia muốn van hồi thế nào cũng không được.

Việc xử lý tình cảm nam nữ, tổng giám đốc có thể nói là lãnh khốc tuyệt tình.

Duy nhất không thể chê là tổng giám đốc rất hào phóng, tặng hàng hiệu hay trang sức cho bạn gái đều rất mạnh tay, chia tay rồi cũng chi ột khoản tình phí kha khá nên mười cô chia tay với sếp thì tám, chín cô chẳng oán hận gì.

Về phần vui giận bất thường, cô là thư ký có thể nói là người bị hại lớn nhất.

Tuy rằng tổng giám đốc sẽ không la mắng người tùy tiện nhưng chỉ cần chạm đến ánh mắt lạnh lùng của sếp thì cũng đủ cho cả ngày hoảng sợ. Càng miễn bàn nếu người nào làm sai chuyện gì thì chắc chắn họ sẽ biết được công lực mắng chửi người mà không hề thô tục của sếp mạnh thế nào, mạnh đến độ khiến người đó có thể gặp ác mộng suốt một tuần liền.

Nói tóm lại, cô có thể hiểu được vì sao vợ cũ của sếp lại ly hôn, dù sao, yêu nhau là nhất thời, ở chung lại là chuyện cả đời.

Ngải Thái Nhi xách túi ra khỏi nhà, đến công viên gần đó tìm một ghế đá không người ngồi, lấy máy ghi âm, nhìn xa xăm một lát rồi nhắm mắt lại, hừ hừ ra giai điệu hiện lên trong đầu cô.

“.....”

Trước kia công viên đối với cô mà nói thì là nơi thả lỏng tâm tình, là nơi thư giãn trước những áp lực, mỗi mệt của công việc. Nhưng từ khi Lam Tư trốn đến nhà cô, công viên lại là nơi cô làm việc.

Thật ra nói là nơi làm việc, không bằng nói là nơi cô giết thời gian và lánh tị hiềm đi.

Bởi vì sau khi con đi học, trong nhà chỉ còn lại cô và Lam Tư, cô nam quả nữ cùng một chỗ, tuy rằng bọn họ đều không thiện với lương tâm, không có nửa điểm ái muội nhưng mà tình ngay lí gian, nếu Lam Tư không thể rời đi thì người đi đương nhiên là cô.

Ủy khuất sao?

Bị cưỡng chiếm thước sào(chim cưu không biết làm tổ, chim thước thì khéo léo nên xây tổ rất hoàn hảo, tới mùa sinh sản, chim cưu thường dùng vũ lực chiếm đoạt tổ của chim thước -> những kẻ dùng vũ lực để chiếm nhà hay địa vị người khác) nên cảm thấy khó chịu sao?

Thật ra thì vẫn tốt vì dù sao đây cũng chỉ là tạm thời, không lâu lắm. Đợi đến khi cô thực sự không chịu nổi thì sẽ một đạp đá văng tên kia ra khỏi nhà.

Nghĩ tới siêu sao Lam Tư bị cô một đạp ra khỏi cửa, sau đó ngã chống vó lồm cồm bò trên đất, Ngải Thái Nhi nhin không được mà bật cười.

- Chuyện gì vui mà cười thế?

Cô vốn chọn chỗ vắng người mà ngồi cho nên đột nhiên nghe những lời này vang lên bên tai thì hoảng sợ kêu lên, cả người bật dựng đứng.

Nhưng khi cô quay người lại, nhìn thấy người mới tới thì sự kinh sợ lại biến thành vui mừng, tươi cười rạng rỡ.

- Sao anh lại đến đây, ông xã? Sao biết em ở chỗ này?

Cô vui mừng lao vào lòng anh, ngẩng đầu nhìn anh hỏi.

Thấy bà xã nhìn thấy mình, đầy nòng ảm mà hân hoan, vui mừng, Khương Kham đột nhiên có cảm giác xấu hổ.

Anh đang làm cái gì thế này? Tự nhiên nổi giận đùng đùng một mạch lái xe từ Đài Bắc đến Tân Trúc, thấy bà xã ra khỏi nhà thì cũng không gọi, lén lút theo sau cô, giống như là tới chỉ để bắt gian thôi.

Anh làm sao thế? Đầu óc suy nghĩ cái gì? Lại nghi ngờ bà xã, nhất định là bị điên rồi!

Anh và Thái Nhi biết nhau khi chỉ mới hai mươi tuổi, khi đó anh vẫn chỉ là một sinh viên có tiền ăn chơi trác táng mà Thái Nhi đã phải lo kiếm sống

Hôm đó, anh không có việc gì làm nên cùng đám bạn đến một nhà hàng ăn chơi trác, sau đó, bị giọng nói của cô mê hoặc, vừa ngẩng đầu nhìn lại bị khuôn mặt xinh đẹp của cô nhiếp hồn, vừa thấy cô đã nhất kiến chung tình.

Thái Nhi không phải là mối tình đầu của anh bởi vì trước khi gặp cô, anh đã nổi tiếng là hoa tâm. Nhưng sau khi gặp cô thì đúng như các bạn anh nói: anh đã thay tâm đổi tính thành một người khác.

Gia thế của hai người rất khác biệt nên Thái Nhi luôn từ chối sự theo đuổi của anh, nhưng vì anh bám riết không tha nên cuối cùng cũng chiếm được mỹ nhân.

Mang thai là chuyện ngoài ý muốn nhưng cũng là một cơ hội. Không chỉ khiến cô hiểu được anh thật tình với cô mà cũng giúp cho cha mẹ anh hiểu được là anh rất quyết tâm. Vì thế, mùa đông năm đó, bọn họ kết hôn.

Anh rất yêu cô nhưng dù sao vẫn chỉ là một công tử hai mươi tuổi, không hiểu được giá trị của tiền bạc và cuộc sống gian khổ là như thế nào.

Hai con hơn ba tuổi, bọn họ ly hôn, không phải vì không còn yêu nhau mà vì bất đắc dĩ.

Từ năm đó về sau, anh bỏ đi thói trẻ con, công tử, trở thành một người đàn ông chân chính, cũng cố gắng trở thành chỗ dựa vững chắc cho vợ và các con, là một nam tử đội trời đạp đất.

Những năm gần đây, bọn họ tuy rằng chia đôi, hơn nữa về mặt pháp lý cũng đã không có danh phận là vợ chồng nhưng bọn họ vẫn yêu nhau, tin tưởng nhau.

Cho nên, sao anh lại nghi ngờ bà xã?

Đúng là đồ hỗn đản!

3. Chương 3

- Anh xin lỗi.

Vừa nhìn vợ, Khương Kham vừa xin lỗi vì những ý nghĩ không nên có của mình.

- Sao lại nói xin lỗi em? Ngải Thái Nhi khó hiểu nhíu mày, cảm thấy hơi là lạ.

- Em ở đây làm gì? Anh không trả lời cô mà lại hỏi ngược lại.

- Sáng tác. Cô giờ máy ghi âm lên.

- Sao không làm ở nhà? Em thường sáng tác trên dương cầm mà?

Cô ngậy người ra, không nghĩ anh lại hỏi thế. Trong chốc lát cũng không biết có nên nói với anh nguyên nhân không nữa.

Haiz, vẫn nên nói ra đi, miễn cho sau này đột nhiên bị chó săn đưa tin thì mình có nhảy xuống Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch oan ức. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cô phải đề phòng mới được.

- Ông xã, lại đây, em nói cho anh một bí mật.

Cô kéo Khương Kham đến ngồi lên ghế, nhìn trái phải một hồi, xác định bên cạnh không ai có thể nghe được những lời bọn họ sau mới cẩn thận nhỏ giọng nói:

- Bây giờ đang có một siêu sao ở tạm trong nhà em, Lam Tư, anh có biết anh ta không?

Thấy bà xã chủ động nói ỉnh chuyện này, Khương Kham có cảm giác như trút được gánh nặng.

Anh vừa rồi thật sự rất sợ cô sẽ lừa anh, không nói đến việc trong nhà có một người đàn ông khác sống nhờ, nếu thật sự cô làm như thế, cho dù sau này có giải thích thì trong lòng anh sẽ có một khúc mắc khó gỡ.

- Vì sao anh ta lại ở tạm chỗ em? Nhíu mày hỏi bà xã.

- Bởi vì hợp đồng đã hết hạn, không chịu nổi sự phiền nhiễu nên đành né sang chỗ em.

- Anh ta không còn chỗ nào có thể đi sao? Trốn ở trong nhà vợ người khác là thế nào? Trong giọng anh có sự khó chịu vô cùng.

- Đừng nói là anh ghen nhé! Ngải Thái Nhi cười như không cười nhìn anh.

Anh lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu sang phía khác khiến cô không nhìn được mà phì cười.

- Ông xã, anh thật đáng yêu. Cô cười phá lên, ngã vào lòng anh, ôm anh nói.

- Đừng có chọc anh nữa. Khương Kham cau mày nhẹ giọng kháng nghị, tay vòng ra ôm lại cô.

Anh trả lời xong càng khiến Ngải Thái Nhi cười không thể ngừng, mà anh thì càng lúc càng xanh mặt. Ngay sau đó, bất đắc dĩ thở dài một hơi, mắt đầy sủng nịnh cúi đầu hôn cô một chút.

Thấy bà xã phản ứng thế này, anh hẳn là không còn gì lo lắng nữa?

Anh tự nhủ mình như vậy nhưng trong lòng vẫn cứ lo lắng, thậm chí còn xúc động đến muốn lập tức đưa cô về nhà, sau đó đem ngôi sao gì gì đó không biết tí hiềm kia đã văng ra khỏi nhà cô.

Thật là phiền phức.

Trời chiều ngả về tây, ánh mặt trời tà tà, ấm áp xuyên qua ngọn cây, phủ lên cảnh vật ánh sáng vàng óng.

Ngải Thái Nhi cuối cùng cười đủ, ngẩng đầu lên nhìn chồng.

Nói là chồng, thực ra hai người bọn họ đã ly hôn nhiều năm, không còn danh phận đó nữa. Nhưng nên nói như thế nào nhỉ? Quan hệ vợ chồng của bọn họ chưa bao giờ cắt đứt, mà chuyện này, ngay cả hai đứa con song sinh của họ cũng không biết.

Chuyện này nói ra có chút phức tạp, nói đơn giản là cô là cô con dâu không được bố mẹ chồng thích, cuộc sống hôn nhân cha mẹ chồng ghét bỏ, xoi mói quả thực một ngày dài như một năm. Chồng cô để tránh cô tiếp tục chịu khổ mới bằng mặt không bằng lòng mà li hôn với cô, hơn nữa, vì để bảo vệ cô, không cho chuyện “ám độ Trần Thương” của bọn họ bị lộ nên đành phải lừa cả hai con, tránh hai đứa nhóc ngây ngơ làm lộ chuyện.

Đương nhiên, đám bạn gái kia của anh cũng chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi.

Nếu hỏi cô chẳng lẽ không ghen hay nghi ngờ anh sẽ giả thành thật không? Câu trả lời của cô đương nhiên là có, nhưng sự thật đã chứng minh, anh ở cùng những người phụ nữ đó cơ bản cũng chỉ như ở cạnh một cục đá nên cô cũng dần quen.

Chứng minh kiểu gì cơ?

Được rồi, cô thừa nhận mình từng vụng trộm theo dõi anh, cũng từng thuê người theo dõi anh.

Nhưng khiến cô thực sự không nghi ngờ chính là một lần bị anh bắt gặp đang theo dõi anh, anh không những không tức giận mà còn cười đắc ý vô cùng, giống như là trúng độc đắc vậy, khiến cho cô cảm thấy mình vừa ngốc vừa buồn cười.

Nói tóm lại, nếu phản ứng đó của anh còn không thể chứng minh tình cảm của anh với cô, như vậy khi bọn họ đã chia tay, li hôn được sáu năm, tới lúc này anh vẫn ôn nhu, nồng nhiệt, chiều chuộng cô như thuở ban đầu cũng đủ để chứng minh hết thấy.

- Sao anh tới đây? Sao biết em ở đây?

Cô nhớ ra anh còn chưa trả lời câu hỏi khi nãy của mình.

Nếu vợ đã nói thật thì Khương Kham cũng quyết định nói thật.

- Anh có việc đặc biệt tới tìm em, vừa vặn thấy em ra khỏi nhà nên theo em tới đây.

- Tới tìm em? Cô kinh ngạc trợn to hai mắt: - Làm sao thế, xảy ra chuyện gì?

- Nói thật, vì anh nghe thấy một việc. Anh do dự không biết nên nói sao.

- Việc gì?

Khương Kham mím môi, im lặng một chút rồi mới mất tự nhiên phun ra hai chữ: - Lam Tư.

Ngải Thái Nhi cứng họng nhìn anh, tiếp theo cô phì ra cười.

Trời ạ, cô bây giờ đã hiểu khi trước anh phát hiện cô theo dõi anh vì sao lại cười đắc ý, vui vẻ như thế rồi. Thì ra là như vậy, cảm nhận được đối phương không tự chủ được mà ghen tuông thì quả đúng là đáng để cười lớn, ha ha...

- Trọng Vũ nói? Cô cười hỏi.

- Trọng Vũ nói cho Bá Vũ. Anh thử dài nhìn vợ.

- Em cũng biết Trọng Vũ không thích anh, căn bản sẽ không chủ động nói gì với anh cả.

- Xin lỗi anh – Nghe anh nói thế, Ngải Thái Nhi áy náy nói.

Trọng Vũ là do cô nuôi lớn, con có thái độ này, cô là mẹ phải chịu trách nhiệm lớn.

- Đồ ngốc, đây chính là hiệu quả chúng ta muốn mà. Nếu không sao có thể khiến ba mẹ anh thực sự nghĩ anh đã quên em?

Khương Kham ôm eo cô, cúi đầu hôn cô một cái.

Thái độ của con với việc cha mẹ li hôn cũng là thủ thuật để che mắt của bọn họ.

Vốn dĩ anh hi vọng mỗi đứa con đều ghét bỏ cha hoặc mẹ nhưng vợ quá mềm lòng không làm được nên anh đành phải đóng vai phản diện.

- Chiều nay Bá Vũ nghĩ em sắp tái hôn, lo lắng đến nỗi vừa tan học đã vội vàng đến công ty tìm anh, mặt như trời sắp sụp đến nơi rồi. Anh nói cho cô.

- Nhất định là Trọng Vũ nói gì đó với nó nên nó mới nghĩ như thế.

Ngải Thái Nhi phỏng đoán, một lúc sau, cô nhìn chằm chằm ông xã chế nhạo:

- Nhưng mà anh vừa nghe con nói xong lập tức chạy lại tìm em, chắc không phải là cũng tin em sẽ đi tình biệt luyện, đi lấy người khác chứ?

- Tất nhiên là không. Anh cãi vợ.

Cô cười như không cười nhìn anh:

- Đúng là không phải mà, chỉ là hơi lo lắng cộng thêm có chút dấm chua mà thôi.

Anh bịu môi nói, đùa cho vợ cười phá lên.

Anh bắt đắc dĩ nhìn cô, thấy cô vẫn cười không ngừng nên đành dùng tuyệt chiêu cuối cùng.... Hôn cô để bịt tiếng cười của cô lại.

- Đừng làm loạn, đây là công viên.

Cô đỏ mặt đẩy anh ra, then thùng khiến anh mê muội, làm anh không nhận được lại cúi đầu hôn cô một chút, sau đó nhận ngay được một cú đánh và bị lườm.

Khương Kham mỉm cười nhìn cô nhưng lại nhíu mày.

- Anh ta chẳng lẽ không có bạn bè nào khác có thể ở nhà sao? Không đến ở chỗ khác lại nhất định đến chỗ em? Không phải anh muốn lấy lòng tiểu nhân để đo bụng quân tử nhưng mà không thể không đề phòng người khác, anh ta không phải tiếp cận em vì mục đích gì chứ?

- Mục đích?

Ngải Thái Nhi trợn mắt nhìn, có chút không hiểu. Lam Tư tiếp cận cô thì có mục đích gì? Trừ phi là....

- Gần quan được ban lộc. Khương Kham đáp.

Cô trợn tròn mắt, nhin không được thốt lên: - Trời ạ!

- Đúng thế. Chẳng lẽ em chưa từng nói với anh ta rằng tuy em đã li hôn nhưng vẫn rất ân ái với chồng, cuộc sống vẫn rất mỹ mãn sao?

Cô ngẩn ngơ, mặt đỏ bừng lên, thúc khủy tay vào anh, giận dữ lườm anh một cái. Cuộc sống mỹ mãn cái gì, làm gì có ai đi nói như thế.

- Anh đừng có nói hươu nói vượn.

- Ai nói hươu nói vượn? Nếu em nói với anh ta thì anh ta còn có thể tới đây tự tìm xấu hổ sao? Vợ của bạn không thể động, chẳng lẽ anh ta chưa từng nghe nói?

Khương Kham hằm hằm hừ hừ nói.

- Rốt cuộc là anh nói cái gì? Ngải Thái Nhi nhú mày, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh.

Khương Kham cũng nhú mày, hoài nghi nhìn lại cô. Anh nói còn chưa rõ ràng sao?

- Lam Tư thích em, muốn theo đuổi em đúng không?

Cô bất ngờ kêu lớn:

- Đương nhiên không phải!

- Làm sao em biết là không? Anh tuyệt không tin tưởng.

- Bởi vì Lam Tư từ đầu tới cuối đều biết chuyện chúng ta, với cậu ấy, em chỉ như một người chị đáng ghét, bình thường luôn né em rất xa, chỉ có lúc gây scandal, thể xác và tinh thần đều mỗi một mới tìm đến người chị này. Em và cậu ấy chỉ có tình cảm bạn bè, không hề có chuyện yêu đương.

Cô giải thích quan hệ của hai người.

Tuy rằng lời nói của cô cực kì khẳng định nhưng Khương Kham vẫn không thể nào yên tâm 100%. - Với em thì có lẽ là như thế nhưng cậu ta? Làm sao em biết cậu ta nghĩ gì? Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, bảo cậu ta đến chỗ khác ở đi, em chẳng phải chị gái ruột của cậu ta, sao phải nhận cậu ta? Nếu ngày nào đó cậu ta đột nhiên nổi thú tính, một người phụ nữ và một đứa trẻ sao chống lại được?

- Đừng nói cậu ấy như kẻ có tiền án được không? Đừng quên cậu ta là Lam Tư, là thiên vương trong giới nghệ sĩ, tiền đồ sáng lạn, có bị diên mối tự tay phá hủy tiền đồ, anh nghĩ nhiều quá rồi.

Ngải Thái Nhi dờ khóc dờ cười lắc đầu.

- Tóm lại, anh vẫn không thích cậu ta ở chỗ em, nếu nhất định phải ở đó thì em đem phòng đó cho cậu ta, anh thuê nhà khác cho em và Trọng Vũ, muốn ở khách sạn cũng được

Anh nhìn cô nói.

- Đừng làm loạn.

- Anh đang nói thật.

- Anh không tin em?

- Anh không tin cậu ta.

Ngải Thái Nhi đột nhiên có cảm giác không biết nên nói gì, đành bất đắc dĩ nhìn anh.

- Nếu không, có một cách khác.

Nhìn cô như vậy, Khương Kham nói.

- Cách gì? Cô vội hỏi.

- Anh đến ở cùng.

Cô trừng mắt nhìn anh, chỉ nói được một câu.

- Anh điên rồi.

Bị vợ đuổi về Đài Bắc, Khương Kham càng nghĩ càng khó chịu.

Ngải Thái Nhi là vợ của anh, dựa vào cái gì anh làm chồng không thể ở cùng vợ con, lại để cho cái gã Lam Tư chết tiệt kia ở cùng bọn họ? Đúng là càng nghĩ càng phát bực.

Nhưng mà, mặc kệ là khó chịu hay cảm thấy bực bội đều không bằng lo lắng. Giống như anh đã nói, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu ngày nào đó gã kia nổi thú tính, một người phụ nữ trời gà không chặt và một đứa trẻ con tóc chưa mọc đủ sao có thể là đối thủ được?

Không được, cho dù sẽ khiến vợ yêu tức giận, trừng mắt hay giận dữ, anh vẫn nên làm chuyện mình cảm thấy nên làm.

Cho nên hôm sau, anh lái xe xuống Tân Trúc, để xe dưới nhà vợ, lén lút quan sát mẹ con bọn họ.

Sau đó, sang tới ngày thứ ba, anh đang nói chuyện cùng cấp dưới chuyện trong công ty rất hăng say, nhất thời không để ý bị vợ phát hiện.

- Anh làm gì thế?

Ngải Thái Nhi kiên nhẫn chờ anh nói chuyện xong mới khoanh tay trước ngực, nhíu mày nhìn anh hỏi.

- Ách. Nói chuyện điện thoại.

Khương Kham có chút xấu hổ, trong lòng lại sớm tự mắng mình vài lần.

Đều do thời tiết rất tốt hại anh không nhận được hạ cửa kính xe.

Nếu không cửa kính ô tô chắc chắn sẽ hoàn toàn che được người anh, đúng là thời tiết đáng chết, còn cả cú điện thoại chết tiệt.

- Em đang hỏi sao anh lại ở đây? Làm gì?

Ngải Thái Nhi kiên nhẫn hỏi.

- Ách, nếu anh nói với em là anh đi ngang qua thì em có tin không. Anh thật cẩn thận nhìn vợ.

- Đi ngang qua thì dừng ở đây ba tiếng đồng hồ sao?

Giấy lát, cô nheo mắt, hoài nghi nhìn anh:

- Không phải hôm qua anh cũng ở đây đợi một ngày?

Cô nhớ rõ hôm qua cũng có chiếc xe lạ đậu ở đây cả một ngày.

Khương Kham cứng đờ người, còn không kịp lắc đầu, ánh mắt bất an đã tiết lộ đáp án.

- Anh không tin em. Cô lên án.

- Anh tin em. Anh vội nói, đẩy cửa xe đi xuống, ôm cô vào lòng.

- Anh chỉ là không yên tâm, không tự tin thôi.

- Không tự tin? Cô không hiểu anh nói gì.

- Cậu ta trông rất tuấn tú, trên tạp chí nói cậu ta là sát thủ nữ sinh, từ trẻ con ba tuổi cho tới bà già 90 tuổi cũng không cường lại nổi mị lực của cậu ta.

Khương Kham do dự trong chốc lát rồi mới thấp giọng nói thầm.

Ngải Thái Nhi sưng sốt một chút, đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú.

- Ông xã.

Cô xoa mặt anh, nhẹ giọng nói:

- ới em, anh vĩnh viễn đẹp trai hơn Lam Tư, bất kể là bây giờ hay 60 năm nữa anh tuổi già sức yếu, răng rụng tóc bạc cũng không có ai đẹp bằng anh, không ai có mị lực bằng anh. Cái này gọi là tình nhân trong mắt tựa Tây Thi, anh hiểu không?

- Anh biết, nhưng anh không thể khống chế sự bất an của mình. Bà xã à, em không thể giả vờ không phát hiện ra anh được sao?

- Như thế nào? Mỗi ngày lái xe tới đây, ngồi trong xe lãng phí thời gian sao? Công việc của anh làm thế nào?

- Vợ quan trọng hơn công việc. anh không do dự đáp

- Thế còn con?

- Anh đã nói cho Bá Vũ rồi, nói cha gần đây muốn cố gắng theo đuổi mẹ nên sẽ rất bận, buổi tối có thể rất muộn mới về. Con nghe xong rất vui, ngoài lớn tiếng hoan hô còn hưng phấn nói: “Ba à, ba không về cũng không sao?”

- Con thực sự nói như vậy? Ngải Thái Nhi nghe xong mà dở khóc dở cười.

Khương Kham gật đầu như già tởi.

- Đúng là, sao anh lại nói với Bá Vũ? Nếu Bá Vũ mách móc nói lại với cha mẹ anh thì làm sao? Cô lo lắng.

- Chẳng làm sao.

- Chẳng làm sao là thế nào? Anh biết thừa bọn họ rất ghét em. Cô nhúu mày.

- Em đừng để ý đến bọn họ.

- Nói đơn giản nhỉ, người bị họ ghét là em chứ có phải là anh đâu.

Cô trừng mắt nhìn rồi nói:

- Huống hồ, bọn họ là cha mẹ anh, sao lại không để ý tới bọn họ? Nếu có thể không để ý, chúng ta lúc trước cần gì phải ly hôn?

- Vì anh thương em phải chịu ủy khuất, muốn cho em sống tự tại.

- Thế còn bây giờ? Bây giờ thì không làm em chịu ủy khuất?

- Đồ ngốc, cho nên anh mới bảo em đừng để ý bọn họ mà tự ủy khuất chính mình.

Anh cụng trán vào trán cô nói.

- Nghe anh nói!

Anh chân thật nhìn cô:

- Lúc trước anh đồng ý ly hôn không phải vì lo lắng tâm tình của bọn họ. Cho tới giờ anh cũng chẳng phải là đứa con biết nghe lời. Sở dĩ đáp ứng là vì khi đó còn trẻ, không có kinh tế là hậu thuẫn. Nếu mất đi công việc trong công ty của cha thì anh không dám chắc có thể cho em một cuộc sống đầy đủ. Nhưng bây giờ đã khác. Những năm này anh rất cố gắng làm việc, học tập chuyên làm ăn, cũng tiết kiệm được số tiền khá khá, cho dù không có công việc hiện giờ thì một nhà bốn người chúng ta cũng có thể sống thoải mái. Anh sẽ không để bọn họ can thiệp vào cuộc sống của chúng ta.

- Nhưng như thế có được không? Ngải Thái Nhi lo lắng hỏi.

- Không có gì không tốt.

- Anh đừng nói đơn giản như vậy, bọn họ dù sao cũng là cha mẹ anh, hơn nữa anh còn là đứa con duy nhất. Cô nhú mày.

- Anh chẳng làm bậy gì, cũng không vứt bỏ cha mẹ già cả, thấy bọn họ ốm đau không chăm sóc. Chờ bọn họ dần yếu đi, anh vẫn sẽ chăm sóc họ, không tránh trách nhiệm, hơn nữa nếu có muốn trốn em cũng có cho phép không?

Anh phân tích cho cô.

Nhưng thật sự có thể như vậy sao? Ngải Thái Nhi vẫn rất muốn hỏi, nhưng không hỏi ra miệng vì vẻ mặt anh đã rất kiên định.

Quên đi, cứ theo lời anh đi, dù sao anh nói cũng có đạo lý.

Trọng điểm là, sự tồn tại của cô con dâu không được ưa thích sẽ chỉ làm đôi bên khó chịu, khắc khổ không ngọt mà thôi. Không bằng tách ra mà sống.

Đợi ngày nào đó, bọn họ cần người chăm sóc, hoặc muốn con, dâu, cháu chắt thì cô và anh cũng sẽ quay lại.

Huống hồ nói thật, gần đây thấy Thanh Mộng hạnh phúc vô cùng, mở miệng ra đều nhắc đến cha đứa nhỏ bị mất trí nhớ, giọng nói tràn ngập sự ngọt ngào khiến cô có chút hâm mộ, còn có một sự cô đơn khó nhận.

Cô cũng rất mong có thể ở bên cạnh chồng mình, có người để dựa vào, đôi khi cãi cọ một chút chứ không phải là cách xa nhau như thế này, mười ngày nửa tháng mới gặp nhau một lần, đã thế mỗi lần gặp còn lên lút.

- Anh định bao giờ ngửa bài? Cô hỏi.

- Tuần tới là sinh nhật cha anh, sẽ tổ chức tiệc sinh nhật ở công ty, anh định lúc đó sẽ nói.

- Anh nghĩ họ sẽ phản ứng thế nào? Ngải Thái Nhi gật gật đầu, hơi lo lắng.

- Mặc kệ là phản ứng gì cũng không đổi được quyết định của anh. Cả đời này chỉ có em là vợ anh.

Khương Kham chân tình nhìn cô.

Cô dựa vào ngực anh, ôm lấy anh. Cái ôm của anh chính là thế giới của cô.

- Em yêu anh.

Cô nói, cảm giác anh hôn nhẹ lên thái dương, sau đó thấy anh kiên định nói:

- Anh cũng yêu em, bà xã, anh yêu em vĩnh viễn.

4. Chương 4

Đúng là một bữa tiệc sinh nhật xa hoa.

Khương Kham đậu xe ở bãi đỗ xe, dùng dằng mãi rồi mới chịu lên hoa viên trên tầng thượng khách sạn, tới hội trường tổ chức sinh nhật của cha.

Rõ ràng là đêm muộn rồi nhưng vẫn sáng trưng như ban ngày.

Ban nhạc biểu diễn trên cao, âm nhạc du dương.

Khắp hội trường trang trí hoa tươi, rượu cao cấp, điểm tâm cũng toàn dùng những nguyên liệu cao cấp chế biến thành... Tất cả đều là những mỹ vị thiên hạ.

Đến ngay cả khăn lau cũng là hàng hiệu cao cấp, mà những người đến tham dự bữa tiệc cũng là vật hợp theo loài. Tất cả ai nấy trang phục đẹp đẽ, cả người là hàng hiệu như thể là chỉ sợ người khác không biết mình là người có tiền.

Đây chính là cái gọi là thế giới thượng lưu, tiền tiêu như nước, căn bản không biết đến sự khó khăn của mọi người, khó trách vợ anh xuất thân thanh bản không thể thích ứng với cuộc sống này.

Bởi vì ngay cả xí nghiệp thứ hai của anh mở ra, hiểu được kiếm tiền vất vả, đối mặt với cuộc sống xa hoa này anh cũng khó mà chấp nhận.

Chỉ là một ngày sinh nhật, cần phải làm long trọng như thế sao? Anh thật sự không hiểu.

- Tổng giám đốc, cuối cùng anh đã tới, vừa rồi chủ tịch tìm anh đó.

Thấy anh xuất hiện, quản lí quan hệ xã hội lập tức bước tới:

- Sao không thấy cậu chủ (Bá Vũ)? Quản lí hỏi.

- Tuần này nó đến chỗ mẹ. Anh nói đơn giản.

- Vậy sao? Tôi nghĩ sinh nhật của chủ tịch, tổng giám đốc đem cậu chủ tới.

Khương Kham chẳng giải thích gì nhiều.

Nếu đã quyết định ngả bài với cha mẹ, khó tránh được sẽ có khắc khẩu, anh không muốn để con thấy cảnh đó.

- Nếu Tổng giám đốc đã đến, tôi nghĩ chủ tịch cũng nên chuẩn bị lên đài nói chuyện và cắt bánh ngọt. Để tôi sai người chuẩn bị.

Quản lí quan hệ xã hội quản lí vừa đi, bạn gái trên danh nghĩa Lâm Lệ Ngọc lập tức tới sát cạnh.

- Anh tới rồi.

Cô mỉm cười, tự động ôm lấy khuỷu tay anh, biểu thị quyền sở hữu công khai.

Hôm nay cô mặc cực đẹp, mặc váy dạ hội màu xanh nhạt, những đường cắt may khéo léo để lộ ra dáng người chuẩn, khuôn ngực mê người thu hút mọi ánh nhìn.

Anh thấy không ít nam nhân đều nhìn chằm chằm cô ta, một số người còn ghen tỵ liếc sang anh. Mà anh lại chỉ muốn gạt tay cô ta ra khỏi người mình, sau đó đẩy cô ta ra càng xa càng tốt, bảo bọn họ thích cô ta thì đi mà theo, anh chẳng thèm.

Chỉ tiếc phong độ khiến anh không thể làm chuyện này, hơn nữa hôm nay là sinh nhật cha anh, anh phải giữ lại chút mặt mũi cho cha mẹ mình.

- Các vị.

Tiếng nhạc ngừng, quản lí quan hệ xã hội nói qua micro khiến các vị khách mời đều ngừng nói chuyện, không hẹn mà cùng quay về phía khán đài.

- Xin mọi người ột tràng pháo tay mời chủ tịch Khương Quốc Hâm lên khán đài nói vài lời khai mạc.

Ba ba ba..... tiếng vỗ tay rền vang.

Khương Kham thấy cha mẹ cùng nhau đi lên khán đài, cha đứng trước micro, mẹ mỉm cười đứng nhìn, sắm vai một người vợ hoàn mỹ.

- Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn mọi người đã dành thời gian tới tham dự sinh nhật 63 tuổi của Khương Quốc Hâm tôi, cảm ơn mọi người.

Cha vừa nói xong, hội trường lại vỗ tay ầm ầm.

- 63 tuổi cũng không phải là cái gì đáng để chúc mừng phô trương như vậy, tôi nghĩ chắc có nhiều người nghĩ như vậy đúng không? Chính tôi cũng nghĩ như thế?

Khương Quốc Hâm hài hước nói, khiến mọi người cười rộ.

- Nhưng hôm nay trừ việc chúc mừng sinh nhật tôi, còn có một chuyện rất đáng chúc mừng. Đó là Khương Kham, con trai tôi và Lâm Lệ Ngọc tiểu thư con gái chủ tịch tập đoàn Hoàng Hải cử hành đính hôn. Hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho hai đứa. Cảm ơn mọi người.

Bên dưới, tiếng vỗ tay ầm ầm cùng với tiếng chúc mừng.

- Chúc mừng hai người, Khương chủ tịch, phu nhân, chúc Lâm chủ tịch nữa, mọi người nhất định rất vui vẻ?
- Chúc mừng, chúc mừng, hai người bọn họ đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ.
- Đúng vậy, tôi chưa từng thấy đôi nào xứng đôi hơn bọn họ, đúng là trai tài gái sắc.
- Chúc mừng mọi người, Khương Kham.
- Chúc hai người trăm năm đầu bạc....

Thấy cha thành linh tuyên bố hôn sự, Khương Kham mặt không chút máu, khó mà tin bọn họ sẽ đối xử với mình như vậy. Họ coi anh là gì? Một con rối không có tình cảm, suy nghĩ, có thể mặc cho họ thao túng sao?

Anh trừng mắt nhìn cha mẹ cười thoải mái trên đài, lại nhìn người phụ nữ cười vui vẻ mà không hề kinh ngạc bên cạnh mình. Chuyện này từ đầu tới cuối chỉ có mình anh là không hay biết gì.

Tốt lắm, thật sự là quá tốt, bọn họ nghĩ tới công bố hôn sự ở đây thì anh sẽ không phản đối sao?

Nếu bọn họ dám đánh cược lớn như thế, sao anh phải khách khí?

- Thật xin lỗi.

Anh lạnh lùng mở miệng, tiếng nói lớn tới nỗi mọi người xung quanh đều nghe thấy. Đồng thời anh cũng gạt tay Lâm Lệ Ngọc ra khỏi người mình.

- Khương Kham?

Lâm Lệ Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên có cảm giác bất an vô cùng.

Đội ọi người tò mò nhìn về phía anh, anh từ tốn nói:

- Xin hỏi, thân là đương sự, vì sao tôi còn không nghe nói hôm nay là ngày đính hôn của tôi? Cũng chẳng nhớ rõ là mình đã cầu hôn với ai? Chẳng lẽ tôi bị mộng du sao?

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên.

- Mày muốn chọc giận chết cha mẹ mày sao?

Không thể nhịn chờ về nhà, khi khách mời rời đi, Khương Quốc Hâm đập bàn, gào thét với con, quả thực tức sắp chết.

Dù khi thiết kế chuyện đính hôn này, bọn họ cũng lo lắng sẽ khiến con phát hỏa nhưng họ cũng không ngờ con không lưu tình mà để cho họ chút mặt mũi. Trước mặt mọi người phủ nhận hết thảy, khiến họ phải nhận sự xấu hổ và khó xử này.

Chuyện như thế này thì phải làm thế nào mà giải quyết?

Đây tuyệt đối không phải là điều tệ nhất mà họ nghĩ tới, chính vì thế mới khiến cho ông cực kì tức giận.

Sự tình không nên thành như thế này.

- Mày nói xem, mày muốn làm gì? Có chỗ nào mà mày không hài lòng với Lệ Ngọc, sao phải làm chuyện như thế này, khiến con bé khó xử, khiến cha mẹ mày không còn chỗ lui, còn mắc tội với thân gia. Mày nói xem!

Ông tức giận tới đỏ mặt tía tai.

- Con chưa bao giờ nói là sẽ lấy cô ấy, cha mẹ không nên lén lút quyết định cuộc sống của con.

Khương Kham lạnh lùng nói, nếu nói tức giận, anh cũng chẳng kém gì cha.

- Cuộc sống của mày? Chúng tao là cha mẹ mày, mày nghĩ chúng tao sẽ hại mày sao?

- Không. Cha mẹ chỉ biết tự cho là đúng can thiệp vào cuộc sống của con, tự cho là tốt với con mà hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ của con.

Anh châm chọc khiêu khích nói.

- Mày nói tao không để ý tới suy nghĩ của mày? Được, vậy mày nói xem mày nghĩ gì, nói đi? Khương Quốc Hâm giận không thể nhịn.

- Con không kết hôn với Lâm Lệ Ngọc, vì người con yêu chưa bao giờ là cô ta.

- Không phải nó thì là ai? Không phải nó sao mày hẹn hò với con bé? Không phải nó sao mày còn có quan hệ khiến nó mang thai?

- Cái gì?! Khương Kham hoảng sợ, khó tin hỏi lại. Mang thai?

- Mày cho dù không muốn kết hôn với nó cũng không được, vì con bé đã mang thai, có đứa nhỏ của Khương gia.

- Không thể nào! Khương Kham phủ nhận: - tuyệt đối không có chuyện này.

- Sao mày dám khẳng định như thế?

- Con chưa bao giờ lên giường với cô ta!

Lời vừa nói ra, cả phòng im lặng, đột nhiên, ngoài cửa có tiếng khóc nức nở.

Khương Kham và cha mẹ không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía thanh âm, thấy Lâm Lệ Ngọc đau khổ khóc.

Khương Kham tuyệt không hề cảm thấy mềm lòng, thậm chí muốn đối chất với cô ta cho rõ ràng.

- Tôi chưa bao giờ có quan hệ gì với cô, sao cô dám vu đứa nhỏ đó là của tôi?

Anh lạnh lùng nói.

- Em không nói dối. Lâm Lệ Ngọc thút thít nói.

- Cô giờ còn không chịu thừa nhận là mình nói dối sao? Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn cô.

- Em không nói dối, ngày cuối tuần giữa tháng trước, tối hôm đó anh có việc xã giao, uống say như chết anh nhớ không? Lúc đó, anh hơi cảm mạo, bị sốt nên em không an tâm, ở lại chăm sóc anh, không ngờ anh lại....

Lâm Lệ Ngọc khóc sụt sùi, không nói thêm gì nữa, nhưng không ngừng lau nước mắt.

Lời của cô làm cho Khương Kham nhíu chặt mày, cố gắng nhớ lại đêm đó.

Anh nhớ hôm đó vì cảm mạo mà mệt mỏi, nên trước lúc đi xã giao có uống thuốc, không ngờ tác dụng của thuốc và rượu khiến anh say mềm.

Anh không nhớ mình về nhà ra sao, chỉ biết sáng sớm tỉnh lại, người trần như nhộng. Tuy rằng lúc đó anh cảm giác có hơi kì quái nhưng vì trên giường chỉ có mình anh nên cũng không để tâm. Nhưng giờ....

Nhìn người phụ nữ khóc lóc kia, anh không tự chủ được lắc lắc đầu, đánh chết anh, anh cũng không tin mình sẽ làm ra chuyện này.

- Cô nghĩ rồi tôi uống rượu say thì có thể vu khống sao? Anh lạnh lùng nhìn cô ta: - tôi chẳng bao giờ có chuyện không biết mình làm gì.

- Lúc ấy anh thực sự say.

- Vậy lại càng không thể, vì nếu tôi uống rượu say sẽ chỉ ngủ, không làm chuyện gì khác. Anh nói như chém đinh chặt sắt.

- Nhưng anh thật sự đã ... đã ...

- Trừ phi có chứng cứ, nếu không tôi không tin cô đâu.

- Sao anh có thể như vậy? Chẳng lẽ anh muốn em sinh đứa nhỏ rồi nghiệm DNA rồi mới tin em sao?

Lâm Lệ Ngọc nước mắt như mưa, trông rất đáng thương.

- Đúng thế, nếu muốn tôi tin đó là con tôi thì chờ đứa trẻ sinh ra rồi xét nghiệm.

Khương Kham lạnh lùng vô tình nhìn cô.

- Khương Kham, sao con có thể nói như vậy?

Lí Nhã Vân không nhịn được mà trách cứ con, bước nhanh lên trước, ôm đứa con dâu lý tưởng vào lòng ôn nhu vỗ về.

- Con yên tâm, Lệ Ngọc, bác nhất định sẽ bắt Khương Kham chịu trách nhiệm cưới con, đừng khóc nữa? Cần thận ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng. Bà ôn nhu trấn an.

- Con không lấy cô ta, cho dù đứa trẻ là của con con cũng không kết hôn với cô ta. Khương Kham nói, lời nói khiến người ta không rét mà run.

- Hồn láo! Mày dám nói thế? Khương Quốc Hâm giận rống to.

- Không phải nói láo mà là nói thật. Đời này con chỉ có một người vợ là Ngải Thái Nhi mà thôi.

Anh nhìn thẳng cha mẹ mình.

Cơ bản không nghĩ qua nhiều năm như vậy còn có thể nghe thấy cái tên Ngải Thái Nhi từ miệng con, vợ chồng Khương thị khó tin, khiếp sợ nhìn con.

Bọn họ nghĩ con sớm quên người phụ nữ đó rồi, sao giờ lại đột nhiên nói tới tên người phụ nữ này? Có phải bọn họ nghe nhầm.

- Con nói cái gì? Vợ chồng bọn họ nhìn nhau, Lí Nhã Vân hoài nghi hỏi con.

- Đời này con chỉ yêu duy nhất một người, sẽ chỉ lấy cô ấy làm vợ, cô ấy là Ngải Thái Nhi mẹ của các con con.

Khương Kham nhìn mẹ, kiên định nói.

- Mẹ không cho phép!

Lí Nhã Vân hét lên:

- Cô ta không xứng.

- Tao cũng không cho phép. Khương Quốc Hâm lớn tiếng ủng hộ vợ: - cô ta không xứng với Khương gia, tao tuyệt không bao giờ đồng ý?

- Thế sao? Thế thì đơn giản thôi, chỉ cần con rời khỏi nhà này là được.

Khương Kham lạnh lùng cười.

- Con nói cái gì? Lí Nhã Vân ngạc nhiên hỏi.

- Mày nói rời nhà là ý gì? Khương Quốc Hâm cũng vội hỏi.

- Nếu cha mẹ vẫn như trước kia, không thể tiếp nhận, đối xử tốt với Thái Nhi, để tránh Thái Nhi phải chịu ủy khuất, con dẫn mẹ con họ đến chỗ khác sống.

- Đến chỗ khác sống? Khương Quốc Hâm giận dữ nhìn anh: - mày cho làm như vậy thì mày còn có công việc, có nhà ở như bây giờ sao?

- Con không cần. Khương Kham nhìn thẳng cha, không chút do dự trả lời.

- Đừng có nói hươu nói vượn, Khương Kham! Lí Nhã Vân lập tức trách cứ: - con là đứa con duy nhất của cha mẹ, những thứ cha mẹ có sau này đều là của con, con rời đi cái gì, không cần cái gì! Con đi đâu?

- Rồi tới nơi con muốn, cùng người con yêu sống bên nhau trọn đời.

- Mày cho là không có tiền thì mày sống thế nào? Cùng đường điều đứng, ngày ba bữa không lo nổi sao?

Khương Quốc Hâm trào phúng nói.

- Thì ra trong mắt cha con vô dụng đến thế sao? Khương Kham cười tự giễu.

- Ý cha con không phải thế. Lí Nhã Vân nói thay chồng.
- Phải hay không cũng chẳng sao, tương lai của con chắc chắn sẽ không phải là cùng đường điếu đứng hay ba bữa không lo nổi. Thời gian sẽ chứng minh hết thảy.
- Được lắm. Ý là mày đã quyết định vì một người đàn bà mà vứt bỏ cha mẹ, công việc, tất cả mọi thứ đúng không?

Khương Quốc Hâm lạnh giọng chất vấn con.

- Nếu cha mẹ đáp ứng con rằng sẽ đối xử tốt với Thái Nhi, coi cô ấy như con thì con chẳng phải vứt bỏ gì cả.
- Mày đừng nằm mơ, cá và gấu mày chỉ có thể chọn một thôi, nếu mày đã quyết định chọn con bé đó thì...
- Ông nó!

Lí Nhã Vân lớn tiếng quát chồng, tránh cho ông nhất thời tức giận mà lại hối không kịp:

- Bây giờ chúng ta đều rất kích động, không đủ bình tĩnh, không thể xử lý hay quyết định chuyện gì. Cho nên mọi chuyện tạm dừng ở đây, chờ lúc mọi người bình tĩnh lại rồi nói tiếp.

Khương Quốc Hâm nhếch miệng, quay đầu sang một bên:

- Khương Kham con đưa Lệ Ngọc về. Lí Nhã nói với con.
- Không cần, bác gái, lái xe nhà con chờ dưới lầu rồi, con không nghĩ...

Lâm Lệ Ngọc tan nát cõi lòng nhìn về phía Khương Kham, nức nở nói:

- Xin lỗi bác trai, bác gái, con muốn về, xin lỗi. Nói xong, cô ta không quay đầu lại, bưng mặt chạy đi.

Khương Kham nhìn bóng cô ta rời đi, giận tới tái mặt.

Cô ta nói có phải thật không? Anh thực sự sau khi say rượu làm loạn mà để xảy ra chuyện này, khiến cô ta mang thai sao?

Không, đời này anh chưa làm chuyện ác gì, ông trời sẽ không trừng phạt anh như vậy mới đúng. Nhưng nếu cô ta nói thật, đứa bé kia đúng là của anh thì nên làm gì?

Thật ra chuyện này với anh mà nói chẳng phải là vấn đề vì người anh yêu thủy chung chỉ là Thái Nhi mà thôi, đời này cô là người duy nhất anh muốn kết hôn, muốn sống bên cô cả đời, tâm ý này đến chết cũng không đổi.

Vấn đề ở chỗ, chuyện này nếu bị Thái Nhi biết được thì cô có bị tổn thương không, có thể kiên định như anh không, hay sẽ nhốt anh ngoài cửa.

Đáng chết. Chuyện này phải giải quyết triệt để mới được, tuyệt đối không thể để nó ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng họ, phá hoại nguyện vọng bấy lâu nay của anh.

Buổi xã giao đáng chết, Lâm Lệ Ngọc đáng chết, uống say đáng chết.

Đáng chết!

- Mẹ!
- Sao thế? Các con chưa ăn no à?

Sau bữa tối, thấy hai con đi ra đứng ở cửa phòng bếp, Ngải Thái Nhi đang rửa bát hỏi đùa.

- Không phải. Khương Trọng Vũ trợn mắt nói.
- Mẹ, mẹ và cha thật sự hòa hảo sao? Khương Bá Vũ thành thật nhìn cô, đi thẳng vào vấn đề.

Ngải Thái Nhi khẽ nhếch miệng, sớm biết con nhất định sẽ hỏi chuyện này. Nhưng hai cậu nhóc nhện được từ sáng tới giờ, cho tới khi Lam Tư không có mặt mới hỏi cô khiến cô thật ngạc nhiên.

- Cha nói cho con? Cô hỏi đứa lớn.

Khương Bá Vũ gật gật đầu, nhìn chăm chăm cô, gấp gấp hỏi lại:

- Là thật à mẹ? Cha nói là thật sao?

- Thật. Cô mỉm cười, gật gật đầu với con.

Nghe vậy, Khương Bá Vũ lập tức tươi cười rạng rỡ, nhưng Khương Trọng Vũ lại nhú mày, lộ vẻ hoài nghi khó tin.

- Mẹ, mẹ đang đùa con à?

- Không phải.

- Nhưng cha có bạn gái khác, hơn nữa cũng chẳng quan tâm mẹ, chẳng yêu mẹ, sao mẹ lại phải hợp lại với cha?

Khương Trọng Vũ hơi phản đối hỏi mẹ.

- Trọng Vũ!

Khương Bá Vũ nhẹ mắng em, không hiểu sao em lại nói như thế, chẳng lẽ em không muốn cha mẹ hợp lại sao?

- Làm sao? Em nói đúng còn gì. Cha vốn không thương mẹ, nếu cha thương mẹ sao lại có nhiều bạn gái như vậy?

Khương Trọng Vũ bĩu môi nói.

- Nhưng mà trong phòng cha vẫn để ảnh cưới với mẹ, không gỡ xuống, trong ví cũng có, anh cảm thấy cha thực sự vẫn yêu mẹ.

Khương Bá Vũ đưa ra quan điểm của mình.

- Em không tin!

- Anh tin!

- Em không tin!

- Anh tin!

...

- Anh...

- Được rồi, hai con dừng lại đi.

Nhìn hai tiểu quỷ kia đứa nào đứa nấy trừng mắt nhìn nhau như sắp đánh nhau tới nơi, Ngải Thái Nhi vội ngăn hai cậu nhóc lại.

Cô đem bát đĩa đã rửa sạch vào máy sấy rồi để máy sấy khô rồi lau lại một lần, sau đó mới đi tới bên cạnh hai cậu nhóc đang đá tới đá lui.

- Các con đang làm gì?

Vừa nghe tiếng cô, hai đứa vội dừng lại việc gây sự, nghiêm túc đứng thẳng, không hện mà cùng đáp:

- Không có gì ạ.

Ngải Thái Nhi vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, cô có thể tưởng tượng được cuộc sống sau này một nhà bốn người đoàn viên sẽ là thế nào rồi. Cô chắc chắn sẽ bị hai đứa nhỏ bướng bỉnh này làm cho sớm già.

- Mẹ, mẹ thật sự sẽ cùng cha hợp lại? Vậy sau này chúng ta có thể ở chung một chỗ? Cha mẹ sẽ kết hôn sao? Bao giờ ạ?

Khương Bá Vũ nêu ra một loạt câu hỏi.

- Mẹ, nếu mẹ thật sự cùng cha kết hôn thì sau này chúng ta ở đâu? Đến Đài Bắc hay ở lại Tân Trúc?

Khương Trọng Vũ cũng có một loạt câu hỏi.

Vấn đề cậu quan tâm nhất là sẽ ở đâu, bởi vì cậu tuyệt đối không muốn tới Đài Bắc, cảm giác trường học ở Đài Bắc rất rắc rối, có nhiều bài tập, nhiều lớp học, nghĩ đã thấy mệt.

- Đến phòng khách rồi nói, còn nữa, hỏi từng câu thôi.

Ngải Thái Nhi vuốt tóc con, hai tay dắt hai đứa, đi về phòng khách.

Chờ ba người đi vào phòng khác, cô kinh ngạc khi không thấy Lam Tư đâu.

- Chú Lam Tư về phòng nghỉ rồi à? Cô hỏi con.

- Chú ra ngoài rồi. Khương Trọng Vũ trả lời.

- Ra ngoài? Cô hơi kinh ngạc.

Lam Tư từ khi chạy tới đập cửa nhà cô thì đây là lần đầu tiên ra khỏi nhà. À, trừ khi cô không có nhà, anh ta có ra ngoài hay không thì cô không biết.

Nói đi nói lại, cậu ta làm sao thế? Về nhà à? Nhưng sao cậu ta không nói không rằng, thậm chí còn chẳng từ biệt đã đi?

- Chú có nói là đi đâu không? Cô hỏi lại con.

- Chú nói muốn đi tản bộ.

Ngải Thái Nhi chỉ cảm thấy không còn gì để nói. Cô hít sâu một hơi, lắc lắc đầu, bỏ tên kia ra một bên, ngồi xuống chuẩn bị trả lời những câu hỏi của các con.

- Được rồi, ai hỏi trước?

- Con! Cả hai đứa đều tranh nhau đáp.

- Chơi oản tù tì. Mỗi đứa chỉ được hỏi một câu, lần lượt thay phiên nhau cho nên không cần phải lo không được trả lời.

Cô nói quy tắc, thì đã thấy hai cậu nhóc sớm oản tù tì ba keo rồi.

Kết quả Khương Bá Vũ thắng

- Mẹ, mẹ sẽ kết hôn với cha sao?

- Sẽ. Cô đáp.

- Đến lượt con. Mẹ, sau này chúng ta ở đâu? Có thể tiếp tục ở đây không? Khương Trọng Vũ hỏi.

- Em hỏi hai câu liền! Khương Bá Vũ kháng nghị.

- Sẽ ở đâu còn chưa quyết định. Cô trả lời câu hỏi của cậu út rồi trấn an cậu cả: - mẹ chỉ trả lời em một câu thôi.

- Vâng. Vậy bao giờ hai người kết hôn?

- Chưa biết, bao giờ quyết định thì sẽ nói cho các con.

- Mẹ chúng ta có thể ở đây nữa không? Con không thích đến Đài Bắc. Khương Trọng Vũ thật sự rất lo lắng vấn đề này.

- Chuyện này mẹ sẽ thảo luận cùng cha. Bá Vũ thì sao? Con chắc cũng vẫn muốn ở trường cũ học đúng không?

- Anh, trường ở Tân Trúc không phải học thêm nhiều, có nhiều thời gian chơi hơn. Khương Trọng Vũ vội lôi kéo.

Ngải Thái Nhi nghe vậy, quả thực đỡ khốc đỡ cười.

- Con không muốn chuyển trường là vì thế này?

Khương Trọng Vũ lập tức im bật.

Cô lắc đầu, quay sang nhìn cậu cả:

- Bá Vũ, con chưa trả lời mẹ, con cũng không muốn chuyển trường?
- Con thế nào cũng được, chỉ cần mọi người bên nhau là tốt rồi. Khương Bá Vũ thành thật trả lời.
- Cô không nhận được ôm Bá Vũ một cái, cảm thấy thương đứa lớn phải sống cùng cha:
- Chúng ta một nhà bốn người, sau này tuyệt đối sẽ không chia cách. Cô cam đoan với con, cũng tự thề với mình.
- Mẹ con rất vui, cha và mẹ có thể hòa hảo. Khương Bá Vũ ở trong lòng cô thấp giọng nói.
- Xin lỗi con.

Cô áy náy noi với cậu nhóc:

- Mẹ thề, từ nay về sau bất kể có chuyện gì cũng sẽ không rời khỏi các con, cha con cũng thế.

Cô ôm cậu út vào, cũng thề luôn cho cả ông xã.

Tương lai, bọn họ một nhà bốn người sẽ là một gia đình chuẩn mực, hạnh phúc khiến người ta đổ kỵ.

Tương lai tốt đẹp không còn xa.

Cô, đã hơi nóng ruột rồi.

5. Chương 5

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Ngải Thái Nhi vừa mới chuẩn bị ra ngoài, cô vừa tìm được nơi làm việc mới, chính là một cửa hàng có nhạc cụ ở gần nội thành.

Ở đó, ông chủ rất dễ tính, nghe tiếng đàn mê người của cô xong thì hào phóng nói rất hoan nghênh cô đến chơi đàn cho cửa tiệm bất kì lúc nào, mà cô cũng không khách khí chút nào, ngày nào cũng tới... vừa mới hôm qua tới, hôm nay lại muốn đến đó tiếp.

“Leng keng, leng keng”

Đột nhiên có tiếng chuông cửa khiến cô và Lam Tư đang chơi Wii nhìn nhau. Ai đây? Bọn họ đều nghi hoặc.

- Cậu vào trong phòng tạm trốn đi. Ngải Thái Nhi nói với anh.

Lam Tư không chút do dự gạt đầu, nhanh chóng đứng dậy thu thập những thứ gì của mình trên phòng khách rồi chạy vào phòng ngủ, khóa trái lại.

Xác định anh đã trốn xong, bốn phía không còn gì đáng nghi ngờ, Ngải Thái Nhi tới trước cửa gương giọng hỏi:

- Ai?
- Tôi. Giọng nói nghiêm túc lạnh lùng.
- Anh là ai? Không nói tên họ, nói mỗi từ tôi thì ai biết là ai? Đồ thần kinh.
- Khương Quốc Hâm.

Cái tên này thình lình vang lên khiến Ngải Thái Nhi ngây người, không tự chủ được mà mặt trắng bệch lên.

Khương Quốc Hâm? Cha của Khương Kham, là bố chồng trước của cô cũng là bố chồng sau này của cô, không thích cô nói cô không xứng với con ô, năm đó dứt khoát muốn cô và Khương Kham li hôn.

Sao ông lại tới đây? Vì Khương Kham đã gửi bài sao?

Kỳ thật cô không cần phải ở trong này phỏng đoán, chỉ cần mở cửa, đáp án sẽ có.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh ngay trang tâm tình rồi mới mở cửa.

Ngoài cửa không chỉ có một người, trừ bỏ cha chồng cũ của cô còn có mẹ chồng cũ và một người con gái trẻ tuổi xinh đẹp. Dù cô chưa từng gặp qua cô ta nhưng dùng đầu gối cũng đoán được đó là người có liên quan đến Khương Kham, có lẽ là bạn gái bây giờ.

- Cha, mẹ, đã lâu không gặp. Cô lễ phép chào hỏi nhưng...

- Ai là cha mẹ cô? Chúng tôi không có phúc phận đó!

Quả nhiên không nên lấy mặt ám đi tiếp cái mông lạnh của người ta.

- Xin hỏi có chuyện gì sao?

Nếu khách sáo bị ghét bỏ, cô cũng chẳng cần lãng phí thời gian, trực tiếp hỏi.

- Có chuyện cần nói với cô.

Cha mẹ chồng không mời mà tới đi vào phòng khách, giày cũng không cởi khiến cô khó chịu nói:

- Xin cởi giày ra được không?

Sắc mặt bọn họ càng trở nên khó coi, cô coi như không thấy, đóng cửa lại rồi rót ba cốc nước lọc tiếp khách.

- Cô không còn loại nước uống gì có thể tiếp khách sao? Lí Nhã Vân trừng mắt nhìn ba chén nước lọc, lạnh giọng hỏi.

- Không có. Cô trả lời thẳng.

Trong nhà có cà phê, cũng có nước ngọt nhưng nếu cô nhớ không nhầm, hai vị kia chỉ thích uống rượu vang cao cấp và danh trà một cân hơn mười hai vạn tệ mà thôi. Một khi đã như vậy, cô cần gì phải lãng phí cà phê cùng nước ngọt. Nước lọc cũng thế.

- Nhiều năm không gặp, cô vẫn bủn xỉn như thế. Lí Nhã Vân phê bình.

Cô coi như không nghe thấy, tự ngồi xuống, nhìn ba người trước mặt đoán xem bọn họ định nói gì.

- Không phải các vị có chuyện muốn nói sao? Mời nói. Cô đi thẳng vào đề tài.

- Trước khi nói, tôi muốn giới thiệu một người cho cô. Khương Quốc Hâm lạnh lùng nhìn cô một cái, không nhanh không chậm nói.

Ngải Thái Nhi nghe vậy, chuyển mắt sang nhìn người phụ nữ mà mình không biết kia.

- Đây là thiên kim tiểu thư của chủ tịch Lâm Cường của tập đoàn Hoàng Hải, Lâm Lệ Ngọc tiểu thư. Tập đoàn Hoàng Hải giờ đã có vô số khách sạn...(một loạt tự sướng). Hai năm trước công ty bọn họ niêm yết cổ phiếu, một năm thu lãi đến 300%....

Thì làm sao? Ngải Thái Nhi không nhịn được tự hỏi trong lòng, cô có định mua cổ phiếu đâu.

- Lâm gia và Khương gia chúng tôi là môn đăng hộ đối, thực tế, Khương Kham và Lệ Ngọc đã kết giao một đoạn thời gian, chúng nó tình đầu ý hợp, sắp kết hôn.

Giờ mới vào trọng tâm, cô không nhịn được mỉm cười.

- Thực tế, hai ngày trước sinh nhật của tôi, bọn nó đã công khai cử hành đính hôn dưới sự chứng kiến của nhiều người, đều là những người có uy tín trong giới thượng lưu.

Ông dừng lại một chút rồi mới nói:

- Tôi nói như thế chắc cô hiểu ý tôi chứ?

Ông ta chăm chú nhìn cô.

Nếu bọn họ nói thật, chẳng lẽ không cảm thấy đặc biệt chạy tới đây báo cho cô tất cả chỉ là chuyện thừa thãi thôi sao?

Theo cô thấy, bọn họ như đang giãy chết, vì đã không còn cách nào nên mới quyết tâm tới đây đánh cược một phen thôi.

Chỉ tiếc bọn họ hoàn toàn xem nhẹ cô.

Trải qua sáu năm ly hôn, một mình nuôi con khôn lớn, cô không còn là nàng dâu nhỏ thấy cha mẹ chồng nghiêm khắc lại ngạo mạn mà hoảng sợ nữa.

Mặt khác còn có một chuyện khiến cô thấy thú vị, ba người này đúng là không khác biệt cho lắm, đều hơi vênh cằm, vẻ mặt cao ngạo nhìn cô. Người không biết chắc hẳn nghĩ bọn họ là một nhà ba người, cha mẹ và con gái ruột chứ không phải là con dâu nữa.

Tục ngữ nói đúng, vật hợp theo loài quả nhiên là đúng.

- Nói thật, cháu cũng không muốn hiểu bác muốn nói gì. Cô không nhanh không chậm đơn giản trả lời.

- Cô thực sự không biết hay đang giả ngu? Khương Quốc Hâm nheo mắt.

- Nghĩ cũng biết là giả ngu, ông nói rõ như vậy, cô ta là kẻ thông minh, không hiểu mới là lạ.

Lí Nhã Vân trào phúng nói.

- Tôi mặc kệ cô có hiểu hay không, cô chỉ cần nhớ kĩ những gì tôi nói là được.

Khương Quốc Hâm không chút cảm tình nhìn cô:

- Cô vĩnh viễn không có khả năng trở thành con dâu Khương gia, bởi vì cô không có chỗ nào khiến vợ chồng tôi thấy hài lòng, ngoại trừ xuất thân nghèo khó, không có cha, tính cách keo kiệt còn không có bằng cấp, không giáo dục, cô không xứng với Khương gia.

- Những lời này trước kia các vị đã nói rồi, tôi vẫn nhớ nên không cần phải nhắc lại.

Ngải Thái Nhi mặt không đổi sắc, bình tĩnh đáp.

- Cô nhớ là tốt.

Lí Nhã Vân nhin không được hừ một tiếng:

- Tôi nói cho cô, Lệ Ngọc đã mang thai, bọn họ nhất định sẽ kết hôn, cô không có cơ hội gì đâu, tôi khuyên cô nên sớm cắt đứt hy vọng, rời xa con tôi ra.

Hai chữ “mang thai” giống như quả bom nổ tung trong lòng Ngải Thái Nhi khiến cô tròn mắt khiếp sợ.

Đây không phải là thật chứ?

Trong lòng có giọng nói khẳng định như vậy khiến cô dần bình tĩnh lại, nhìn phía bụng bằng phẳng của Lâm tiểu thư kia.

Mang thai? Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, cô tự nhủ vì cô tin tưởng Khương Kham.

Nhưng thật ra bọn họ dám nói như vậy thật khiến cô hoảng.

Bốc phét trắng trợn thế sao? Bọn họ có hiểu mang thai không phải chỉ mở miệng nói là sẽ khiến người khác tin không?

- Nhìn cô như là không tin?

- Đúng. Cô dứt khoát gạt đầu.

- Xem qua sổ khám thai này cô sẽ tin

Lí Nhã Vân duỗi tay về phía Lâm Lệ Ngọc, cô ta lập tức lấy ra một quyển sổ đặt lên tay bà, bà vút lên bàn trà trước mặt Ngải Thái Nhi.

Ngải Thái Nhi không hề muốn mở ra xem, bọn họ đã đến chắc hẳn là đã có chuẩn bị, ai biết được sổ khám thai này là thật hay giả? Xem làm gì cho phí thời gian.

- Không cần xem, chỉ cần Khương Kham chính miệng nói với tôi chuyện này là thật, tôi sẽ tin.

Cô bình thản nói khiến vợ chồng Khương thị biến sắc.

- Tức là những lời chúng tôi nói cô không tin?

Khương Quốc Hâm tức giận, lạnh lùng hỏi.

- Xin lỗi, vì tôi không tìm được lí do gì để tin tưởng các người.

- Cô là đồ hỗn láo. Lí Nhã Vân giận dữ lớn tiếng mắng chửi.

Đối mặt với lời nói này, Ngải Thái Nhi của quá khứ nhất định sẽ sợ hãi tới mức cả người đúm rỏ nhưng bây giờ cô cũng chẳng quan tâm nữa.

- Vài năm không gặp, gan cô càng lúc càng to. Khương Quốc Hâm lạnh lùng nhìn chằm chằm.

- Cũng không thể nhiều năm đã qua mà không thay đổi gì? Ngải Thái Nhi hơi cười, tự giễu.

Xem ra, hôm nay mục đích bọn họ tìm cô đã rất rõ, nói đơn giản là muốn nói cho cô Khương Kham có vị hôn thê, hơn nữa vị hôn thê đã mang thai, vấn đề đã đóng thuyền, muốn cô cách xa Khương Kham một chút, bọn họ tuyệt sẽ không cho cô và Khương Kham có tương lai.

Cho nên, cô chắc có thể trục khách được rồi.

- Xin hỏi các vị còn gì cần nói không? Nếu không, mời mọi người trở về, tôi còn có việc muốn ra ngoài. Cô đứng lên.

- Cô muốn đuổi chúng tôi?

Lí Nhã Vân khó tin tròn tròn mắt, khó mà tin cô dám nói như thế.

- Nếu không, các vị định ở lại đây ăn cơm trưa sao? Nếu đúng như vậy, nhà tôi cũng không có gì có thể nấu cho các vị ăn.

Cô nhú mày ra vẻ khó xử. Đùa chắc, cô còn lâu mới mời địch nhân ăn cơm.

- Cô....

- Ầm!

Một tiếng vang cắt đứt tiếng rống giận của Lí Nhã Vân, chỉ thấy cửa lớn bị bật tung đánh vào cánh tường, sau đó, Khương Kham vọt vào phòng, ôm Ngải Thái Nhi nhìn cha mẹ mình.

Anh xuất hiện khiến tất cả mọi người ngây dại, chỉ có Lam Tư trốn trong phòng không nhìn được mà xen vào việc của người khác, gọi điện cho Khương Kham thì mỉm cười.

Ai ngờ Khương Kham hôm nay vừa khéo lại có việc tới đây? Cho nên nhận được điện thoại của Lam Tư cũng chẳng thèm hỏi xem đó là ai, dùng dưng chạy đến.

- Cha mẹ tới đây làm gì?

Giọng nói Khương Kham đầy sự tức giận, ngoan tuyệt chăm chú nhìn cha mẹ mình và người đàn bà bên cạnh họ.

- Còn có thể làm cái gì, đương nhiên là tới nói cho cô ta sự thật, bảo cô ta tránh xa con ra.

Lí Nhã Vân hồi phục tinh thần, mạnh mẽ đáp.

- Sự thật?! Khương Kham nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Lệ Ngọc có đứa nhỏ của Khương gia và chuyện các con sắp kết hôn. Lí Nhã Vân nói thẳng.

- Đúng vậy, con quả thực sắp kết hôn nhưng không phải với cô ta mà là Thái Nhi.

Khương Kham vô cùng tức giận mà gào lên với mẹ, không thể chịu đựng được sự chuyên chế của bọn họ nữa, anh chịu đủ rồi.

- Con nói lại lần nữa, đời này con chỉ có một người vợ duy nhất là Ngải Thái Nhi.

- Lệ Ngọc đã có con của con. Lí Nhã Vân lớn tiếng nói.
- Phải hay không còn chưa xác định rõ. Khương Kham cười lạnh một tiếng.
- Con nói gì thế? Chuyện này quan hệ tới danh tiết của một người con gái, chẳng lẽ con bé nói dối sao?

Rất phối hợp, Lâm Lệ Ngọc ngồi bên cạnh khóc òa lên.

- Muốn con thừa nhận thì chờ sinh ra rồi xét nghiệm DNA rồi nói.

Anh lặp lại những lời đêm qua.

- Mà cho rằng Lâm chủ tịch sẽ để mày làm nhục con gái ông ấy như thế à? Khương Quốc Hâm không nhin được gầm lên: Mày mà dám làm thì dám chịu cho tao!
- Vấn đề là con có làm hay không?

Anh lại cười lạnh nhìn người con gái đang nước nử kia, lạnh lùng vô tình:

- Có bản lĩnh thì cô sinh đứa trẻ ra, nếu nó thực sự là con tôi thì tôi sẽ nuôi, nhưng vĩnh viễn đừng mơ tưởng cái gì hôn lễ.

Lâm Lệ Ngọc càng khóc lớn.

Khương Quốc Hâm bước lên, dùng sức tát anh thật mạnh.

- Mày nói cái gì thế !

Khương Kham mặt không thay đổi hờ hững đáp:

- Nói thật.

Khương Quốc Hâm tức đến cả người phát run.

- Nếu mày không cưới nó thì cút đi cho tao, tao không có đứa con như mày. Ông nghiến răng nghiến lợi lạnh lùng nói.
- Ông nó! Lí Nhã Vân sợ hãi gọi.
- Là muốn cắt đứt tình cha con sao? Khương Kham lạnh lùng hỏi lại.
- Đúng thế.
- Ông nó, ông đừng...
- Bà im đi! Khương Quốc Hâm cắt đứt lời vợ nói.
- Con biết, con sẽ đi! Khương Kham trả lời.

Sau khi khách không mời mà đến nổi giận đùng đùng bỏ đi, phòng khách nhà Thái Nhi lại bình thường nhưng không khí lại nghiêm trọng khiến Lam Tư vừa mới ra phòng đã không chịu được một phút mà vội đội mũ, đeo kính ra ngoài tị nạn.

Trong phòng cũng chỉ còn lại Khương Kham cùng Ngải Thái Nhi.

Ngải Thái Nhi đầu óc hỗn loạn, tâm tình hơi ủ dột, không biết làm sao.

Thì ra chuyện Lâm tiểu thư kia mang thai là thật, cha mẹ Khương Kham không nói dối. Khương Kham và cô ta đã nảy sinh quan hệ, thì ra cô vốn tưởng anh sẽ không phản bội cô chỉ là cô tự nghĩ, thì ra... thì ra...

Nên tức giận, nhưng nhìn anh tình nguyện đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ mà lựa chọn mình, cô nên phát giận thế nào đây?

Hơn nữa suy nghĩ một chút, cùng anh kí tên ly hôn, trên pháp luật hai người đã là hai kẻ xa lạ, anh thích cùng ai có quan hệ thì cô có quyền gì, cho dù anh luôn miệng nói yêu cô...

A – đáng giận, thật sự là càng nghĩ càng giận.

Nhưng là không thể nổi giận mới bực, thực tức chết đi được!

- Bà xã?

Một tiếng nói sợ hãi vang lên phía sau cô, cô nhìn về phía khác.

- Anh có thể giải thích. Tiếng nói sợ hãi mang theo sự dè dặt cẩn trọng.

- Được, em nghe anh giải thích. Cô nhìn anh.

Thấy cô chịu nghe anh giải thích, Khương Kham nhẹ thở dài một hơi.

- Anh không nhớ rõ mình đã từng có ta có quan hệ hay không. Anh nhúu mày nói thật.

- Lời này là ý gì? Ngải Thái Nhi sững sốt, ánh mắt lộ vẻ hoài nghi.

Anh thở dài một hơi:

- Có một tối tháng trước, anh không khỏe nhưng vì có một buổi xã giao không thể không đến nên anh uống thuốc đau đầu rồi tới đó. Không biết có phải vì thuốc và rượu không mà tối đó anh say bí tỉ, ngay cả mình về nhà thế nào cũng không biết. Sáng hôm sau, anh thức dậy thì đã thấy mình ở trên giường.

Khương Kham nói đến đây, nhúu mày tạm dừng.

- Sau đó thì sao? Ngải Thái Nhi nín thở, không nhịn được hỏi: - cô ta ở trên giường sao?

- Không có. Anh lắc đầu.

Trong lòng cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Anh một mình tỉnh lại trên giường, nhưng trên người không mặc quần áo.

- Anh thường ngủ lỏa thể, có gì mà kì quái?

Thấy anh nhúu mi khiến cô khó hiểu.

- Chỉ khi cùng em anh mới có thể ngủ lỏa thể, ở nhà vì Bá Vũ thường sẽ ôm gối chạy tới nên anh không ngủ lỏa thể ở nhà.

- Vậy có phải hôm đó vì anh uống say nên tự mình thoát y mà không nhớ. Cô tìm một lý do thay anh.

- Anh cũng vốn nghĩ như vậy.

Cô nín thở:

- Nhưng cũng không phải?

- Câu trả lời đến giờ anh cũng không nghĩ được vì anh vốn chẳng có một chút ấn tượng nào.

Anh nhẹ lắc đầu thành thật thừa nhận:

- Nhưng Lâm Lệ Ngọc lại nói anh rượu say loạn tính mà xảy ra quan hệ cùng mới khiến cô ta có thai. Anh không tin nhưng cha mẹ anh rất tin.

Ngải Thái Nhi cũng nhúu mày.

Rượu say loạn tính?

Cách nói này cô thật sự không thể tin vì dựa vào sự hiểu biết của cô với Khương Kham, anh uống rượu xong thường chỉ có một phản ứng là ngủ say như chết, dù gọi dù lay thế nào cũng không tỉnh cho nên đêm tân hôn năm đó mới có chuyện anh ngủ say như chết khiến mỗi lần nhớ tới cô đều tức giận.

Rượu say loạn tính? Thật đúng là quá cười bởi vì cô đã từng cùng Khương Kham bàn luận chuyện này, đáp án chỉ là uống rượu rồi sẽ không loạn tính tí nào.

Thật sự, người uống say căn bản chỉ có một phản ứng là ngủ say như chết, mệt mỏi, làm gì có sức đi làm mấy chuyện đó? Trừ phi người đó cơ bản chẳng say mà chỉ là mượn rượu giả điên mà thôi.

Cũng khó trách Khương Kham không tin đứa nhỏ kia là của anh, còn nói muốn anh nhận trừ phi đợi đứa nhỏ sinh ra rồi nghiệm DNA rồi nói tiếp.

- Bà xã, em phải tin anh, anh thật sự không làm chuyện gì có lỗi với em.

Về mặt anh cầu xin trông có phần đáng thương.

- Anh không phải nói anh còn muốn mà không được à? Sao dám nói không có. Cô cố ý phụng phịu.

- Tim anh chưa bao giờ nghĩ như thế.

- Tức là thân thể có?

Khương Kham lập tức lắc đầu:

- Anh có thể thề với trời, nếu anh chỉ cần có một tí ý thức thì sẽ không làm ra bất kì chuyện gì có lỗi với em. Nếu có nửa lời giả dối thì trong tuần này anh sẽ bị xe đâm chết.

- Này! Ai bảo anh thề thốt? Ngải Thái Nhi tức giận mắng, không nghĩ tới anh đột nhiên thề độc như thế.

Vừa thấy cô không còn giận dữ nữa, anh vội nắm chắc cơ hội vội chạy tới ôm lấy cô vào lòng.

- Bà xã, anh yêu em. Anh dính chặt vào cô.

- Đừng tưởng chỉ cần nói thế thì sẽ không sao.

Cô thúc vào người anh một cái, ngẩng đầu lên chất vấn anh:

- Em hỏi anh, nếu đứa trẻ trong bụng cô ta thật sự là con anh thì anh làm thế nào?

- Anh sẽ nuôi nó.

- Nói thì dễ nhỉ? Anh định tách mẹ con họ ra sao? Cô nhăn mặt lại.

- Em sẽ coi nó như con mình đẻ ra, sẽ là người mẹ tốt nhất, anh không hề nghi chuyện này. Anh ôn nhu nhìn cô.

Ngải Thái Nhi không tự chủ được mỉm cười với anh, cô cũng sẽ không nghi ngờ vì cô rất thích trẻ con, mặc kệ có phải là con mình hay không cô vẫn rất thích.

- Nếu mẹ đứa bé không chịu thì sao? Cô lại đưa ra vấn đề khác.

- Cái đó cũng chẳng phải lo, tài lực của Lâm gia so với Khương gia còn hơn, cho nên thừa sức nuôi một đứa nhỏ trưởng thành.

- Hình như anh đã tính toán đủ các loại khả năng?

- Từ hôm cô ta đột nhiên nói ra chuyện này, anh không lúc nào không nghĩ tới cách giải quyết chuyện này, tuy rằng anh không tin đứa bé đó là con anh nhưng để phòng vạn nhất, vẫn cứ nghĩ tới tình huống xấu nhất là hơn.

Một lúc sau, anh kiên định nhìn cô:

- Nhưng từ đầu tới cuối, có một chuyện anh không hề suy nghĩ, đó là ngoài em ra anh sẽ không kết hôn với bất kì ai.

- Anh thực sự có nên vì em mà cắt đứt quan hệ với ba mẹ không?

Ngải Thái Nhi thả lỏng mình trong vòng ôm của anh, lo lắng hỏi.

Cô tuyệt đối không muốn hại anh biết thành kẻ bất hiếu trong mắt người khác.

- Bọn họ muốn làm như vậy, anh cũng không có cách nào. Nhưng em yên tâm, chỉ cần bọn họ thành tâm thành ý tiếp nhận em thì quan hệ cha con lúc nào cũng có thể khôi phục

Khương Kham nhẹ nhàng băng quơ nói tựa như không hề coi đó là chuyện đáng buồn.

- Nhưng là...

- Không có nhưng là gì cả.

Anh cắt đứt lời cô, đột nhiên xoay người, đặt cô nằm xuống sofa:

Bây giờ anh muốn nói chuyện yêu đương với vợ anh....

6. Chương 6

Đối mặt với yêu cầu bất thành linh của Khương Kham, Ngải Thái Nhi ngạc nhiên tròn tròn mắt, còn chưa kịp phản ứng anh đã nghiêng người hôn cô.

Nụ hôn của anh đầy ôn nhu và yêu thương, dù dỗi cô đáp lại khiến cô thiếu chút nữa bị lạc trong mê tình của anh mà quên mất chuyện tuyệt đối không thể quên.

- Chờ một chút, chờ một chút.

Cô vội vàng tránh đi những nụ hôn như mưa của anh.

- Sao thế? Anh kinh ngạc ngẩng đầu lên, khó hiểu hỏi lại. Giọng nói vì dục vọng mà hơi khàn khàn.

- Lam Tư nhớ về thì sao.

- Chúng ta về phòng ngủ. Khương Kham hơi sững sốt một chút rồi nhanh chóng quyết định, đứng dậy muốn ôm cô lên lại bị cô lắc đầu cự tuyệt.

- Không được.

- Vì sao? Anh nhú mày.

- Em không quen. Cô khẽ đẩy anh ra rồi ngồi dậy.

- Không quen cái gì? Anh vẫn nhú mày.

- Lúc thân mật trong nhà có người ngoài. Cô làm mặt quỷ.

- Bây giờ làm gì có người ngoài.

- Lúc Lam Tư về là có.

- Đáng chết.

Khương Kham không nhịn được mà khẽ mắng, sau đó như nhớ ra một chuyện mà sợ hãi đến tròn tròn mắt:

- Chẳng lẽ trước khi tên kia biến đi thì anh không được yêu em sao?

- Em không nói như thế. Ngải Thái Nhi cũng nhú mày.

- Nhưng là?

- Trước khi Lam Tư còn chưa đi, đừng ở nhà, chúng ta đến khách sạn được không? Cô ôn nhu hỏi.

- Ý em là buổi tối anh chỉ có thể ôm em “ngủ đơn thu” mà không thể làm chuyện khác?

- Buổi tối?

- Tối nay thì không được vì anh còn phải về Đài Bắc làm thủ tục chuyển trường cho con, chuyện công ty cũng cần xử lý một chút, còn phải thu dọn hành lý nữa. Anh nghĩ chắc là phải ngày kia, nếu không thì cuối tuần anh và Bá Vũ sẽ chuyển tới đây cùng em với Trọng Vũ

Ngải Thái Nhi trừng mắt nhìn, cô không phải không nghĩ tới anh sẽ đem con tới cùng ở nhưng không ngờ lại bất thành linh thể này, quá nhanh.

Ngày kia? Cuối tuần? Như vậy cô làm sao có thời gian sửa sang lại phòng ở để hai cha con bọn họ ở.

- Không được! Cô không tự chủ mà thốt ra.

- Không được? Khương Kham biến sắc, vẻ mặt khó tin và bị tổn thương:

- Em không muốn anh chuyển tới đây cùng em sao?

- Cái gì? Cô ngỡ ngẩn rồi ra sức lắc đầu: - không phải, ý em không phải thế, nhưng trong nhà còn chưa dọn phòng lại thì đồ đạc của cha con anh sẽ để đâu? Như thế không được.

Cô nói xong lại nhú mồm, bắt đầu tính xem nên bắt đầu dọn từ đâu?

Nên sửa lại phòng của con trước, làm thế nào để kê thêm tủ quần áo nữa? Hay tạm thời dọn quần áo của Trọng Vũ đi cho Bá Vũ để tạm rồi sau này thiết kế?

Vốn chỉ có hai phòng ngủ cho hai mẹ con, giờ đột nhiên cha con họ chuyển tới, có nhiều thứ phải tăng giảm, không thiết kế, sửa sang lại không được.

Nghe thấy lời giải thích của cô, Khương Kham thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng cũng không vui khi thấy cô cau có.

- Sao lại nhăn nhó như thế? Anh nâng cằm cô lên, hôn cô một cái.

- Không có gì, em chỉ đang nghĩ trước khi cha con anh chuyển đến đây, có nhiều việc phải làm.

- Ví dụ như? Chỗ trống để đồ đạc của cha con anh? Vừa nãy đại khái cô nói thế.

- Vâng.

- Cái này thì có gì đáng phải nghĩ? Cứ tổng cổ cái tên kia ra là được rồi.

Ngải Thái Nhi dở khóc dở cười tức giận lườm anh một cái, rõ ràng đây mới là điều anh muốn.

- Sau đó tốt nhất là đem gian phòng ngủ của khách kia thành phòng để đồ, như thế, Lam Tư kia sẽ không tới ở nhờ nữa.

- Đúng thế. Anh không chút do dự gật đầu, làm cho cô chỉ còn cách lắc đầu không còn gì để nói.

- Phòng kia là muốn để cho Bá Vũ không thể đem làm nhà kho được, vì em nghĩ anh em hai đứa nên tự có phòng riêng thì hơn.

Cô nói cho anh kế hoạch của mình:

- Nhưng trong nhà đúng là thiếu một phòng để đồ thật, lúc trước mua nhà sao lại không nghĩ đến? Có nên tách phòng đàn ra để làm phòng chứa đồ không.

Cô lại nhú mồm, trong đầu nhanh chóng chuyển động tự hỏi.

- Đừng để chuyện này làm phiền não vì chúng ta sẽ sớm chuyển nhà thôi.

Khương Kham vượt lông mày cô giãn xuống rồi cúi đầu hôn cô một cái.

- A? Cô ngạc nhiên nhìn anh, trong mắt khó hiểu: - chuyển đến đâu?

- Nhà mới.

- Nhà mới?

Anh cúi đầu hôn cô rồi mỉm cười nói:

- Cho em một nhiệm vụ, bà xã, thu thập một số tờ rơi về nhà ở, chờ anh xử lý chuyện ở Đài Bắc xong chúng ta cùng đi xem nhà, tìm một nhà mới phù hợp.

Tuy rằng Khương Kham nói muốn cô thu thập tờ rơi quảng cáo bán nhà, chờ anh đến rồi cùng đi xem phòng đổi nhà mới nhưng Ngải Thái Nhi nghĩ đi nghĩ lại đều thấy đó không phải là việc sáng suốt. Bởi lẽ, ông xã rời khỏi Đài Bắc chẳng khác nào thất nghiệp, việc mới chưa có, bọn họ không nên phí tiền mua nhà mới.

Cho nên, sau khi ông xã về Đài Bắc, cô vẫn làm theo quyết định ban đầu của mình, đầu tiên dọn một chỗ có thể chứa hành lý của cha con bọn họ.

Nói thật ra, đây cũng không phải là một công việc đơn giản, so với việc dọn nhà năm mới còn mệt hơn nhiều.

Phòng ngủ của hai vợ chồng thì đơn giản vì phòng đủ lớn, thêm tủ quần áo nữa cũng không sao nhưng phòng của con thì có vẻ phiền toái. Trừ tủ quần áo thì còn phải thêm cả bàn học nữa, nhưng may mà trong nhà vừa khéo có cu li miễn phí có thể sai bảo nên cũng khiến cô đỡ mệt hơn nhiều.

Nhiều việc như vậy đương nhiên không thể chỉ một ngày là xong, cho nên, phải qua hai ngày cùng với sự giúp sức của cu li miễn phí là đã có thể hoàn thành.

Hơn nữa, không xong cũng không được vì tối qua cô đã tới cửa hàng gần nhà đặt mua thêm tủ quần áo và bàn học, chạng vạng hôm nay sẽ đưa đến.

Ngày tháng 5.

Dù còn chưa chính thức là mùa hè nhưng thời tiết đã có chút nóng bức, hơn nữa vì phải khuôn vác nhiều nên Lam Tư mồ hôi như mưa, không nhịn được mà cởi áo trên, trần nửa người làm cu li

Sớm coi anh là em trai nên Ngải Thái Nhi cũng chẳng thêm để ý. Cô còn đang bận nghĩ xem nên đặt giường thì tốt, kê tủ ở đâu thì rộng....

- Nhất định phải để hai anh em chúng ngủ cùng một phòng sao? Lam Tư đột nhiên hỏi.

- Không đâu, sao lại hỏi thế?

- Thế cậu không phải đang muốn đặt hai tủ quần áo, hai bàn học vào cùng một phòng đấy là gì?

Cô giống như được cảnh tỉnh, tròn hai mắt hô lớn: A!

Cô đứng là ngu ngốc mà, nếu nói phòng cho khách sẽ để cho Bá Vũ thì cần gì cứ phải để tủ quần áo của Bá Vũ trong phòng Trọng Vũ.

Đồ ngốc mà, tuy bây giờ phòng Bá Vũ có người khác ở nhưng vị này sớm muộn cũng phải đi, phòng đương nhiên trả lại cho Bá Vũ dùng, những đồ của Bá Vũ đương nhiên phải để trong phòng của Bá Vũ rồi, cô đúng là đồ ngốc.

- Cảm ơn cậu một lời nhắc nhở, cho nên lại phiền cậu chuyển tủ quần áo và giường về vị trí đầu được không? Cảm ơn!

Ngải Thái Nhi chấp tay trước ngực.

- Không phải là cậu cố ý chinh tôi chứ, Thái Nhi? Lam Tư hoài nghi hỏi lại.

- Không có, tôi thề với trời. Cô còn giơ ngón tay lên thề.

Anh than nhẹ một hơi, lại đành nhận mệnh cu li.

Tục ngữ nói đúng, cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn (chả hiểu) hơn nữa, người sống dưới mái nhà không thể không cúi đầu, cho nên anh dù bị nô dịch đến chết cũng chẳng thể nói gì khác, thật đáng thương mà.

“Leng keng, leng keng.”

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

- Nhất định là đưa tủ quần áo tới để tôi ra xem.

Ngải Thái Nhi theo trực giác mà nhìn xuống đồng hồ ở cổ tay, 2:30', so với cô dự tính thì còn sớm hơn một tiếng

- Đến đây. Cô chạy ra cửa lớn, vừa nói vừa nhanh chóng mở cửa ra nhưng rồi lập tức ngây người.

Ngoài cửa là hai người, không phải là nhân viên chuyển đồ như cô nghĩ, tất nhiên cũng không hề có tủ quần áo, bàn học mà cô chờ. Ngoài cửa là cha mẹ chồng tương lai của cô, mới không gặp chưa được một ngày, hai người bọn họ lại tìm tới cửa, có chuyện gì thế không biết? Giờ đến định nói gì với cô nữa?

- Thái Nhi, là ai?

Lam Tư cúi trần đi ra.

Ngải Thái Nhi thấy cha mẹ chồng đưa mắt về phía sau cô, cả người họ cứng đờ, sau đó mắt tròn tròn, đầu tiên lộ vẻ khiếp sợ và khó tin, sau đó là mặt đỏ bừng lên vì tức giận.

Cô bắt đắc dĩ thở dài, một hơi thở còn chưa nhả xong, một cái tát vừa ngoan vừa mạnh tay đã đánh cô ngã sang bên cửa lớn.

- Các người làm cái gì?

Lam Tư khó tin mà quát lớn, vội xông lên trước, nhanh chóng đỡ lấy cái tát thứ hai của Lí Nhã Vân.

- Các người là ai? Dựa vào cái gì mà động thủ đánh người? Anh tức giận trách cứ, quay đầu quan tâm hỏi Ngải Thái Nhi: - Cậu không sao chứ?

Ngải Thái Nhi chỉ cảm thấy hai má giống như bị lửa đốt, bả vai và trán hơi đau đớn, đầu hơi choáng váng nhưng cũng không có gì đáng ngại.

- Không có việc gì. Cô hơi lắc lắc đầu.

- Cái loại đàn bà không biết xấu hổ này, còn cậu nữa, cậu là cái thá gì? Buông tay ra.

Lí Nhã Vân tức giận kêu to.

- Thế còn bà, bà thì là cái thá gì? Là người đàn bà chanh chua không biết phải trái sao?

- Cậu....cậu... Lí Nhã Vân tức đến run lên nói không ra lời.

Cả đời bà, lần đầu tiên có người dám có gan nói bà không biết phải trái, nói bà là người đàn bà chanh chua, sự nhục nhã này bà chưa bao giờ gặp phải, không nghĩ tới hôm nay, vì người đàn bà không biết xấu hổ câu dẫn con mình mà bị đối xử như thế. Bà tuyệt đối sẽ không tha cho đôi gian phu dâm phụ trước mắt này, tuyệt đối không.

- Mày là cái đồ không biết xấu hổ, còn không bảo gian phu của mày buông. Bà lớn tiếng mắng mỏ Ngải Thái Nhi.

- Người đàn bà chanh chua này nói ai là gian phu? Lam Tư nhíu mắt hỏi.

- Nói mày.

- Thì ra bà cũng tự nhận mình là người đàn bà chanh chua à. Anh ngoài cười nhưng trong không cười.

- Mày... Lí Nhã Vân tức đến thiếu chút nữa cắt đứt lưỡi.

- Cô đã có bạn trai thế này sao còn không buông tha Khương Kham? Vì muốn trả thù năm đó nó nghe lời chúng tôi mà li hôn cô sao?

Khương Quốc Hâm lạnh lùng nhìn Ngải Thái Nhi chắt vấn.

- Tôi.... Ngải Thái Nhi vừa mới mở miệng đã bị Lam Tư cắt ngang.

- Đúng thế, chẳng qua cô ấy không phải muốn trả thù con trai hai người mà muốn trả thù cha mẹ chồng xấu tính là các người, làm hai người tức chết đi. Lam Tư cười lạnh nói.

- Cậu đừng có nói lung tung. Ngải Thái Nhi nhíu mày nói.

- Nói lung tung? Chẳng lẽ cậu không muốn làm bọn họ tức chết sao? Nhưng mà mình muốn, làm thế nào bây giờ? Anh nghiêm trang hỏi.

- Việc này cậu đừng quản. Cô nháy mắt với anh: - còn nữa, buông bà ra, dù sao bà ấy cũng là mẹ Khương Kham, là trưởng bối.

- Nếu là trưởng bối sẽ có nghi thái của trưởng bối, muốn người tôn trọng thì mình phải tự trọng trước.

Lam Tư châm chọc khiêu khích rồi mới buông tay ra, lại giống vệ sĩ lui tới cạnh Ngải Thái Nhi.

- Hai vị hôm nay tới đây là lại có chuyện gì muốn nói với tôi? Vẻ mặt và giọng nói Ngải Thái Nhi lạnh đậm, không nhanh không chậm.

- Vốn là có nhưng giờ không cần nói nữa. Khương Quốc Hâm hừ một tiếng.

- Đúng thế, nếu để Khương Kham biết bộ mặt thật của cô thì chẳng cần chúng tôi nói gì, nó sẽ không bị cô mê hoặc nữa.

Lí Nhã Vân cười lạnh tiếp lời, nói xong lấy di động ra chụp ảnh hai người quần áo không chỉnh tề liên tiếp vài lần:

- Ảnh chụp này chính là bằng chứng cô phản bội nó.

- Nếu đã không cần phải nói vậy mời trở về đi. Giờ tôi còn bận nhiều việc, cho nên thứ lỗi không tiễn.

Ngài Thái Nhi mặt không chút thay đổi, nói xong liền xoay người trở về phòng.

Tựa như không ngờ được cô sẽ thờ ơ như thế, xoay người bước đi, vợ chồng Khương Quốc Hâm đều sững sờ đứng đó.

- Đã nói không tiễn rồi còn không đi? Lam Tư như kẻ lưu manh nhú mào đuổi khách.

Lí Nhã Vân hừ lạnh một tiếng, xoay người dời đi. Khương Quốc Hâm vẻ mặt tức giận cũng đuổi theo sau. Mà Lam Tư còn không thèm khách khí, vừa thấy bọn ra ra khỏi cửa đã “phanh” một tiếng, đóng sầm cửa rồi khóa cửa lại.

- Bệnh thần kinh. Anh khó chịu lắm một tiếng, đi đến trước cửa phòng Ngài Thái Nhi, gõ gõ cửa, có chút lo lắng.

- Thái Nhi, cậu có ổn không? Anh giương giọng hỏi.

- Không sao. Ngài Thái Nhi mở cửa phòng đi ra: - nhưng mặt mình cần phải chườm đá một chút, nên chút nữa người đem bàn tới cậu giúp mình sắp xếp nhé.

Cô cầm khăn mặt tẩm ướt xoa xoa lên mặt vừa bị đánh sưng nói với anh rồi tới tủ lạnh trong bếp cầm chút đá, bao vào trong khăn mặt, áp lên mặt càng lúc càng đỏ.

- Có cần mình gọi cho Khương Kham không? Lam Tư nhú mi hỏi, cảm thấy chuyện này nên nói cho Khương Kham biết. Để cho Khương Kham chú ý tới cha mẹ vừa đã man lại vừa xấu tính của anh ta.

Ngài Thái Nhi lắc đầu:

- Anh ấy giờ rất bận, đừng đem chuyện nhỏ này làm phiền anh ấy.

- Cậu bị đánh tới sắp thành đầu heo, cái này là chuyện nhỏ?

Ngài Thái Nhi mở miệng đang định nói, chuông cửa lại vang lên.

“Leng keng, leng keng.”

- Không phải bọn họ không đi mà quay lại chứ? Mình ra xem.

Lam Tư nổi giận dùng dùng xoay người đi ra phòng khách, dùng sức mở cửa lớn. Đáng tiếc bên ngoài là người đưa đồ tới chứ không phải là đôi vợ chồng đáng đập kia.

- Thái Nhi, cửa hàng sai người đưa tủ quần áo tới. Anh hơi thất vọng giương giọng nói.

.....

Trên mặt truyền đến cảm giác nhẹ nhàng như bướm đậu khiến Ngài Thái Nhi từ từ tỉnh lại. Cô mở to mắt, lại bị ánh đèn sáng ngời đầu giường khiến cho chói mắt, vội nhắm mắt lại rồi mới từ từ mở mắt ra.

Kỳ thật không cần phải mở to mắt, trên mặt truyền tới những vuốt ve ôn nhu cùng với hơi thở đặc trưng của anh trong không khí thì cô đã biết người nửa đêm lên vào phòng cô là ai.

Khương Kham.

Trừ anh ra còn ai vào đây?

Anh ngồi bên giường nhìn cô, nhúu mày chặt. Trên mặt có sự u buồn cùng với sự tức giận cố nén, môi mỏng hơi mím lại, ánh mắt ngưng đọng bên mặt bị đánh sưng của cô. Thoạt nhìn có chút lạnh lùng vô tình nhưng ngón tay vuốt mặt cô lại ôn nhu vô cùng.

- Sao anh tới đây? Cô nhẹ giọng hỏi, giọng nói vì vừa ngủ dậy mà hơi khàn khàn.

Anh nhìn mắt cô, trong mắt hiện lên sự ôn nhu mà thâm tình cùng với ý xin lỗi.

- Xin lỗi, làm em thức giấc. Anh nhỏ nhẹ nói.

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Hơn một giờ.

- Sao giờ anh lại chạy tới đây, Bá Vũ đâu? Anh để con một mình ở nhà. Cô ngồi dậy nhăn mày.

- Nó ở trong phòng Trọng Vũ.

- Muộn như thế anh còn mang con tới? Sáng ra còn phải đến trường mà? Cô không tự chủ được mà nhăn mày lại.

- Hôm qua anh đã làm thủ tục chuyển trường cho con rồi, sáng nay nó sẽ tới trường Trọng Vũ học.

- Đột nhiên như vậy, Bá Vũ không lưu luyến bạn học và thầy cô bên kia sao?

- Con nói là không.

- Nhưng thế cũng không cần gấp như thế, anh đáng lẽ nên để con lại hai ba ngày, cho con tạm biệt bạn học mới đúng.

Khương Kham đột nhiên trầm mặc xuống dưới, không nói gì nhìn cô.

- Sao thế? cô khó hiểu hỏi.

- Đáng lẽ em nên gọi điện cho anh. Anh nhẹ nhàng vỗ về hai má cô.

- Nói cũng thay đổi không được chuyện đã xảy ra, nói làm gì? Ngài Thái Nhi cười vân đạm phong khinh, sau đó tò mò hỏi: - Ai nói cho anh? Lam Tư hay Trọng Vũ?

- Lam Tư nói lúc chạng vạng, Trọng Vũ nói lúc tối.

- Mà bây giờ anh mới tới tìm em? Nhịn rất tốt, có tiến bộ. Cô hơi kinh ngạc, mỉm cười trêu chọc anh.

- Đó là vì anh trước khi đi cãi nhau với bọn họ một trận rồi về nhà thu dọn lại hành lý và đón con nên mới mất nhiều thời gian như thế.

- Anh cãi nhau với bọn họ? Cô ngạc nhiên tròn mắt.

- Bọn họ quá đáng. Khương Kham lạnh lùng nói.

- Bọn họ là cha mẹ anh, hơn nữa làm như vậy, xuất phát điểm là vì tốt cho anh. Cô khuyên anh.

- Vì tốt cho anh? Nếu thật sự vì tốt cho anh thì nên yêu những người anh yêu chứ không phải vì thỏa mãn lòng hư vinh của mình mà tổn hết tâm tư đuổi người anh yêu đi, bắt anh cưới người anh không yêu. Cha mẹ tư lợi như vậy, anh thà không có còn hơn. Anh lạnh lùng nói.

- Ông xã... Ngài Thái Nhi nhìn anh, cảm thấy có chút đau lòng.

- Làm gì mà mặt như thế? Anh đột nhiên mỉm cười, cúi đầu hôn cô một chút: - sáu năm trước có lẽ anh sẽ vì chuyện này mà phẫn hận nhưng qua một thời gian dài như vậy, chứng minh rằng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, anh đã học được cách tiếp nhận rồi. Nhưng liên lụy em phải chịu thương tổn, anh rất xin lỗi.

Anh lại nhẹ vỗ về hai má sưng đỏ của cô, trong mắt đầy sự xin lỗi và thương tiếc, còn cả tình yêu chưa bao giờ thay đổi.

- Nằm lên giường đi. Cô vỗ nhẹ vị trí bên cạnh, ôn nhu nói với anh.

Khương Kh cởi quần áo, chỉ mặc độc chiếc quần chip lên giường, vừa lên giường đã ôm cô tựa vào ngực anh, hai tay ôm lấy cô.

- Một lần à? Giọng cô mềm như nước.

- Vẫn còn sức yêu em. Anh hôn lên tai cô, khiêu khích nói.

Cô lấy khuỷu tay nhẹ thúc ngực anh một cái:

- Em hỏi là công việc hai ngày nay, anh là tổng giám đốc, đột nhiên rời bỏ công ty, công ty sẽ không làm khó sao?

- Có cái gì mà khó? Đây là mệnh lệnh cấp trên.

- Nhưng đột nhiên thiếu đi tổng giám đốc vốn xử lý trăm công nghìn việc sẽ không ảnh hưởng tới công ty sao?

Cô cảm thấy công việc vất vả như thế, nay cứ thế mà buông tay, để mặc công việc kinh doanh cho nước cuốn trôi thì có vẻ không tốt.

- Cần gì phải lo lắng cho công ty? Em còn không phải là cổ đông của công ty, hơn nữa không có tổng giám đốc thì vẫn còn chủ tịch.

- Cha anh không phải đã có một thời gian không quản việc công ty, ông kham được công việc lớn như thế sao?

- Nhân tài công ty đông lắm, không phải lo lắng cho ông.

Khương Kham không yên lòng nói. Hôn hôn lỗ tai cô, lại hôn hôn bả vai cô, hít sâu mùi hương hoa nhài trên người cô, không tự chủ được mà động tình, đưa tay luồn vào áo cô, vuốt ve làn da mềm mại của cô, một đường đi thẳng tới khuôn ngực tròn trịa của cô.

- Ông xã, anh làm gì thế? Tim cô đập nhanh hơn.

- Bà xã, em thơm quá, mềm quá. Anh nỉ non vào tai cô, khẽ hôn lên lỗ tai cùng gáy cô, tay không ngừng chà sát bộ ngực của cô.

- Đừng như thế. Ngài Thái Nhi chặn tay anh, khàn khàn ngăn cản, thiếu chút nữa đã không nhận được mà rên rỉ.

- Được. Miệng anh trả lời nhưng bất kể là tay hay hôn đều không ngừng lại.

Nụ hôn xâm nhập sâu vào áo ngủ cô, tay càng lúc càng khiêu tình.

- Ông xã... cô muốn ngăn cản nhưng không ngờ giọng nói là như sung sướng cầu xin rên rỉ.

Anh động thủ gỡ đi quần áo chướng mắt trên người cô, ôn nhu cùng cô... để cao trào đưa hai người lên tới tận trời cao.

- Thế nào?

Mấy phút sau, Khương Kham xoay người cô lại, để cô nằm sấp lên người mình, nhỏ giọng hỏi, thân thể hai người vẫn gắt gao tương liên.

- Cái gì? Ngài Thái Nhi một tối không còn sức mà giường mất nhìn.

- Tuy rằng trong nhà có khách nhưng vợ chồng đóng cửa, xem ra vẫn có thể yêu nhau.

Cô đột nhiên cứng đờ người, vừa nãy cô thực sự quên sạch chuyện này. Mà anh...

- Anh cố ý đúng không? Cô trừng mắt.

- Đúng. Anh không hề do dự mà còn hơi đắc ý trả lời, khiến cô không nhận được mà lại thúc anh một cái.

- Anh quá đáng!

- Anh còn có thể quá đáng hơn.

Cô còn chưa hiểu những lời này của anh là ý gì, đang định hỏi thì thân thể anh vẫn liên kết cùng cô đột nhiên động lên khiến cô hít phải một ngụm khí lạnh.

Sau đó, anh lại hôn cô lần nữa, không để ý cô giãy dụa, lại châm bùng lửa nóng của hai người, dẫn cô bay về chân trời khác đầy hạnh phúc.

7. Chương 7

- Cậu còn định trốn ở đây đến bao giờ?

Buổi sáng trên bàn cơm, Khương Kham hỏi Lam Tư.

Tính thời gian, cậu ta ở đây cũng hơn một tháng rồi? Không cần làm việc sao?

Nghe Thái Nhi nói, hợp đồng của cậu đã hết hạn. Nhưng cho dù như thế, một đại minh tinh lớn như cậu ta thì hẳn là phải có khối lượng công việc lớn mới đúng, mỗi ngày sáng trốn ở đây đêm chạy ra ngoài làm cái gì?

Nói tới chuyện ngày trốn đêm ra này, khiến anh khó tin hơn nữa là bà xã lại hoàn toàn không biết gì về chuyện này, không biết khách trọ của cô thường nửa đêm trốn ra, sáng sớm hùng dũng trở về, thật sự khiến người ta không còn gì để nói.

Việc này là buổi tối bất ngờ đó anh phát hiện ra, sau để ý liên tiếp vài ngày cũng như thế chứng tỏ rằng đây không phải là chuyện ngẫu nhiên. Thật không biết đại minh tinh này trong hồ lô bán thuốc gì?

Nhưng nói thật, qua mấy ngày ở cùng một nhà, anh phát hiện hai người bọn họ tuy sở thích không giống mà sở trường cũng không giống nhưng cá tính thì rất giống, nhất là khoản chung tình.

Ai mà đoán được, thiên vương lừng lẫy Lam Tư lại sớm có người con gái mình yêu, hơn nữa tình cảm đó suốt mười năm không đổi, quả thực cũng khá giống anh.

Cho nên, anh hùng trọng anh hùng, hai người bọn họ bất tri bất giác đã thành tri kỉ.

- Làm sao? Chê tôi phiền hay ngại tôi chướng mắt. Tôi cũng không quấy rầy vợ chồng hai người ở trong phòng làm chuyện yêu đương.

Lam Tư cười như không cười nhìn phía sau anh nói.

Nghe xong những lời anh vừa nói, Ngải Thái Nhi vừa ộp trứng xong đem tới bàn không cần thận mà suýt té ngã. Cô đỏ mặt, xấu hổ vội chạy về phòng bếp không ra.

- Sao cậu dám nói lung tung thế?

Khương Kham quăng hộp giấy trên bàn sang chỗ Lam Tư. Lam Tư biết rõ Thái Nhi da mặt mỏng còn dám làm thế.

Lam Tư nhanh tay lẹ mắt đón được hộp giấy, thả lại trên bàn rồi cười hì hì nói:

- Ăn ngay nói thật cũng sai?

Nói thật, đôi vợ chồng này thật sự là cũng quá ân ái, kết hôn mười năm, con cũng chín tuổi còn nhiệt tình không giảm như vậy.

Trọng điểm là hiệu quả cách âm của nhà này thực sự không tốt lắm. Hai người bọn họ tốt xấu gì cũng nên suy nghĩ tới cảm thụ của khách như anh, không cần kích thích người cô đơn như thế chứ? Thật là rất quá đáng.

- Sáng nay lúc tôi chạy thể dục, phát hiện gần đây có chó săn.

Khương Kham lườm anh một cái, nói chuyện chính cho anh.

Lam Tư nhăn mặt, sự đặc ý trên mặt nháy mắt biến mất.

- Thật sao?

Khương Kham gật gật đầu:

- Tôi nghĩ người bình thường chắc sẽ không dùng máy ảnh chuyên nghiệp chụp ảnh, nhất là lúc 5h sáng, xung quanh lại chẳng có cảnh đẹp gì.
- Tôi nghĩ hẳn là không có ai tìm được chỗ này mới đúng. Lam Tư hơi dăm chiêu nói.
- Có lẽ là theo dõi cậu trở về. Khương Kham nhìn anh, không nhịn được nữa mà tò mò hỏi: - mỗi ngày nửa đêm cậu chuồn ra ngoài, sáng sớm mới về là đi đâu?
- Sao cậu biết?
- Chỉ có Thái Nhi hoàn toàn tin tưởng cậu cùng đứa trẻ con chẳng có lòng phòng bị mới không đề phòng người ngoài như cậu.

Khương Kham bĩu môi.

Lam Tư khẽ cười một tiếng:

- Cũng đúng.
- Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.
- Đi làm hái hoa tặc.
- Hái hoa tặc? Khương Kham nhướn mày: - tôi nghĩ cậu sớm có người trong lòng?
- Đúng thế. Lam Tư buông tiếng thở dài.
- Tức là... Khương Kham trừng mắt hoài nghi nhìn anh: đóa hoa cậu hái chính là đóa hoa trong lòng cậu.

Lam Tư gật đầu.

- Vậy sao cậu còn trốn ở đây mà không tới chỗ đóa hoa của cậu?

Khương Kham không nhịn được mà oán giận, không hiểu nổi anh. Chẳng lẽ cậu ta không muốn cùng người phụ nữ mình yêu chung sống sao? Đối lại là anh, anh đã sớm chạy qua, cần gì làm chuyện hẹn hò nửa đêm như thế.

À... nhưng nói lại, anh cùng bà xã yêu thương đã làm chuyện hẹn hò cuối tuần suốt sáu năm trời, anh có quyền gì mà nghi ngờ Lam Tư?

Cho nên, cậu ta cũng có nỗi khổ nên mới lén lút?

- Cậu vì lo lắng thân phận ngôi sao sẽ khiến cuộc sống của cô ấy trở nên phức tạp hay là lo sự tồn tại của cô ấy ảnh hưởng tới sự nghiệp của cậu mà lén lút như thế? Khương Kham có chút dăm chiêu nhìn anh.
- Có lẽ cậu nên hỏi vợ mình đi.
- Những lời này là có ý gì?

- Bởi vì cô ấy còn hiểu rõ đáp án hơn tôi. Người phụ nữ của tôi và vợ cậu là bạn bè hơn mười năm, những năm gần đây bọn họ vẫn duy trì liên lạc mà không cho tôi biết.

Lam Tư nói xong ngẩng đầu nhìn người còn trốn trong bếp hỏi:

- Thái Nhi, sao cậu lại đối xử với mình như thế?

Phòng bếp kia trầm tĩnh, một lát sau, Ngải Thái Nhi vẻ mặt đầy xin lỗi và bắt đầu đi ra:

- Xin lỗi!

Về chuyện lừa Lam Tư, Ngải Thái Nhi không còn lời nào để nói, chỉ có thể nói là đã chịu sự nhờ cậy của người, là kẻ trung gian mà thôi.

Về lý do khiến cô đồng ý với sự nhờ cậy của Tịch Uy thì rất đơn giản, trừ việc Tịch Uy đau khổ cầu xin ra, chỉ cần nhìn bây giờ Lam Tư đạt được vị trí thiên vương và ánh hào quang là rõ.

Mười năm trước, nếu cô không giúp Tịch Uy thì bây giờ, trong giới nghệ sĩ cũng sẽ không có thiên vương Lam Tư.

Mấy năm nay, nếu cô không giữ vững lời hứa với Tịch Uy thì Lam Tư nói không chừng đã trở thành ngôi sao lỗi thời bị người đời quên lãng.

Không, nói chính xác thì là, Lam Tư có khi còn chưa tỏa sáng thì đã bị vùi lấp, sẽ vì chuyện có con tư sinh mà mất đi tiền đồ sáng lạn.

Lam Tư là đại minh tinh trời sinh, năm đó cô cùng Tịch Uy vừa mới quen anh, anh dưới ánh đèn được người vỗ tay khen ngợi đã khiến cô có cảm giác này.

Cho nên, đối với quyết định năm đó của Tịch Uy, cô dù chưa đến mức cảm động lấy nhưng cũng hiểu được dụng tâm lương khổ của bạn mình nên mới đáp ứng yêu cầu của Tịch Uy, giúp Tịch Uy giữ bí mật.

- Thật không nghĩ được Liên Hi lại là con của Lam Tư.

Khương Kham đến bây giờ vẫn cảm thấy khó mà tin được, khó hiểu nhất là bà xã giấu cả anh, mười năm qua không một lời nhắc tới chuyện này.

Bây giờ anh đã có thể hiểu được vì sao bà xã lại tin tưởng Lam Tư sẽ không có ý gì với mình như vậy. Vì từ đầu tới cuối cô đã biết trong lòng anh ta đã có người yêu thương, nhớ mãi không quên mối tình đầu đó.

Quan trọng nhất là, cô còn biết mối tình đầu Lam Tư nhớ mãi không quên ở đâu, nếu Lam Tư dám làm gì cô, chỉ cần một câu: “Tôi biết Tịch Uy ở đâu” thì anh ta sao còn làm gì được cô.

- Liên Hi trông có vẻ giống mẹ. Ngải Thái Nhi nói: - cũng may là như thế, nếu không, giống con chúng ta giống cha như đúc thì giấy không gói được lửa.

- Em chưa từng nói chuyện này cho anh. Anh hơi khó chịu nói.

- Em đã đồng ý với Tịch Uy là không nói cho bất kì ai biết. Hơn nữa chuyện này với anh thì có khác gì chuyện chẳng liên quan, anh vốn không thích nghe, không phải sao?

- Có liên quan đến em hoặc là chuyện em cảm thấy quan trọng anh đều sẽ nghe. Khương Kham chân thật nói.

- Em biết. Ngải Thái Nhi mỉm cười nhìn anh, không nhịn được nhìn ra ngoài cửa sổ xe, tò mò hỏi: - anh định dẫn em đi đâu?

Bởi vì chó săn canh giữ bên ngoài, Lam Tư không thể ra khỏi nhà lại muốn nói chuyện trực tiếp với Tịch Uy nên chỉ đành gọi điện thoại cho Tịch Uy tới nhà bọn họ.

Ngay từ đầu Tịch Uy còn muốn lấy cớ, nhưng Lam Tư lại uy hiếp cô, nếu cô không chịu tới thì anh sẽ tới chỗ cô, hơn nữa còn sẽ dẫn theo đám chó săn kia. Cô không có cách nào từ chối đành phải ngoan ngoãn chui đầu vào rọ.

Cho nên hai người bọn họ bây giờ ở nhà của cô

Cho nên để cho bọn họ có không gian trò chuyện, cô và Khương Kham mới đi ra ngoài.

Cho nên, cô nghĩ bọn họ ra ngoài là không có mục đích gì, đơn giản là nhường chỗ cho Lam Tư mà thôi, nhưng hình như bây giờ không phải là thế. Anh rốt cuộc muốn dẫn cô đi đâu?

- Đi xem nhà.

Ngải Thái Nhi hơi nhíu mày:

- Chuyện này không phải chúng ta đã nói rồi sao? Tạm thời không chuyển nhà.

- Anh nhớ lúc ấy là em nói anh nghe chứ chưa thực sự bàn bạc là thế.

- Nhưng anh cũng không phản đối cơ mà.

- Nhưng anh đã hỏi em vì sao, em nhớ không?

Cô gật gật đầu.

- Có nhớ em trả lời anh thế nào không?

- Em nói chỉ cần chúng ta một nhà bốn người ở cùng nhau là được rồi, không cần nhà cửa xa hoa gì, em không muốn vì mua nhà mới mà tăng áp lực kinh tế cho chúng ta.

- Cho nên trọng điểm là tiền đúng không? Em lo anh không có tiền.

- Em không lo anh không có tiền, cho dù bây giờ anh nghèo rớt mồng tơi, em cũng yêu anh. Cô đánh khề anh rồi liếc anh một cái.

- Anh cũng không nói là em chê anh nghèo, mà là em lo anh không đủ tiền, mua nhà rồi sẽ phải chạy vạy vất vả, em không muốn anh chịu vất vả đúng không? Khương Kham cầm tay cô, ôn nhu giải thích.

- Anh biết là tốt rồi. Cô gật gật đầu.

- Nhưng vấn đề em lo căn bản lại không phải là vấn đề. Tiền, anh có!

- Có bao nhiêu? Ba hay năm trăm vạn? Nhà ở Tân Trúc này gần đây tăng rất nhanh, cho dù là vì gần đây kinh tế đình trệ giá có giảm xuống nhưng giá nhà đất vẫn rất đắt, dăm ba trăm vạn không mua được nhà gì cả.

- Anh không nói anh chỉ có 3,5 trăm vạn.

- Cho dù anh có 6,7,8 trăm vạn, nhưng vì mua nhà mà tiêu hết tiền tiết kiệm thì em cũng không chấp nhận.

Dù sao bọn họ còn phải sống rất lâu nữa, lại còn hai cậu nhóc phải nuôi lớn, không tích trữ tiền là không được.

- Thế nếu có 6,7 trăm ngàn hay hơn triệu thì sao?

Ngải Thái Nhi ghen hòng trợn trợn nhìn anh, vẻ mặt khó tin, như là bị dọa.

- Anh đang đùa đúng không? Sao anh có nhiều tiền như thế được?

Sáu năm trước, lúc bọn họ ly hôn, tài khoản ngân hàng của anh chỉ có sáu chữ số, hơn nữa, chữ số đầu tiên chỉ là 1, sao có thể trong sáu năm đã tăng lên 6,7 trăm lần, thậm chí là 1000 lần như thế? Đây vốn là chuyện không thể nào.

- Không phải. Về mặt Khương Kham vẫn rất thật.

- Nhưng sao có thể? Cô lắc lắc đầu, vẫn không có cách nào tin được những lời anh nói.

- Tiền lương sáu năm cộng thêm hoa hồng và lợi nhuận từ việc chơi cổ phiếu, hơn nữa, đầu tư đúng đắn, không có gì là không thể. Một triệu là tiền mặt hiện có, anh còn có chút tiền nữa đang đầu tư cổ phiếu, công trái, nếu cần dùng đến thì có thể bán đi.

Ngải Thái Nhi không còn lời nào để nói, chỉ có thể cứng họng, ngậy ra như phồng nhìn anh.

Anh nói là thật.

Một triệu? Đó rốt cuộc là bao nhiêu tiền? Cô lớn lên trong gia đình thanh bần, căn bản là không có khái niệm. Nhưng ít nhất cũng biết được, nó dùng để mua một căn nhà ở Tân Trúc thì tuyệt đối là sẽ thừa.

- Ông xã, có một căn hộ em rất thích. Cô nhanh chóng nói, nhớ tới chỗ Thanh Mộng và ông xã đang ở.

Khu đó là khu đô thị, mỗi hộ đều có kiến trúc khác nhau, diện tích đều hơn trăm mét vuông, mỗi hộ đều hơn hai ngàn vạn. Nhưng người thiết kế lại không ngờ tới cuộc khủng hoảng kinh tế khiến cho những căn hộ này khó mà bán ra, đành phải giảm giá đến một nửa.

Nghe Thanh Mộng nói, hiện giờ đi mua chính là thời cơ tốt.

Quan trọng nhất là, cô thực sự thích phong cảnh và kiến trúc ở đó.

- Ở đâu?

- Em dẫn anh đi.

Mua, mua, mua.

Ngải Thái Nhi lớn như vậy, lần đầu tiên vung một khoản tiền lớn mà mua gì đó. Tuy rằng đó là nhà ở, hơn nữa, trước đó cô cũng đã từng mua nhà ở cùng con nhưng nhà cũng chỉ một trăm vạn, so với bây giờ một ngàn bảy trăm vạn tiền mặt thì đúng là không thể so sánh.

Trời ạ, cô đột nhiên hít sâu một hơi, nhìn ngôi nhà với chùm chìa khóa trên tay, vẫn có cảm giác như đang nằm mơ.

Ngôi nhà này diện tích hơn 100m2 còn có sân trước, sân sau, trừ những vật trang trí cùng đường đi, còn lại là một vùng cỏ xanh thật đẹp mắt.

Nhà chỉ có hai tầng, bên ngoài lát đá hoa cương có vẻ đẹp của phong cách Châu Âu, nhưng khiến cô vừa nhìn đã thích là phòng bên trái có một gian phòng nhỏ để ngắm cảnh, tường bằng thủy tinh, cửa sổ gỗ màu trắng rất đẹp.

Nơi đó có thể để phơi nắng, cùng với đặt hoa cỏ, cây cảnh, không gian đủ lớn, có thể để cây dương cầm của cô ở đó mà nhàn nhã sáng tác.

Nhà này thực sự là của bọn họ rồi sao?

Cái chìa khóa ở trên tay cô, giấy sở hữu nhà đất ở trên tay anh. Quan trọng nhất là, ông xã của cô đã đứng bên cạnh cô. Một ngày trước bọn họ đã tới sở hộ chính đăng kí kết hôn. Anh ôn nhu mà thâm tình nhìn cô, ý cười sảng khoái tay nói:

- Mời vào, bà chủ.

Bà chủ?

Cô hơi sửng sốt một chút. Từ khi chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên là bà chủ.

Trước kia kết hôn ở cùng cha mẹ chồng, bà chủ trong nhà đương nhiên là mẹ chồng. Sau khi li hôn, cô mua một phòng nhỏ ở cùng con, là chủ nhà. Mà bây giờ, cuối cùng có thể làm bà chủ, làm bà chủ một gia đình hoàn toàn thuộc về bọn họ.

- Chúng ta cùng đi, ông xã.

Hít sâu một hơi, cô tâm tình kích động mà cầm tay ông xã, kéo tay anh cùng đi vào nhà bọn họ.

Nhà ở đã được trang hoàng thiết kế, hôm giao nhà họ đã xem. Công ty địa ốc đã làm đủ, bao gồm việc dọn dẹp, kéo nước và điện, còn kéo cả cáp mạng, phục vụ rất chu đáo.

Đẩy cửa lớn ra, đầu tiên là phòng khách rộng rãi. Kế bên phòng khách là phòng ngắm cảnh, sau đó là nhà ăn, phòng bếp, còn có một phòng cho khách, kéo cửa sau ra còn một căn phòng khách kiểu Nhật.

Tầng hai có năm phòng. Trừ phòng lớn cho chủ nhân ở, còn có một gian thư phòng nhỏ. Bên cạnh là hai căn phòng dùng chung phòng tắm, vừa vặn có thể cho hai cậu nhóc song sinh kia ở.

Còn lại phòng kia là kéo dài từ phòng ngắm cảnh lên, cô còn chưa nghĩ ra nên dùng để làm gì nhưng Khương Kham nói đã nghĩ ra phòng đó để làm gì.

- Đây là phòng con gái chúng ta.

Anh nghiêm trang nói, làm cho Ngải Thái Nhi ngây người một lúc, nhin không được mà phì cười.

- Làm gì có con gái? Cô cười trêu anh.

- Chờ anh làm cho em mang thai, sinh ra là có.

Anh đột nhiên ôm ngang cô lên khiến cô sợ hãi kêu lớn:

- Khương Kham!

- Chúng ta đến thử xem giường thế nào? Anh khàn khàn nói vào tai cô.

Cô đỏ bừng mặt lên, đánh anh một cái:

- Em không cần, mau buông em xuống.
- Vì sao không cần?
- Vì sao cần?
- Bởi vì anh cần.
- Thế anh thì lúc nào không cần? Cô hỏi lại anh.

Anh ngây ra một lúc, xem ra là đang thật sự tự hỏi điều này khiến cô có cảm giác dở khóc dở cười.

- Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm, sàn cần phải lau một lần, chăn đệm gối cũng phải đem giặt lại, dù trước khi giao nhà đã kiểm tra điện nước rồi nhưng vẫn nên kiểm tra lại lần nữa thì hơn.

Cô nhắc nhở anh:

- Cho nên nhanh thả em xuống, chúng ta còn việc phải làm.

Khương Kham nhú nhú mày với cô rồi lắc đầu.

- Cũng không phải tối nay sẽ chuyển vào, em cần gì vội như thế? trước cuối tuần...
- Trước cuối tuần chúng ta còn một đống việc phải làm, còn phải thu dọn hành lý chuẩn bị chuyển nhà, còn phải mua thêm đồ dùng gia đình, đồ ăn, một số đồ điện, chuyện cần làm còn rất nhiều.

Cô như đứa trẻ cố tình gây sự.

- Chúng ta cũng không phải rất vội, chuyện này có thể từ từ làm, tuần này chưa làm xong thì còn tuần sau, tuần sau chưa xong còn có tuần sau nữa.
- Ông xã, đừng làm loạn nữa. Cô sắp mất kiên nhẫn.
- Bà xã, anh muốn có con gái.

Cô không biết vì sao đột nhiên lại bật ra:

- Có lẽ qua vài tháng nữa sẽ có, Lâm tiểu thư kia sẽ sinh cho anh.

Lời này vừa nói ra, không khí đột nhiên rơi vào sự yên lặng.

Khương Kham trầm mặc không nói nữa cô xuống. Cô đột nhiên không biết làm sao, cũng có chút hối hận, không nghĩ mình lại nói ra câu này.

Làm sao bây giờ, nàng thực sự tin tưởng anh, hơn nữa tưởng chừng như cũng quên mất chuyện đó, vì sao đột nhiên lại nói thế? Đúng là đầu heo.

- Ông xã, em không có ý gì. Cô kéo kéo tay anh.
- Anh biết. Khương Kham mỉm cười với cô nhưng mắt không cười: - không phải có rất nhiều chuyện cần làm sao? Chúng ta bắt đầu làm đi.

Nói xong, anh nắm chặt tay cô một lúc rồi buông ra. Một mình xoay người đi xuống tầng dưới.

Lần đầu tiên bị anh bỏ lại, tâm tình Ngải Thái Nhi hơi nặng nề nhưng không có cách nào trách anh một mình xuống tầng một mà bỏ lại cô ở đây, bởi lẽ cô đúng là tự làm tự chịu.

Chán ghét, khi này cô bị làm sao thế, sao lại nói ra chuyện này?

Nhớ tới Lâm tiểu thư kia, tính ngày, nếu cô ta thực sự có thai, chắc cũng đã ba tháng?

Bây giờ cô ta có phải vẫn khăng khăng đứa nhỏ là con của Khương Kham không?

Nếu lời vẫn như cũ thì đứa nhỏ kia có tám, chín phần là của Khương Kham, bởi vì cô ta dám đem đứa bé đi nghiệm DNA.

Ngược lại, nếu không phải thì cô ta hẳn là nên phiền não mới đúng, bởi vì cô ta nên nhanh hạ quyết tâm có nên phá thai hay không vì nếu để càng lâu thì sẽ càng bất lợi.

Suy nghĩ một chút, cô ta cũng thật đáng thương, làm sao có thể dùng phương pháp ngu xuẩn này để bức một người đàn ông kết hôn? Kết hôn với một người không yêu mình thì có gì tốt?

Cô đúng là càng nghĩ càng khó hiểu.

8. Chương 8

- Xin lỗi, bác gái, cháu đến muộn, bác chờ lâu chưa?

- Không đâu, không đâu, con nhanh ngồi xuống, cẩn thận một chút.

Nhà hàng năm sao cao cấp, Lí Nhã Vân hẹn gặp Lâm Lệ Ngọc, đây là lần gặp thứ hai của hai người từ sau lần bọn họ cùng tới Tân Trúc tìm Ngải Thái Nhi.

Với người sĩ diện như Lí Nhã Vân mà nói, bà có hơi thẹn với Lâm Lệ Ngọc này.

Bà vốn cam đoan chắc chắn với Lâm Lệ Ngọc như thế, bà cam đoan vị trí con dâu này là của Lệ Ngọc, ai ngờ gió lớn cắt đứt đầu lưỡi. Không chỉ có cách giúp cô giữ được vị trí con dâu mà ngay cả đứa con trong bụng cô – cháu của Khương gia cũng bị rơi vào cảnh con tư sinh.

Mất mặt, thật sự là rất mất mặt, bà sao có thể để chuyện này xảy ra?

Nhưng đứa con duy nhất kia không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân, ngay cả cha mẹ cũng không cần, chỉ muốn cùng người phụ nữ họ Ngải kia, bà có thể làm thế nào?

Vì con bỏ lại công ty mà gần đây chồng bà bận tới tới mày tới măt, sứt đầu mẻ trán đến nỗi tính cũng nóng lên, vừa nghe bà nhắc tới chuyện liên quan đến con thì đã phát hỏa, nói ông không muốn nghe.

Vấn đề là, ông không nghe, bà còn có thể nói cho ai nghe được?

Việc xấu trong nhà không thể phơi ra cho người ta xem, chẳng lẽ ông không hiểu sao?

Nghĩ một hồi, bà hẹn Lệ Ngọc nói chuyện, chính là oán hận con không cần cha mẹ với Lệ Ngọc. Khi đó, Khương Kham mới đi được hai ba ngày thôi, bởi lẽ bà và chồng đều tin chưa đầy một tháng con sẽ quay lại nên mới có mặt mũi mà hẹn gặp Lệ Ngọc.

Nhưng là, ai biết nháy mắt đã qua hơn một tháng, con không chỉ ở chỗ người phụ nữ họ Ngải kia như cái gặp nước mà còn mua một biệt thự lớn, xem ra là định sống ở Tân Trúc lâu dài.

Chuyện này bà càng nghĩ càng giận, cũng rất đau lòng, không tìm người mà phun mật vàng thì đúng là sẽ nổi điên.

Bởi vậy, bà mới lại hẹn Lệ Ngọc ra, thuận tiện xem cô, quan tâm thân cô, dù sao đứa bé trong bụng cô cũng là cốt nhục Khương gia.

- Con trông gầy đi đấy, sao vậy? Con không chăm sóc mình thật tốt sao? Lí Nhã Vân quan tâm hỏi.

- Con chỉ là nôn nghén có vẻ nghiêm trọng mà thôi, không có việc gì. Cảm ơn bác gái quan tâm. Lâm Lệ Ngọc nhu nhược lắc đầu: - hôm nay bác tìm con có chuyện sao?

- Chúng ta gọi cơm trước đi!

Gật gật đầu, hai người gọi phục vụ, gọi mấy món ăn lên.

- Thật ra, bác chỉ muốn xem con gần đây có khỏe không thôi. Lí Nhã Vân nói.

- Con vẫn khỏe. Bác thì sao?

- Bác à, đừng nhắc tới nữa. Bà thở dài lắc đầu: - con cũng biết bác chỉ có một đứa con trai mà thôi. Kết quả nó lại cùng đứa con gái khác trốn đi, vứt bỏ cha mẹ vất vả nuôi nó khôn lớn, bác khỏe thế nào được?

Máy hát vừa mở ra thì không có điểm dừng.

- Vốn bác còn nghĩ nó từ nhỏ sống trong nhung lụa sẽ không chịu được khổ, giống như năm đó nó vốn kiên trì không chịu ly hôn, kết quả mới cùng cô ta ra ngoài ở vài ngày đã ngoan ngoãn quay đầu về nhận sai, xin chúng ta tha thứ cho nó. Nhưng lúc này, nó như rất quyết tâm, không định trở lại nữa.

- Con biết không? Nó lại mua một biệt thự mà ở cùng cô ta, giống như định ở lại đó sinh sống lâu dài, không về Đà Bắc nữa. Con nói thế có coi được không.

- Tuy rằng cha nó tức đến nói rằng đoạn tuyệt quan hệ cha con, còn đem nhà ở của nó thu hồi về, lại đuổi nó ra công ty. Nhưng hổ dữ cũng không ăn thịt con, tấm lòng cha mẹ chẳng lẽ nó không hiểu nỗi khổ của chúng ta, không biết người đàn bà kia không xứng với nó. Nó đáng giá có một người phụ nữ tốt, giống như con vậy? Chúng ta hoàn toàn là vì muốn tốt cho nó! Con có hiểu được bác không, Lệ Ngọc?

- Con hiểu, bác gái.

- Bác biết con sẽ hiểu. Lí Nhã Vân lập tức lộ ra vẻ yêu thích.

- Xin lỗi. Phục vụ tiến lên mang đồ ăn lên.

Hai người im lặng dùng bữa trong chốc lát, cho đến khi chuông dao nĩa, tao nhã uống chút đồ uống rồi mới lại nói chuyện.

- Lệ Ngọc, con có biết bác vẫn rất thích con, cũng một lòng hy vọng con có thể làm con dâu của bác không?

Lí Nhã Vân thành thật nhìn cô ta.

Lâm Lệ Ngọc gật gật đầu.

- Tình huống bây giờ, bác cũng không biết còn hy vọng hay không, nhưng bác có thể cam đoan với con một chuyện, bác và bác trai tuyệt đối sẽ không thừa nhận ai là con dâu Khương gia ngoại trừ con. Nhất là người đàn bà kia, chúng ta tuyệt đối sẽ không nhận cô ta.

Lâm Lệ Ngọc trầm mặc không nói, Lí Nhã Vân vẫn không ngừng nói.

- Bây giờ con chỉ cần nghĩ xem làm thế nào bình an sinh hạ đứa trẻ là được, bởi vì đứa trẻ này sẽ là người thừa kế duy nhất của Khương gia, nếu cuối cùng Khương Kham vẫn không chịu lấy con, chúng ta sẽ đem tất cả cho đứa trẻ này, con yên tâm.

- Cảm ơn bác gái.

- Nói cảm ơn cái gì, vốn là như thế. Chỉ là ủy khuất con phải làm mẹ chưa kết hôn, bị người chỉ trích, bác nhất định sẽ bồi thường cho con.

Lâm Lệ Ngọc mỉm cười, nhưng cười lại cứng ngắc giống như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Người mẹ chưa kết hôn?

Bị người chỉ trích?

Cô thật sự muốn sống cuộc sống này sao?

Không, cô không cần, hơn nữa cho dù cô muốn cũng không được, vì một khi đứa trẻ sinh ra, lời nói dối của cô sẽ bị lật tẩy.

Đứa nhỏ không phải con của Khương Kham.

Anh nói đúng, anh uống say rồi chỉ ngủ, sẽ không làm chuyện gì khác, ngay cả cô cởi hết quần áo anh, nửa ngày giờ trò anh cũng không có chút phản ứng.

Kỳ thật, trước khi cùng anh hẹn hò, cô từng nghe một số tin đồn khó tưởng tượng, nói anh có bệnh tâm lý về tình dục, thậm chí còn nói anh bị yếu sinh lý.

Cô vốn không tin vì anh đã có hai con trai, thể trạng hoàn mỹ như vậy không thể không được.

Nhưng sau khi hẹn hò, cô mới phát hiện anh không phải là không được mà là căn bản không muốn.

Trừ bỏ vài trường hợp xã giao như để cho người khác xem thì anh lãnh đạm tới chỉ đụng môi rồi liền dời đi, còn lại, anh chẳng hề có ý niệm muốn chạm vào cô.

Cô không hiểu vì sao, bởi vì cô vốn rất đẹp. Mỗi người đàn ông có cơ hội hẹn hò cùng cô đều không ngần được mà muốn ôm cô, chỉ có anh là không.

Nhưng cũng bởi vậy, càng khơi dậy quyết tâm của cô với anh.

Phát hiện mình vì một đêm tình mà không cẩn thận mang thai, kế hoạch sẵn chông bắt đầu hiện hình trong cô.

Cô biết, nếu xuống tay từ phía anh, khả năng kế hoạch thất bại sẽ rất lớn, nếu theo cha mẹ anh thì cơ hội thành công sẽ cao đến 90%.

Tất cả đều được tiến hành theo kế hoạch của cô, cha mẹ hai bên đều đồng ý rồi ở yến tiệc đêm đó mà công bố tin vui, hơn nữa cô còn có thai làm tấm bùa chắn thân.

Cô vốn nghĩ kế hoạch đã rất chắc chắn, không ngờ, kết quả không chỉ khiến cô thất vọng mà còn tự rơi vào cạm bẫy của chính mình, không thoát ra được.

Không thể cứ chờ đợi như thế, bởi lẽ kết quả đã quá rõ, Khương Kham căn bản không vì đứa nhỏ mà kết hôn với cô.

Trọng điểm là đứa nhỏ căn bản không phải là con của anh, mặc kệ cuối cùng anh có kết hôn với cô hay không, trước tiên cô nên nhanh chóng nghĩ cách làm sảy thai, vì nếu cứ thế tiếp tục thì sẽ không kịp.

- Con đừng để quá mệt nhọc, nếu nôn nghiêm trọng thì ăn những đồ ăn nhẹ dễ tiêu hóa, thế nào cũng phải ăn ít cơm. Mặt khác nên mặc những đồ chất liệu từ thiên nhiên, quần áo rộng rãi, như thế cho thoải mái. Để bác mua cho con rồi đem tới...

Bên kia bàn ăn, Lí Nhã Vân đang nói tràn giang đại hải những chuyện phụ nữ có thai nên chú ý, nên bảo vệ sức khỏe, thân thể ra sao mà không biết bên này, trong đầu Lâm Lệ Ngọc nghĩ chỉ là làm thế nào để sảy thai ngoài ý muốn không để người khác biết là mình cố ý.

Nếu có người biết được thuật đọc tâm, thấy hình ảnh này chắc là sẽ cười mà chết mất. ha ha.

Từ buổi sáng, Ngải Thái Nhi đã cảm thấy trong người không thoải mái, cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ đoán rằng vì chuyện chuyển nhà mà mệt mỏi nên cũng không nói cho Khương Kham biết.

Thật ra, nếu theo quá khứ, cô chỉ hơi không thoải mái cũng sẽ nói cho anh vì cô thích nhìn cách anh quan tâm tới cô.

Nhưng từ hai ngày trước, khi ở nhà mới, cô nói câu “Lâm tiểu thư kia sinh cho anh”. Không khí giữa hai người trở nên hơi kì quái, cô khó mà nói rõ được.

Kì quái thế nào?

Nên nói thế nào đây? Không phải anh không để ý cô, cũng không nói chuyện với cô. Làm bất kì chuyện gì vẫn cùng cô thương lượng rồi mới quyết định, vẫn ôn nhu, sẵn sàng, chu đáo, nhưng nụ cười sung sướng của anh đã không thấy.

Đây là sự thay đổi rất nhỏ, người khác sẽ không phát hiện, tựa như hai đứa nhóc hoàn toàn không hay biết.

Nếu Lam Tư còn ở đây, cô nghĩ chắc chắn anh cũng không phát hiện.

Nhưng thân là người yêu anh, sống cả đời bên nhau, một ngày 24h hầu như dính cùng anh một chỗ, cô sao có thể không phát hiện điều đó?

Càng miễn bàn khiến cho anh thay đổi lại chính cô là kẻ đầu sỏ.

Trong lòng hối hận cho nên sự thay đổi này khiến cô rất tự trách mình, không tự chủ mà cũng có chút để ý, xấu hổ, khiến không khí càng quái dị.

Nói đến nói đi cũng là cô ngu ngốc, đáng giận.

Bụng lại đau đớn, cô không nhận được mà nhú mảy, nhớ lại kì sinh lý tháng trước là ngày mấy, chẳng lẽ nguyệt sự của cô đã tới sao?

Thật sự suy nghĩ một chút, đột nhiên cô trợn to mắt, mặt kinh ngạc vô cùng, trong lòng dâng lên cảm xúc lo lắng và sợ hãi.

Sẽ sao?

Không thể nào?

Có lẽ là cô nhớ lầm ngày; có lẽ là gần đây cuộc sống thay đổi quá lớn; cũng có lẽ là vì thời gian này phát sinh nhiều chuyện khiến cảm xúc của cô thay đổi mới ảnh hưởng tới chu kì sinh lý.

Bụng lại lần nữa truyền đến cảm giác đau đớn khiến mặt cô trắng xanh, lập tức tìm chỗ ngồi xuống, từ từ hít sâu, cố gắng ổn định cảm xúc của mình trước.

- Ông xã!

Chốc lát sau, cô kêu lên, vì không dám dùng sức nhiều nên giọng nói cũng rất nhỏ.

Khương Kham không biết cô ở chỗ nào, cũng có lẽ là anh ở ngoài nhà, sao có thể nghe tiếng kêu như mèo của cô được?

Ngải Thái Nhi nhú mảy, dùng sức mà nghĩ, trừ cách kêu to, có cách gì có thể cho anh biết cô đang tìm anh?

Điện thoại của cô để ở tầng một, cũng không thể gọi điện.

Cô vừa nghĩ cách vừa nhìn quanh, đột nhiên thấy chén cà phê mang lên... nghĩ cô lại còn uống cà phê, thật đúng là muốn tự bóp chết mình.

Cô cầm lấy cái chén kia, tuy rằng đó là cái chén cô yêu thích nhưng trong tình huống này thì cũng đành hy sinh.

Cô lẩn cái chén ra ngoài cửa phòng. Ngoài cửa rất gần với cầu thang, nếu may mắn.

“Đông! Thùng thùng thùng.....”

Cái chén lẩn xuống thang lầu, phát ra tiếng “đông” liên tiếp.

- Bà xã, em làm gì thế? Giọng Khương Kham lập tức vọng lên từ tầng một.

Ngải Thái Nhi không lên tiếng trả lời, bởi vì cô biết nếu anh không nghe thấy cô đáp nhất định sẽ chạy lên xem có chuyện gì.

- Bà xã, em ở đâu?

Giọng anh dần gần hơn, vừa mới ở tầng một, giờ đã lên tới tầng hai.

- Ở đây. Cô đáp lại, vẫn như cũ không dám dùng sức lớn tiếng.

Chỉ chốc lát sau, Khương Kham xuất hiện ở cửa phòng, trên tay cầm cái chén cô vừa quăng đi về phía cô.

- Chén này là thế nào? Anh hỏi cô nhưng lại dừng bước, nhãn mảy nhìn sắc mặt tái nhợt của cô: - em không khỏe sao?

- Vâng.

Anh vội chạy tới bên cô, cẩn thận cầm tay cô, tay kia vội xoa trán cô.

- Sao thế? Sao lại không khỏe? Anh lo lắng, sốt ruột hỏi.

Nhiệt độ cơ thể của cô bình thường, không sốt.

Ngải Thái Nhi nắm tay anh từ trán mình kéo xuống, hơi nghiêng người về phía trước, dựa vào anh.

- Em còn chưa biết. Cô nhỏ giọng nói.

- Không biết vì sao không khỏe à? Khương Kham khó hiểu.

- Không phải. Cô lắc đầu.

- Không phải?

- Làm sao bây giờ? Ông xã, em rất sợ.

Với những lời không đầu không đuôi này, anh hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

- Thái Nhi, rốt cuộc làm sao vậy? Em nói sợ, là đang sợ cái gì? Còn nữa, em cảm thấy không khỏe ở đâu, có muốn đến bệnh viện không?

Anh đỡ vai cô, ngồi xổm xuống nhìn mắt cô, ôn nhu hỏi.

- Bụng em hơi đau. Ngải Thái Nhi khẽ mở miệng, trầm mặc một chút, mới nói cho anh.

Nhưng vừa nói, mắt cô đã không ngăn được mà ửng đỏ lên.

- Làm sao bây giờ, ông xã? Cô hoảng hốt nhìn anh: - Gần đây bận rộn, em không để ý đã chậm chu kì. Em rất sợ mình đã mang thai, nhưng vì bận chuyển nhà mà không phát hiện, giờ bị động thai thối, làm sao bây giờ?

Lời vừa nói ra, ngay cả Khương Kham sắc mặt cũng trắng bệch. Anh đương nhiên không mê tín như thế mà đi tin tưởng chuyện thai thối (chắc là linh hồn của thai nhi) này nọ nhưng Thái Nhi nói bụng cô bị đau, bụng dưới đau...

- Anh đưa em đến bệnh viện. Anh vội đứng dậy, người hơi lão đảo.

- Ông xã, anh không sao chứ?

Ngải Thái Nhi lo lắng nhìn anh, bộ dạng của anh, thoát nhìn còn mệt mỏi hơn cô.

Anh lắc lắc đầu, nhắm mắt lại ổn định nỗi lòng của chính mình rồi mới mở mắt, hít sâu một hơi, khôi phục sự bình tĩnh thường nhật.

- Em có thể tự đi không? Anh lo lắng hỏi: - hay để anh bế em?

- Anh bế được sao? Cô đùa một chút cho không khí dịu đi,

- Coi thường ông xã em sao? Khương Kham nhún mày, cũng lấy giọng đùa vui trả lời, nhưng khi ôm ngang cô lên thì lại vô cùng ôn nhu, cẩn thận.

Cô vòng tay ôm lấy vai anh để giữ cân bằng.

- Khó chịu thì nhất định phải nói cho anh biết. Anh nhẹ giọng nhắc cô.

- Được.

Cô gạt đầu, thoải mái để cho anh ôm xuống lầu, đi đến gara, đỡ cô lên xe rồi rời đi.

Khương Kham tuy rằng lòng nóng như lửa đốt, muốn đi bằng tốc độ nhanh nhất mà đến bệnh viện nhưng vì để cho lão bà ngồi trong xe được thoải mái và an tâm mà anh vẫn cố gắng duy trì sự điềm tĩnh, lái xe tới bệnh viện.

Ngải Thái Nhi thật sự mang thai, tính ra thì thai nhi đã được năm tuần, nhưng giờ có một số dấu hiệu nhỏ của hiện tượng xảy thai.

Nghe thấy hai chữ “sảy thai”, hai vợ chồng đều hoảng sợ tới mức không giọt máu khiến bác sĩ cũng hoảng hốt.

Bởi vì cô chưa từng thấy người đàn ông nào mặt trắng bệch ra nhanh như thế, hoàn toàn trắng bệch khiến cô sợ tới mức vô cùng lo lắng anh ta sẽ té xỉu ở đây, đến lúc đó muốn đỡ ra ngoài cũng cần phải cố hết sức, bởi vì anh ta rất cao lớn, chắc cũng phải cao hơn 180cm.

Vì để ngừa vạn nhất, tránh khỏi những phiền toái không cần thiết, cô đành phải không ngừng cam đoan với bọn họ, nhấn mạnh “một chút”, hiện tượng “rất ít”, chỉ cần thai phụ nghỉ ngơi tốt, đừng quá mệt nhọc là được.

Thấy bọn họ vẫn vô cùng lo lắng, mặt không giọt máu, bác sĩ đành phải cứ ngồi mà cam đoan rằng tình huống này với phụ nữ mới có thai chỉ là chuyện thường, thật sự chỉ cần nghỉ ngơi tốt thì sẽ không sao.

Nhưng để phòng vạn nhất, có một số nguyên nhân sảy thai tự nhiên không thể đề phòng như chuyện nhiễm sắc thể bất thường hoặc bệnh thận, cao huyết áp, tử cung dị dạng... là những nguyên nhân bất khả kháng thì cô vẫn phải giải thích cho bọn họ một lần, miễn sau này xảy ra chuyện lại tìm cô gây rối.

Nói suốt bốn mươi phút, mới tổng cổ được đôi vợ chồng chuyện bé xé ra to này, bác sĩ thở dài nhẹ nhõm một hơi, càng nghĩ càng buồn cười.

Vừa rồi, đôi vợ chồng kia còn quá trẻ, thai phụ mới có ba mươi tuổi thôi, dựa theo xã hội hiện tại thì chắc hẳn bọn họ là vợ chồng mới cưới, đây là lần đầu tiên mang thai.

Nhưng trên thực tế, đây không phải là lần thứ nhất bọn họ mang thai, cũng chẳng phải mới cưới mà là sớm kết hôn được 10 năm, có một đôi song sinh chín tuổi.

Buồn cười không?

Nhưng ngoài việc cảm thấy buồn cười cũng khiến người ta thấy thật hâm mộ.

Kết hôn vợ chồng mười năm rồi, có mấy đôi còn ân ái như bọn họ?

Bọn họ nắm chặt tay nhau, một phút cũng không buông ra, chồng thỉnh thoảng ôn nhu ôm vợ, người vợ thì luôn tin tưởng mà dựa vào người chồng, còn có tình yêu toát ra trên người bọn họ khiến không khí xung quanh như nồng ấm hơn, quả thực khiến người nhìn thấy mà khó thở.

Cô nghĩ, có cha mẹ yêu thương nhau như thế, đứa bé trong bụng mẹ kia, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ cố mà được sinh ra để làm con của bọn họ.

Bác sĩ mỉm cười, vừa nghĩ vừa khám thai định kì ột vài thai phụ khác.

- Tiếp theo, mời cô Lâm Lệ Ngọc. Y tá ngoài cửa gọi.

Bác sĩ nhìn tư liệu của thai phụ này trong máy tính.

Trống rỗng.

Là người lần đầu đến tìm cô, chắc là thai phụ mới.

Cửa phòng khám bị đẩy ra, một người phụ nữ cực kì xinh đẹp, dáng người như model bước vào.

- Mời ngồi. Bác sĩ thân thiết mỉm cười.

- Tôi chờ đã lâu, khi này có một đôi nam nữ ngồi ở trong quá lâu.

Vừa mở miệng đã oán giận, có vẻ như đây không phải là một mỹ nữ dễ gần. Bác sĩ đoán trong lòng nhưng vẻ mặt vẫn thân thiết mỉm cười:

- Đúng, đôi khi tôi gặp phải những cặp vợ chồng có nhiều vấn đề nghi vấn.

- Bọn họ thì có vấn đề gì? Vô sinh sao? Muốn nhờ người sinh hộ nên mới có nhiều vấn đề như thế?

- Không phải, người vợ đó đã mang thai, chỉ là đến kiểm tra thai thôi.

- Mang thai? Sắc mặt Lâm Lệ Ngọc đột nhiên vô cùng khó coi.

Thì ra là mang thai.

Dĩ nhiên là có mang thai!

- Mấy tháng? Cô ta tức giận hỏi.

Bác sĩ không nhận được nhú mày:

- Xin lỗi Lâm tiểu thư. Cô nói sang chuyện khác:

- Cô cảm thấy không thoải mái ở đâu?

Tư liệu cá nhân của cô ghi chưa kết hôn, gọi tiểu thư chắc là đúng.

- Bọn họ rất vui đúng không? Tôi thấy anh ta che chở cô ta rồi đi, coi cô ta như tờ giấy sợ bị gió thổi mưa rơi vào, người đụng vào...

- Lâm tiểu thư ...

- Sao lại có cách cư xử khác biệt như thế? Tôi kém cô ta ở chỗ nào? Vì sao anh ấy không thương tôi? Cô ta thì có chỗ nào tốt? Cô nói đi, nói cho tôi biết.

- Lâm tiểu thư?

- Tôi tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ, tuyệt đối không! Lâm Lệ Ngọc rống lên thề, vẻ mặt vừa điên cuồng vừa lạnh khốc.

Cô đến Tân Trúc muốn tìm Khương Kham để đàm phán lần cuối, không ngờ lại thấy bọn họ ra khỏi nhà, cô theo dõi bọn họ đến đây, không ngờ lại gặp kết quả này.

Bác sĩ bị những lời cô ta nói mà kinh ngạc nói không ra lời, chờ cô phục hồi lại tinh thần thì bệnh nhân không biết từ đâu mà đến kia đã nổi giận dưng dưng rồi đi.

Cô cùng y tá đứng bên nhìn nhau, vẻ mặt hai người đều vô cùng ngạc nhiên, tựa như đang hỏi...

- Bệnh nhân khi này có phải đến nhầm chỗ rồi không? Cô ta nên đến khoa tâm thần chứ không phải khoa phụ sản?

9. Chương 9

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Khương Kham nghĩ một chút rồi quyết định đưa bà xã về nhà cũ ở.

Nhà mới có rất nhiều đồ đạc chưa sắp xếp gọn, rất bừa bộn nguy hiểm, nhờ cô đụng vào thì biết phải làm sao?

Điều may mắn duy nhất là, tuy rằng nhà cũ đồ đạc hầu như đã chuyển sang nhà mới, nhưng vì khi trước bọn họ đã quyết định nhà mới sửa lại tốt rồi mới chuyển vào ở nên những đồ dùng cơ bản ở nhà cũ vẫn còn giữ lại, tiếp tục ở mấy tháng nữa chắc chắn là không có vấn đề.

- Lại đây, bà xã, em nằm xuống nghỉ ngơi đi, từ giờ trở đi, mặc kệ muốn làm chuyện gì đều phải nói cho anh, biết chưa?

Về nhà, ôm vợ vào phòng ngủ, Khương Kham cẩn thận đặt cô xuống giường rồi nghiêm túc nhắc.

Ngải Thái Nhi gật đầu, vừa rồi những lời bác sĩ nói còn văng vẳng bên tai, cho dù anh không nhắc cô cũng sẽ làm như vậy.

Đối với cô bây giờ mà nói, chắc chắn không có chuyện gì quan trọng bằng thai nhi này.

- Em có đói không, có muốn ăn gì không? Anh vuốt tóc cô ra sau tai rồi hỏi.

- Em muốn uống nước.

- Được, chờ anh một chút.

Anh lập tức xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã mang một ly nước cầm ống hút vào cho cô uống:

- Nằm uống là được, đừng ngồi dậy.

Chờ cô uống xong, anh lại hỏi:

- Còn muốn ăn gì không?

Cô lắc lắc đầu.

- Nằm như thế, có cảm thấy khó chịu không? Anh ngồi xuống bên giường.

- Chỉ một chút thôi, so với lúc sáng thì khá hơn nhiều rồi.

- Buổi sáng sớm em đã thấy khó chịu? anh nhúu mày.
- Vâng.
- Sao không nói cho anh biết?
- Em chỉ nghĩ là gần đây bận rộn quá mà thôi.
- Cho dù là thế, chỉ cần thoải mái thì cũng phải nói cho anh. Hơn nữa, đã không khỏe thì phải nghỉ ngơi, sao còn làm việc?

Anh có chút tức giận với việc cô không tự biết chăm sóc sức khỏe của chính mình.

- Em xin lỗi. Cô thấp giọng nói.

Khương Kham thở ra một hơi, sau khi tức giận tản bớt đi mới lại nói:

- Không phải anh đang trách em, chỉ là không hiểu sao em không nói cho anh biết rằng em khó chịu, mệt mỏi?

Anh nhăn mày suy nghĩ:

- Mỗi lần trước kia, không phải dù mệt mỏi ít hay nhiều em vẫn nói cho anh biết đấy thôi?

Ngải Thái Nhi hơi trầm mặc một chút, lúc này mới do dự nhẹ nhàng thẳng thắn nói:

- Tâm tình anh không tốt, em không muốn đem chuyện nhỏ này làm phiền anh.
- Tâm tình anh không tốt? Anh có chút kinh ngạc.
- Sau hôm đó, miệng anh lúc nào cũng như thế này.

Cô hơi do dự, nhẹ chạm tay lên khóe miệng kéo trễ của anh.

- Sau hôm đó? Anh hoài nghi nhìn cô, trên mặt là vẻ mờ mịt khó hiểu.
- Lúc anh nói muốn có con gái, em nói sẽ có người sinh cho anh. Ngải Thái Nhi than nhẹ một hơi, nói đơn giản.

Khương Kham không tự chủ được nhúu mày, vừa nhẹ nhàng vuốt tóc cô, vừa suy tư nên giải thích chuyện này thế nào.

- Ngày đó đột nhiên nghe em nói như vậy, quả thực anh cũng có hơi khổ sở, vì anh chưa từng nghĩ em sẽ nói như thế?
- Em xin lỗi. Cô lại xin lỗi.
- Không phải lỗi của em. Anh lắc lắc đầu:
- Muốn trách thì nên trách anh lại hồ đồ đến mức chưa cơ hội cho kẻ khác lợi dụng, mà khi chuyện đã xảy ra lại không thể giải quyết mà chỉ đành trốn tránh.
- Em tin anh tuyệt không phải là loại người say rượu làm loạn, em tin anh. Cô cầm tay anh, kiên định nhìn anh.

Anh ôn nhu cười với cô, kéo tay cô lên hôn một cái.

- Ngày đó em vô tình nói ra, tuy rằng anh có chút khổ sở nhưng cũng là đánh tỉnh anh. Bởi vì ở bên em quá hạnh phúc khiến anh hoàn toàn quên mất chuyện đó còn chưa giải quyết.

Anh nói xong rồi hơi dừng lại, khi mở lời lần nữa thì giọng nói bất giác trở nên lạnh lùng:

- Tính thời gian, nếu cô ta thực sự mang thai, cũng đã muốn hơn ba tháng, nếu đứa nhỏ không phải của anh, cô ta nhất định sẽ nghĩ cách phá thai. Lúc này là lúc vô cùng quan trọng, anh đang chờ kết quả nên mới nghiêm túc lên một chút, không thể tươi cười như thường.
- Tức là anh không giận em? Ngải Thái Nhi tròn tròn hai mắt.

- Anh vĩnh viễn không giận em.

Nhìn cô, Khương Kham lại ôn nhu nói.

Cô vẫn có chút không hiểu:

- Nhưng từ ngày đó, anh vẫn cứ ở lầu một, không lên tầng hai tìm em.

- Đó là vì tầng hai có giường, anh sợ mình đi lên rồi sẽ không nhận được mà không để ý đến cảm xúc của em mà...

Ngài Thái Nhi trợn mắt há mồm nhìn anh.

- Anh đang đùa đúng không? Cô thật dễ khóc dễ cười.

Khương Kham nhún vai, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Anh không đùa, anh đang nói thật, cái này khiến cô thật không biết nên khóc hay cười.

- Anh thật là...

Cô nên nói cái gì đây?

- Trong đầu anh không thể nghĩ đến chuyện khác sao? Cô hồn dỗi liếc anh một cái, rất đáng yêu.

- Ở cùng với em thì chẳng có cách nào. Anh nghiêng người hôn cô, ngẩng đầu lên dịu dàng nói:

- Ngủ một chút đi.

- Em không buồn ngủ, nói chuyện cùng em đi. Cô nũng nịu kéo góc áo anh.

Anh bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, nhưng lại không có cách nào cự tuyệt cô:

- Em muốn nói chuyện gì?

- Anh có tính toán gì cho tương lai không? Cô nghịch nghịch tay anh, tò mò hỏi.

- Tương lai sao? Anh trầm ngâm, sau đó nghiêm trang trả lời:

- Vô cùng cưng chiều vợ, yêu vợ, để vợ anh thành người phụ nữ hạnh phúc nhất đời.

- Đừng đùa nữa. Cô cười đánh lên tay anh cảnh cáo:

- Em nói là chuyện làm việc, anh có tính toán gì không?

Tuy rằng anh có tài khoản lớn trong ngân hàng, gia đình chỉ cần không quá lãng phí thì anh chẳng làm gì cũng chẳng sao nhưng cô vẫn cảm thấy anh nên tìm việc để làm, cuộc sống như vậy mới có trọng tâm.

- Đừng lo, anh sẽ không để em và các con bị đói đói. Khương Kham ôn nhu cam đoan, đáy mắt có ý cười như ẩn như hiện.

- Anh biết thừa em không phải ý này. Cô kéo tay anh đến bên miệng, cắn khê anh một cái.

Anh cười khê nói:

- Anh biết.

- Biết còn cố ý nói như vậy? Cô trừng mắt nhìn anh một cái.

- Chẳng phải em muốn nói chuyện phiếm với anh là gì? Anh cười mà không cười.

Cô lại trừng mắt lườm anh một cái:

- Em muốn biết suy nghĩ của anh, muốn nghe những lời thật.

Anh nhìn cô mỉm cười.

- Nói thật thì là sau sáu năm vất vả, mỗi ngày đều làm đến cả đêm, giờ anh chỉ muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian, sống hạnh phúc cùng vợ của anh, chuyện công việc tạm thời không muốn nghĩ.

- Nhưng để em không lo lắng, anh nói cho em một chuyện. Chuyện anh rời khỏi công ty bị truyền ra ngoài, chừng một tháng, có một công ty lớn gọi cho anh, muốn anh làm giám đốc, cũng có công ty nước ngoài tìm anh. Cho nên, chỉ cần anh muốn làm thì sẽ không lo không tìm được việc.

- Thì ra là thế.

Ngài Thái Nhi không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng hiểu được là cô đã lo lắng quá nhiều, chẳng qua là anh đã mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian mà thôi.

- Còn muốn tán gẫu chuyện gì?

- Tạm thời chưa nghĩ ra.

- Vậy nhắm mắt lại ngủ một chút, anh sẽ ở đây cùng em.

- Anh muốn làm gì thì cứ làm đi, không cần ở đây cùng em. Ánh mắt cô nhu hòa.

- Nhưng anh chỉ muốn cùng em. Anh nói xong, cúi đầu hôn cô: - Ngủ đi.

Nhìn anh mỉm cười, Ngài Thái Nhi nhắm mắt lại, sau đó bất tri bất giác bị thần ngủ lôi đi. Mà Khương Kham thì vẫn cứ ngồi bên giường cùng cô, cho đến khi các con tan học trở về mới thôi.

“Leng keng, leng keng.”

Khi chuông cửa phòng khách vang lên, Ngài Thái Nhi vừa mới ngủ đã bị đánh thức dậy.

Ba ngày nay thực ra hầu như đều chỉ ngủ, nhưng cũng không hiểu sao lại ngủ nhiều như thế. Tối qua, còn nghe được con lên hỏi cha nó, mẹ sao lại ngủ nhiều như thế, sắp thành heo mất rồi, hại cô nghe xong chỉ có thể dở khóc dở cười.

Trừng mắt nhìn, cô khẽ cau mày nghĩ không ra lúc này ai sẽ đến nhà mình.

Con thì không thể, ông xã vừa mới đi tới nhà mới cũng không thể, anh đã mang chìa khóa nhà rồi, nếu không thì đã chẳng khóa cửa.

Về phần bạn bè... như là Thanh Mộng, Tịch Uy, trước khi họ đến chắc chắn sẽ gọi điện thoại xem cô có ở nhà không chứ không có chuyện không báo mà đến.

“Leng keng, leng keng, leng keng.....”

Ngoài cửa, tiếng người ấn chuông vẫn cứ không dứt.

Đừng nói là người điên chứ? Ngài Thái Nhi không chịu được mà nghĩ, nếu là người bình thường thì ấn chuông cửa như thế sao?

Ấn một lần hai lần không mở cửa chắc chắn sẽ nghĩ chủ không có nhà mà thôi, bằng không thì cũng sẽ gọi to xem có người ở nhà không chứ. Cái kiểu ấn chuông điên cuồng này thật quái dị, như kiểu muốn phá hỏng chuông nhà người ta.

Thật là đáng ghét, thật muốn ra mà đánh nhau.

Kỳ thật dựa vào cá tính của cô, gặp loại người lên cơn như thế cô nhất định không nhịn được mà xông ra mắng chửi nhau nhưng dựa vào tình trạng sức khỏe bây giờ, kiêng kị nhất là xúc động, cho nên bỏ qua đi.

“Leng keng, leng keng, leng keng, leng keng.....”

Nhưng là thật là âm ỹ chết người, bên ngoài rốt cuộc là ai mà cứ bám riết không tha như thế? Tiếng chuông cứ âm ỹ như thế, cô làm sao mà ngủ được.

Ước gì mình không bảo chồng đi làm chuyện anh nên làm. Nếu không lúc này đã giải quyết được kẻ điên ở ngoài kia rồi.

‘Leng keng leng keng’

Tiếng chuông vẫn âm ỹ không ngừng. Ngài Thái Nhi phiền chán cầm lấy di động, gọi điện tìm Khương Kham nói chuyện phiếm để dời đi sự chú ý.

Điện thoại mới vang một tiếng, lập tức đã có người nghe.

- Bà xã, sao thế? Em không sao chứ?

Giọng Khương Kham đầy sự lo lắng khiến Ngải Thái Nhi vui vẻ tươi cười.

- Không có việc gì, cả ngày nằm ở trên giường thì có chuyện gì đâu? Ngoài việc lưng đau.

Cô nhân cơ hội mà than vãn một chút, trong giọng nói lộ vẻ hờn dỗi.

Cho nên anh cũng không coi là thật, chỉ hoài nghi hỏi tiếp:

- Không có việc gì sao còn gọi cho anh?

Anh đúng là mẫn cảm. Ngải Thái Nhi nhịn không được mà làm mặt quỷ, lấy giọng vô tội nói:

- Bởi vì nhầm chán, muốn tìm anh nói chuyện phiếm không được sao?

- Thì ra chỉ những lúc nhầm chán em mới nghĩ đến anh, anh buồn lắm đấy bà xã ơi.

Anh lấy giọng đáng thương mà nói với cô.

- Ha ha. Ngải Thái Nhi không nhịn được mà cười.

- Anh rất buồn mà. Anh còn tỏ vẻ nghiêm trang nói.

- Anh đang làm gì? Cô cười hỏi.

- Lái xe.

- Sao giờ vẫn còn lái xe, từ nhà đến nhà mới chỉ mười lăm phút thôi, anh ra ngoài đã nửa tiếng rồi còn gì? Cô kinh ngạc nói.

- Thì ra em gọi điện là để thăm dò. Sớm nói ra có hơn không.

Khương Kham đắc ý nói tiếp:

- Bà xã, em yên tâm, trong lòng chồng em chỉ có em, chỉ yêu em, cho dù người không ở cạnh em thì tim cũng vĩnh viễn ở bên em.

- Anh đừng đùa nữa được không. Cô đỏ khóc đỏ cười, bởi vì anh lại nói bằng giọng trẻ con.

- Ai đùa? Anh nói từng chữ là thật tình, toàn là những lời từ gan ruột nha, bà xã.

- Đúng đúng đúng.

- Em đang giấu anh đúng không?

- Anh nghe ra rồi? Cô cười phá lên.

- Bà xã, suýt... anh đột nhiên nói.

- Làm sao thế? Cô đột nhiên dừng lại, nghi hoặc hỏi anh.

- Suýt...

Cô lại im lặng, nín thở, đồng tai lắng nghe tiếng ở bên đầu dây kia. Anh đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên im lặng?

- Tiếng gì thế? Trong chốc lát sau, Khương Kham hỏi.

- Tiếng gì? Cô chả hiểu anh nói gì.

- Leng keng leng keng, là tiếng chuông nhà mình sao? Anh không chắc chắn.

Thì ra anh muốn cô im lặng không phải là muốn cô nghe tiếng ở bên anh mà là anh muốn nghe tiếng từ bên này. Ngải Thái Nhi lúc này mới hiểu nhưng cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, không hiểu sao mình lại hoàn toàn quên mất tiếng chuông âm ỹ kia.

- Vâng. Cô đáp.

- Đừng nói cho anh là giờ em định xuống giường mở cửa xem là ai chứ? Anh hơi dừng lại, nghiêm túc hỏi.
- Nếu em muốn làm thế thì đã làm từ 10 phút trước rồi. Ngải Thái Nhi bĩu môi, bắt đầu dĩ thử dài.
- Thế là thế nào? Tiếng chuông kia vang từ mười phút trước đến tận bây giờ?
- Vâng.

Khương Kham mặt nhăn lại, không tự chủ được mà lái xe nhanh hơn, thẳng hướng về nhà.

Kỳ thật, anh đang trên đường trở về, vốn định tới nhà mới xắn tay áo mà làm việc nhưng đột nhiên nghĩ tới chuyện thai thần, không biết có phải ở cả hai nhà đều có không? Anh lại chẳng có ai để hỏi, vì sớm đã không liên lạc với mẹ đẻ mà mẹ vợ thì đã mất vài năm trước đó.

Tóm lại, anh càng nghĩ càng cảm giác không ổn, cho nên dẹp hết mà về nhà, không ngờ nửa đường thì bà xã đã gọi.

- Em không cần để ý, anh cũng sắp về nhà, anh sẽ xem xem ai là kẻ điên mà ấn chuông cửa loạn như thế. Anh dặn cô.
- Anh sắp về nhà? Ngải Thái Nhi ngạc nhiên hỏi: - Giờ anh đang ở đâu?
- Vừa qua 7-11

Tức là gần tới vì 7-11 cách nhà bọn họ có 500m thôi.

- Sao anh về nhanh thế? Không phải nói định tới nhà mới dọn nhà sao? Cô nghi hoặc hỏi.
- Anh nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là nên chờ em ổn định sức khỏe rồi mới làm, tránh động tới thứ gì không nên động... như là thai thần chẳng hạn.

Cô hơi sững sốt:

- Em nghĩ đàn ông sẽ không tin những thứ như thai thần.
- Thà rằng tin là có, anh cũng không vì miệng cứng của mình mà hại vợ yêu và con cưng được.

Người đàn ông này vì cô mà tin vào mê tín khiến Ngải Thái Nhi vô cùng cảm động.

- Ông xã, em yêu anh. Cô kim lòng không đậu mà nói.
- Đợi lát nữa anh về nhà thì nói lại xem. Anh cười ôn nhu:
- Anh đi cất xe đây, không nói với em nữa, tí nữa gặp nhé.
- Vâng.

Lâm Lệ Ngọc sống chết ấn chuông cửa không ngừng, nghe tiếng ‘Leng keng leng keng’ không dứt từ bên trong vang lên nhưng lại không thấy người mở cửa.

Cô ta càng ấn càng tức, càng chờ càng cáu, xem chút nữa thì giơ chân đạp cửa.

Cô ta biết trong nhà có người, người phụ nữ đó không đi cùng Khương Kham, bởi vì cô chỉ thấy Khương Kham một người lái xe rời đi nên mới dám tới cửa tìm.

Từ ba ngày trước biết được người phụ nữ kia mang thai, lại tận mắt thấy Khương Kham che chở cô thật cẩn thận, sự oán hận của Lâm Lệ Ngọc càng dâng cao, trong đầu chỉ có ý nghĩ trả thù.

Cô ta hận Khương Kham lạnh lùng vô tình với mình, hận sự tồn tại của người phụ nữ kia, càng hận sự tin tưởng và tình yêu của bọn họ, cô thực sự rất hận bọn họ.

Nếu bọn họ không yêu nhau như thế, có lẽ cô ta đã chẳng hận như thế này.

Nếu Khương Kham có một chút thương tiếc hoặc xin lỗi cô, có lẽ cô ta sẽ không hận như thế này.

Nếu người phụ nữ kia đẹp hơn cô, điều kiện tốt hơn cô, gia thế, bằng cấp hơn cô thì cô ta sẽ không hận như thế.

Cô ta càng nghĩ càng không cam tâm, vì sao đều là mang thai, mà đứa trẻ của người phụ nữ đó thì được chờ mong yêu thương mà đứa con của cô ta thì ngay cả cơ hội sống cũng không có?

Tất cả đều là lỗi của bọn họ, cô sẽ không tha cho bọn họ.

Nếu con của cô không thể sống, cô cũng sẽ phải tìm cho nó một người bạn, cho nó đi đường không cô đơn.

Cho nên, cô nghĩ ra cảnh, hai người tranh giành nhau, sau đó ra tay quá nặng, cùng ngã xuống cầu thang, cùng sẩy thai thì đúng là không tệ. Vì như thế, mặc kệ là ai đúng ai sai, hai người đều sẩy thai, đều là người bị hại, còn ai dám trách cô mà thương hại cô ta.

Đó là kế hoạch của cô. Nhưng không ngờ người phụ nữ kia lại tránh ở trong nhà, chết cũng không mở cửa.

Cô muốn thét lên gọi cô ta lẫn ra nhưng mà như thế nhất định sẽ khiến người khác để ý, khiến có thêm những nhân chứng không cần thiết cho nên chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, thì gan cùng cô ta.

- Cô tới đây làm gì?

Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng khiến cô cứng đờ người.

Lâm Lệ Ngọc buông tay ấn chuông, thông thả quay lại nhìn người đàn ông cô vừa yêu vừa hận này. Cô không nghĩ anh lại về nhanh như thế, nhưng trường hợp này cô đã dự đoán rồi, nên tuyệt không sợ không ứng phó được.

- Em tới tìm anh, có chuyện muốn nói. Cô bình tĩnh nói.

- Có cái gì cần nói? Tôi đã nói rồi, chờ đứa trẻ sinh ra rồi nghiệm DNA, xác định đó thật sự là con tôi thì nói tiếp. Trước đó, tôi không muốn cô xuất hiện trong tầm mắt tôi, càng không thích thấy cô ở đây.

Khương Kham lạnh lùng vô tình nhìn thẳng cô ta, ngữ khí đầy sự cảnh cáo.

Cô cắn chặt răng, không ngừng nhắc nhở mình phải bình tĩnh, không được nói gì sơ sẩy.

- Vì sao anh chán ghét em như thế? Vì sao không thể đối khách khí với em một chút, dịu dàng với em một chút. Vì sao?

- Vì chẳng cần thiết.

- Chẳng cần thiết? Cô ta không nhận được mà cười lớn như bị tâm thần.

Khương Kham nhíu mày, đột nhiên cảm thấy người phụ nữ trước mặt này cùng tiểu thư khuê các trước kia thật khác biệt, khiến anh có cảm giác, nên tránh xa cô ta càng xa càng tốt.

- Đi đi, chỗ này không có nhiều taxi đâu, tôi đưa cô tới chỗ tiện bắt xe. Anh lãnh đạm đề nghị.

- Em muốn đi vệ sinh nhờ.

Lâm Lệ Ngọc đột nhiên tỉnh táo lại nói, giống như vừa tiếng cười điên cuồng đó không phải là của cô.

- Cách đây năm trăm mét, 7-11 có toilet.

Anh mặt không đổi sắc nói, dù không biết trong lòng cô ta nghĩ gì nhưng tuyệt đối là những suy nghĩ bất lương.

Một bên cửa vốn đóng chặt đột nhiên “cách” một tiếng, cửa lớn từ từ mở ra.

- Ông xã?

Ngải Thái Nhi thò đầu ra khỏi cửa, còn chưa kịp nhìn xem là có chuyện gì thì tóc đã bị người giật mạnh, người mất cân bằng lao về phía trước, sau lưng lại bị người đẩy xuống cầu thang.

Tất cả quá mức bất ngờ khiến cô trở tay không kịp, chỉ có thể hoảng sợ hét lớn.

- A

10. Chương 10

Phòng cấp cứu bệnh viện người đến người đi, hầu như ai đầy đầu nóng lòng như lửa đốt, sầu sầu lo lo, sắc mặt tái nhợt, Khương Kham cũng không ngoại lệ.

Về mặt anh nặng trĩu, miệng mím chặt, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vợ mình trên giường bệnh, vừa lo lắng lại tức giận muốn mắng người, nhưng lại không muốn mắng cô.

- Cuối cùng thì em định làm gì? Anh trầm giọng hỏi.

Anh mới rời đi có một tí thôi mà cô lại định ngồi dậy xuống giường, cũng không biết là định đi đâu, chẳng lẽ cô không biết bây giờ không nên đi lại nhiều sao?

Nửa giờ trước cô bị kinh hãi lớn, thậm chí suýt thì ngã xuống cầu thang khiến anh gần như bị hù chết. Nếu không phải anh nhanh tay xông lên kéo cô lại thì bây giờ hậu quả đúng là khó mà tưởng tượng được.

Không, căn bản không cần tưởng tượng, bởi vì cảnh Lâm Lệ Ngọc máu chảy đầm đìa đã hiện ra trước mắt họ.

Cô ta ngã xuống cầu thang.

Đó chắc chắn không phải là ngoài ý muốn, bởi vì anh chính mắt nhìn thấy khi cô ta ngã xuống cầu thang còn nhìn bọn họ cười lạnh, cả người thả lỏng, không có chút nào muốn được cứu.

Anh vốn tưởng rằng cô ta định tới đây tự sát, nhưng khi cảnh sát đến tìm anh thì anh mới hiểu, cô ta định dùng cách ngã cầu thang để làm mình sảy thai, lại đem tội mưu sát giá họa cho Thái Nhi.

Nghe nói khi cô ta ở trên xe cứu thương không ngừng khóc lóc với bác sĩ, y tá là cô ta bị người cố ý đẩy xuống tầng, có người muốn hại cô ta và đứa trẻ trong bụng, nếu đứa trẻ không còn thì cô ta cũng không muốn sống nữa. Diễn y như thật!

Cô ta là đã chuẩn bị mà đến, sớm đã có kế hoạch hoàn hảo mới dám tìm đến cửa.

Chỉ tiếc cô ta vạn vạn cũng không ngờ lúc đó không chỉ có vợ chồng bọn họ mà còn có người khác chứng kiến, đó chính là bà cụ nhà đối diện bình thường nhàn rỗi lại rất hay tò mò nên đứng qua cửa nhìn thấy hết từ đầu tới cuối mà đem tất cả kể lại cho cảnh sát.

Bà cụ bình thường rất nhàn rỗi, khó có khi có chuyện hay phát sinh khiến bà vô cùng phấn chấn, nói đến hoa tay múa chân. Đây là lời cảnh sát nói, mà bọn họ có vẻ tin những lời của bà cụ nói nên cũng không hỏi cung bọn họ gì nhiều nữa mà đều tin vợ chồng bọn họ là trong sạch.

- Anh đi lâu, em rất lo. Cảnh sát hỏi anh cái gì? Có bắt chúng ta chịu trách nhiệm gì không? Ngài Thái Nhi nhìn ông xã chăm chú lo lắng hỏi.

Cô đúng là lo lắng gần chết, bởi vì anh đi với cảnh sát đã lâu cũng chưa về mới khiến cô lo lắng mà muốn xuống giường tìm anh.

Khương Kham lặng lẽ nhìn cô trong chốc lát, lúc này mới than nhẹ một hơi, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Không đâu.

Anh nói cho cô, không có cách nào để không chạm vào người cô, chỉ vì muốn chứng thực rằng cô thật sự không sao:

- Bởi vì bà cụ ở nhà đối diện chúng ta đã nhìn thấy tất cả sự việc, hơn nữa lại khớp với những lời anh nói nên cảnh sát tin chúng ta là vô tội.

Ngài Thái Nhi nghe vậy mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại nhịn không được hỏi:

- Lâm tiểu thư đâu? Cô ấy bây giờ thế nào? Đứa trẻ không sao chứ?

- Cô ta định mưu hại em, em còn quan tâm đến cô ta làm cái gì?

Khương Kham cứng đờ người, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chỉ nghĩ đến người phụ nữ độc ác kia muốn chết còn định kéo Thái Nhi chết cùng anh lại nổi cơn lôi đình, hận không thể tự tay bóp chết cô ta.

- Cô ấy có thai.

Đứa trẻ dù thế nào cũng là vô tội.

- Cho nên mới nghĩ cách ngã cầu thang để sẩy thai. Anh cười lạnh nói.

Ngài Thái Nhi khiếp sợ khó mà tin, lắc lắc đầu, không dám tin thế giới này lại có nữ nhân tàn nhẫn vô tình lãnh huyết như thế, đứa trẻ trong bụng dù sao cũng là cốt nhục của cô ta.

- Có lẽ thật sự là ngoài ý muốn, đó là con của cô ấy, cô ấy là mẹ, sẽ không....

- Không dùng cách này để hại chết con mình sao?

Khương Kham hừ lạnh, trong giọng nói đầy sự khinh thường:

- Vấn đề là cô ta có chút ý thức làm mẹ không, có coi đứa trẻ là con mình không? Theo anh thấy, đáp án chính là không, từ đầu tới cuối cô ta chỉ coi đứa trẻ là quân cờ để đạt được mục đích mà thôi. Lúc trước là muốn lợi dụng đứa trẻ để bức anh kết hôn cùng cô ta. Giờ thì lợi dụng nó để giá họa chúng ta mưu hại cô ta. Em có biết cô ta nói gì với cảnh sát không? Cô ta nói là chúng ta đẩy cô ta xuống lầu.

Ngài Thái Nhi trợn to mắt hạnh, khiếp sợ đến nói không ra lời.

- Cô ta ngay từ đầu đã chẳng có ý tốt gì. Thậm chí anh còn nghi ngờ cô ta có phải là vì biết anh không ở nhà mà tới tìm em không nữa. Có ai ấn chuông liên tục hơn 10' mà vẫn còn cố không?

Những lời Khương Kham nói khiến cô không nói được gì, cô không tự chủ được mà nghĩ, nếu lúc đó mình không kiểm chế được mà mở cửa, kết quả....

Sắc mặt cô tái nhợt, theo bản năng vội ôm bụng bảo vệ con mình.

Trẻ con luôn vô tội, cô ta sao có thể tàn nhẫn như vậy?

- Con của cô ta... cô không thể không hỏi.

- Như ý cô ta muốn. Sẩy rồi.

Cô chỉ cảm thấy rất không đành lòng, thương đứa trẻ xấu số kia.

- Nhưng nếu cô ta nghĩ như thế thì “tử vô đối chứng” thì cô ta sai rồi. Thái nhi đã sẩy đó vẫn có thể nghiệm DNA.

Khương Kham cười lạnh nói.

- Ông xã? Ngài Thái Nhi khó tin nhìn anh.

- Đừng nói anh tàn nhẫn, chuyện này phải mau chóng giải quyết, nếu không sẽ chỉ khiến cô ta kiểm soát mà đây đưa với chúng ta sau này thôi.

Anh lắc đầu, vẻ mặt kiên định:

- Anh có thể không quan tâm đến việc cô ta như ruồi bọ vo ve quanh chúng ta nhưng nếu cô ta không phải là ruồi bọ mà là con hổ điên thì sao? Anh không thể để cô ta lại có cơ hội tiếp cận em, làm hại em và con của chúng ta.

Cô than nhẹ một hơi, biết anh nói có đạo lý nên cũng không nói thêm gì nữa.

- Nghỉ một chút đi, Liên Tịch Uy sẽ tới đây ngay, anh đi xử lý chuyện kia.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

- Anh báo cho Tịch Uy?

Khương Kham gật đầu:

- Vốn chỉ định phiền cô ấy tới giúp chúng ta trông hai cậu nhóc kia, nhưng cô ấy lại nhất quyết muốn đến xem em thế nào, nói các con Lam Tư sẽ trông.

Vừa mới nói xong, đã thấy Liên Tịch Uy lo lắng chạy vào.

- Nói Tào Tháo, Tào Tháo tới liền. Anh hắt cằm ra cửa chỉ cho bà xã đại nhân.

Ngài Thái Nhi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Liên Tịch Uy chạy đến phía bọn họ.

- Thái Nhi, cậu không sao chứ? Cô vừa mới tới bên giường bệnh đã mở miệng hỏi.

- Mình không sao. Ngài Thái Nhi mỉm cười.

Xác định cô trừ sắc mặt hơi tái nhợt còn lại không có chỗ nào bị thương thì Liên Tịch Uy mới yên lòng thở phào nhẹ nhõm.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Khương Kham nói với mình thiếu chút nữa cậu bị ngã cầu thang khiến mình sợ muốn chết.

Cô nắm chặt tay bạn thân.

- Hai người nói chuyện nhé, nhưng đừng để cô ấy quá mệt.

Khương Kham nói với Liên Tịch Uy rồi lại hôn trán bà xã một cái:

- Bà xã, anh đi xử lý chuyện kia, lúc nữa gặp.

- Vâng. Ngài Thái Nhi cười nhẹ.

Sau khi anh đi rồi, Liên Tịch Uy nhịn không được tò mò hỏi:

- Anh ấy muốn xử lý chuyện gì?

Ngài Thái Nhi cười bất đắc dĩ, than nhẹ một tiếng rồi mới thông thả đem chuyện khi nãy kể lại cho cô.

Giấy trắng mực đen căn cứ chính xác khiến Lâm Lệ Ngọc hết đường chối cãi, cho dù cô ta có muốn cãi thì cha cô ta như thiên lôi tát cho cô ta một cái khiến những lời vừa định nói lại phải nuốt lại.

Theo cảnh sát điều tra báo cáo lại, chuyện cô ta ngã lầu hoàn toàn là tự biên tự diễn, hơn nữa Khương Kham còn đưa cho ông báo cáo xét nghiệm DNA khiến Lâm Cường không thể không thất vọng với con gái mà tát cho cô ta một cái mạnh rồi quay người đi luôn.

Lâm gia hoàn toàn hổ thẹn với Khương gia, sau khi Lâm Cường rời đi, Lâm phu nhân chỉ có thể ôm con gái mà khóc như mưa như gió đồng thời luôn miệng xin vợ chồng họ Khương tha thứ.

Được con báo cho tới đây, Khương Quốc Hâm và Lí Nhã Vân chứng kiến tất cả, khiếp sợ đến ngây ra như phỗng mà không nói được gì, không nghĩ đến chân tướng lại là như thế này.

- Đứa nhỏ trong bụng Lâm Lệ Ngọc không phải của con, đây là thật sao?

Lí Nhã Vân sắc mặt lúc xanh lúc trắng, quả thực không dám tin đây là sự thật.

- Sao cô dám lừa chúng tôi như thế? Bà tức giận quát lớn:

- Mang thai của người khác còn định vu lên đầu con tôi, còn muốn gả vào Khương gia, người đàn bà này... cô ... sao cô dám làm như thế? Cô là đồ không biết xấu hổ.

Bà tức đến cả người phát run, không thể tin được đây là đứa con dâu bà vẫn muốn, xuất thân thượng lưu là thiên kim tiểu thư.

- Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...

Ôm chặt con gái, Lâm phu nhân khóc không thành tiếng mà không ngừng xin lỗi.

Khương Kham tuyệt không muốn ở đây xem tiết mục nhảm chán này nữa, mục đích của anh đã đạt được, sự trong sạch được chứng minh nên anh trực tiếp quay người rời đi.

- Chờ đã.

Phía sau đột nhiên cha anh gọi giật lại, anh đành quay lại đối mặt với ông.

- Nếu đã biết được chân tướng, chuyện này không nói nữa, từ ngày mai, mày có thể về công ty làm.

Thái độ Khương Quốc Hâm cao cao tại thượng tựa như đang đặc xá tù nhân.

Khương Kham chỉ cảm thấy buồn cười:

- Không.

- Không? Khương Quốc Hâm kinh ngạc trừng mắt.

- Ít nhất trong thời gian này con không định đi làm, Thái Nhi mang thai, thân thể vốn không tốt lắm, con muốn ở cạnh chăm sóc cô ấy. Anh nói dứt khoát.

- Lại là vì người phụ nữ đó? Khương Quốc Hâm tức giận rít gào.

Nhìn phản ứng của ông, Khương Kham biết muốn cha mẹ trong thời gian này tiếp nhận Thái Nhi là không thể. Cho nên nếu đã biết, anh cũng sẽ không dấn vào vết xe đổ mười năm trước mà để Thái Nhi vì làm con dâu Khương gia mà phải chịu thiệt thòi.

- Đúng, vì người phụ nữ duy nhất con yêu.

Anh nhìn thẳng cha mình, chậm rãi nói:

- Bất kể là về công ty hay về nhà, cho đến khi cha mẹ có thể thật tình nhận cô ấy, yêu thương cô ấy thì con mới nghĩ đến. Còn trong thời gian này, con không định về.

Khương Quốc Hâm tức giận đến đỏ mặt tía tai.

- Mày thực sự vì một người đàn bà mà cái gì cũng không cần?

Ông cao giọng chất vấn, tựa như đây là tội hậu thư.

Khương Kham đột nhiên có cảm giác “nhiều lời vô ích”. Vì thế, cúi đầu thật sâu chào cha mẹ rồi kiên định bước đi.

Khương Quốc Hâm cũng không gọi anh lại.

Nửa năm sau, Ngải Thái Nhi cuối cùng cũng được chuyển đến nhà mới xinh đẹp của bọn họ.

Kỳ thật, từ ba tháng trước cô đã vượt qua ba tháng đầu mang thai, bước vào giai đoạn ổn định nên vẫn nhắc đến chuyện chuyển nhà với ông xã nhưng lại bị ông xã thân yêu phủ quyết. Tới giờ, cô mang thai đã được bảy tháng, cực kỳ ngày ngày hiếu động hoạt bát quấy đạp trong bụng cô thì anh mới yên tâm đồng ý chuyển nhà.

Nửa năm qua, gia đình họ thật sự hạnh phúc, bình yên vô cùng.

Không, thật ra nói bình yên thì có chút không đúng. Bởi vì chuyện của siêu sao Lam Tư mà đột nhiên Ngải Thái Nhi được lên báo, bị đồn thành bạn gái bí mật của Lam Tư, còn nói cô bắt cá hai tay, ngoài Lam Tư còn có một công tử khác bị cô lừa bốn trong tay, vì cô mà hủy hôn, nói cô như hồ ly tinh.

Sớm đã quen với tác phong của đám phóng viên, Lam Tư chỉ cười ha hả nhưng Khương Kham lại tức giận đến chửi ầm lên, quyết tâm kiện lên tòa án khiến cho đám phóng viên, tạp chí kia đá phải khối sắt lớn mà liên tục thông báo xin lỗi một tuần thì trò cười này mới chấm dứt.

Chuyện đáng nhắc tới là, việc này bất ngờ lại khiến hai cậu con trai của bọn họ được chú ý, các công ty quảng cáo thậm chí là đào tạo sao nhí cùng tìm tới cửa nói là muốn đào tạo hai nhóc thành ngôi sao tương lai.

Đương nhiên, kết cục là bị Khương Kham đá ra khỏi cửa.

Nửa năm, có thể nói là quãng thời gian hạnh phúc và vui sướng nhất của Ngải Thái Nhi.

Có ông xã chu đáo luôn cẩn thận chăm sóc, dù có lúc anh rất bá đạo, đáng ghét nhưng tất cả lại đều là vì tốt cho cô.

Còn hai cậu con trai khỏe mạnh bên cạnh. Dù có lúc bọn chúng thừa sức mà cãi nhau thậm chí đánh nhau nhưng vì có ông xã quản nên cũng chẳng cần cô lo.

Cô quả thực giống như hoàng thái hậu, cơm bưng nước rót, lúc nhàm chán còn có người kể chuyện cười giúp cô giải sầu, quả thật là vô lo vô nghĩ mà dần dần béo lên...

Béo lên... béo...

- Ai! Ngài Thái Nhi không nhịn được mà thở dài một hơi.

- Sao thế bà xã?

Đi vào trong phòng, chợt nghe thấy tiếng cô thở dài, Khương Kham vội vã đi lên.

- Anh tránh ra, bây giờ em không muốn thấy anh. Ngài Thái Nhi quay lưng lại, không nhìn anh thật.

Anh ôn nhu kéo cô quay mặt lại, lo lắng nhìn cô:

- Sao thế? Anh làm sai chuyện gì sao?

- Anh hại em càng ngày càng béo.

Cô trừng mắt nhìn anh một lúc rồi mới lên án anh.

Anh dở khóc dở cười:

- Bà xã, em quên bây giờ em là phụ nữ có thai sao?

- Phụ nữ có thai thì thế nào? Phụ nữ có thai cũng có béo gầy, mà em bị béo rồi! tất cả lại tại anh, anh là đầu sỏ!

Cô mới có thai hơn bảy tháng thôi mà đã béo hơn 10kg, lúc khám thai, ngay cả bác sĩ cũng nói cô tăng cân quá nhanh, phải chú ý khiến cô mất mặt muốn chết.

- Bà xã, em có gì mà béo? Mang thai bảy tháng mà chỉ có 56kg, em mới như thế thì những người không mang thai nặng hơn 60kg đều nên đi tự sát sao?

Khương Kham cười lớn.

Ngài Thái Nhi lườm anh một cái rồi lại đánh anh.

- Không nói chuyện những người không mang thai. Em nói là em mang thai bảy tháng đã béo lên 10kg, chuyện này đến bác sĩ cũng bảo em cần chú ý chẳng lẽ anh không nghe thấy sao? Tất cả đều tại anh!

Cô nói xong lại dùng sức đánh anh một cái.

Đều là tại anh lúc nào cũng dỗ cô ăn, lại chẳng để cô làm gì mới khiến cô tăng cân nhanh như thế, đều tại anh hại.

- Được, đều tại anh, anh xin lỗi.

Anh nắm lấy tay cô, ôn nhu xin lỗi rồi lại hỏi:

- Vừa nãy anh mới mua bánh bao mà lúc sáng em bảo em thèm, giờ có muốn ăn không?

- Khương Kham!

Cô tức giận kêu to, lại định đánh anh nhưng tay đã sớm bị anh nắm lại:

- Anh cố ý đúng không?

Anh cười lớn:

- Đúng.

- Đáng ghét!

Tay không thể động, cô đành nghiêng người cắn cằm anh.

- Em cần anh? Tựa như không nghĩ cô lại làm như thế, anh kinh ngạc tròn to mắt.
- Sao nào? Cô vênh cằm lên. Ai bảo anh nhân lúc cô buồn bực còn đùa cô như thế, lại còn cười nữa.
- Anh phải cần lại. Anh nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt rất thật nói.
- Anh dám? Cô trừng mắt.
- Anh đương nhiên dám. Nói xong, anh chậm rãi nghiêng người chạm lên môi cô.
- Em không cần môi anh. Cô hơi đẩy anh ra, nhăn mày.
- Anh cũng không ngại em cần lại đâu.

Anh nhìn cô, nhếch miệng cười tà mị, sau đó lại cúi đầu cắn cắn môi cô rồi chuyển thành hôn, hôn đến cô choáng váng.

Tiếng đập cửa vang lên, hai vợ chồng đang hôn nhau, chìm trong thế giới của hai người không nghe thấy.

Khương Bá Vũ cầm di động bước vào tìm cha, Khương Trọng Vũ vì tò mò cùng đi theo vào, vừa vào đã thấy cha mẹ thân mật như thế, hơn nữa còn hoàn toàn không chú ý đến hai cậu nhóc xuất hiện.

- Bọn họ cả ngày hôn rồi lại ôm mà cũng không thấy phiền sao? Khương Trọng Vũ liếc mắt quay đầu hỏi anh.
- Ai biết. Sao em không tự hỏi. Khương Bá Vũ cũng lườm lại.

Khương Trọng Vũ nghĩ, cảm thấy có đạo lý, liền giương giọng kêu to:

- Cha!

Cậu sợ nếu không kêu như thế, cha mẹ mãi cũng sẽ không chủ động mà phát hiện cậu và anh đã đứng ở đây.

Đột nhiên xuất hiện bên tai tiếng con kêu lớn, Khương Kham và Ngải Thái Nhi đều bình tĩnh.

Khương Kham ngẩng đầu rời khỏi đôi môi đỏ mọng mê người của bà xã, quay đầu nhìn hai cậu nhóc chẳng biết vào phòng từ lúc nào, nhú mày hỏi:

- Các con vào lúc nào?
- Lúc cha mẹ hôn tới hôn lui. Khương Bá Vũ trả lời.

Ngải Thái Nhi không tự chủ được mà đỏ mặt, nghĩ đến bị con nói như vậy đã đủ xấu hổ, không nghĩ tới...

- Cha, cha và mẹ cả ngày lúc nào cũng ôm rồi hôn không thấy phiền chán sao? Khương Trọng Vũ thành thật hỏi.

Cô nhắm mắt lại, rên lên tiếng. Cả ngày ôm rồi hôn? Bọn họ khoa trương như thế sao? Các con đều nói như thế thì chắc chắn là đúng, ôi...

Nghe thấy tiếng rên của cô, Khương Kham nhin không được cười khê.

- Không đâu. Anh trả lời câu hỏi của con: - Các con vào đây làm gì?
- Điện thoại, là bà nội. Khương Bá Vũ đưa điện thoại di động đưa cho anh.

Ngải Thái Nhi đột nhiên mở to mắt, bất động. Khương Kham vốn tươi cười cũng thu lại.

Anh kéo cô vào lòng, hôn lên trán trán an cô rồi mới đón lấy điện thoại.

- Alô! Mẹ, sao lại rảnh rồi gọi điện cho con, gần đây có khỏe không?

Anh thoải mái tự nhiên nói, tựa như bọn họ không hề vì đoạn tuyệt quan hệ mà nửa năm không liên lạc.

Sự thoải mái của anh lan sang Ngải Thái Nhi khiến cô bất tri bất giác trầm tĩnh lại, còn nhú mày nhìn anh. “Sao lại rảnh rồi gọi cho con?” thế mà cũng nói được.

Hai cậu nhóc cũng nhảy lên giường, tựa như cũng rất tò mò chuyện bà nội đột nhiên gọi điện.

Hai nhóc đều biết ông bà nội không thích mẹ mà đoạn tuyệt quan hệ với cha.

Nhìn vợ và con đều tò mò tựa như muốn nghe, Khương Kham b loạ ngoài rồi đặt tay lên môi ra dấu im lặng.

- Mẹ vẫn khỏe, cha con thì có vẻ không tốt, vì bận công việc mà gầy đi nhiều, tóc cũng bạc đi.

Giọng Lí Nhã Vân truyền qua loa ngoài.

- Giờ cha nhất định rất đẹp trai, lúc trước mẹ chẳng bảo cha béo sao?

Khương Kham tránh nặng tìm nhẹ đáp lại, thấy hai cậu nhóc lập tức bưng miệng cười trộm.

- Con không lo sao? Lí Nhã Vân trầm mặc một chút, do dự hỏi.

- Lo cái gì? Anh làm như không hiểu.

- Thân thể của cha con.

- Thân thể của cha vẫn khỏe mà, khám sức khỏe hàng năm đều rất tốt, tất nhiên chỉ là có chút béo cần phải để ý, nhưng giờ đã gầy xuống, thế là vừa khéo còn gì?

Anh vừa nói vừa nháy mắt mấy cái với bà xã.

Ngải Thái Nhi không nhịn được mà khẽ đánh anh, dùng mắt ra dấu bảo anh nói nghiêm túc một chút.

Bên kia lại im lặng.

- Bá Vũ và Trọng Vũ khỏe chứ? Lí Nhã Vân đổi đề tài.

- Khỏe lắm.

- Lâu rồi mẹ không thấy chúng nó, chắc giờ chúng nó cao lên nhiều chứ?

- Không biết, con ngày nào cũng nhìn nên không biết chúng nó có cao lên không.

Ngải Thái Nhi nghe vậy, nhịn không được lại duỗi tay đẩy anh. Anh phải hiểu được sự mong chờ của mẹ chứ. Bà nhớ con nhớ cháu, anh thừa biết lại còn trêu đùa bà, thật sự rất không nên.

Khương Kham nhìn cô đầy vô tội, lại cúi đầu hôn cô một cái khiến hai cậu nhóc trợn to mắt mà nhìn.

- Mẹ, nếu mẹ muốn xem chúng nó có cao lên không thì có thể tự mình đến xem.

Anh nói với mẹ.

- Thật không? Lí Nhã Vân đầu tiên là hưng phấn, lập tức lại có chút không chắc chắn, lo lắng hỏi:

- Mẹ thật sự có thể đến thăm chúng nó không?

- Đương nhiên, mẹ là bà nội chúng nó còn gì? Anh nhếch miệng.

- Mẹ chỉ là... Thái Nhi sẽ hoan nghênh mẹ đến sao?

Khương Kham nhìn thoáng qua bà xã vì câu nói này mà kinh ngạc trợn tròn mắt, nhúu mày khẽ hỏi cô:

- Em hoan nghênh không?

Đương nhiên. Ngải Thái Nhi lập tức dùng mắt đáp lại.

Trên thực tế, mẹ chồng lại để ý đến cảm nhận của cô thực khiến cô ngạc nhiên đến nhảy dựng lên. Bởi vì trước đó, cha mẹ chồng có bao giờ để ý đến cảm nhận của cô? Cho dù cô khóc đến tắt thở bọn họ cũng chẳng thèm nhìn cô một cái.

- Cô ấy sẽ. Khương Kham ôn nhu nhìn bà xã mà trả lời mẹ.

- Nó... nó có khỏe không? Lí Nhã Vân do dự hỏi:

- Mang thai là chuyện rất vất vả, đàn ông như con có thể không rõ, con phải chăm sóc, quan tâm nó nhiều một chút.

Đột nhiên được mẹ chồng quan tâm khiến Ngải Thái Nhi kinh ngạc, cảm động lại có chút khó tin.

Khương Kham nháy mắt mỉm cười với cô, xem ra, qua nửa năm đoạn tuyệt quan hệ đã khiến mẹ thay đổi.

Như thế, sau này mẹ chồng nàng dâu hòa thuận sống chung thậm chí có ngày tình cảm như mẹ con chắc cũng không phải là không thể.

Anh đột nhiên tràn ngập chờ mong với tương lai, cũng thấy được hy vọng trong mắt bà xã.

- Con sẽ.

Anh ôn nhu, thâm tình nhìn bà xã, hứa với mẹ rồi hơi dừng lại hỏi:

- Mẹ, lúc nào mẹ tới thăm bọn con? Cuối tuần này thế nào? Con nghĩ Thái Nhi và bọn nhỏ đều rất hoan nghênh mẹ...

Ngải Thái Nhi ôm hai con, trong mắt đầy ý cười, cô cảm thấy tương lai hạnh phúc thật gần.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/li-hon-lao-ba>